

ДЖОАНА ШУП ХЕРЦОГИНЯТА КУРТИЗАНКА

Част 1 от „Порочни лъжи“

Превод от английски: Силвия Желева, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

*Умната жена може да се преобрази според
изискванията на ситуацията.*

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Венеция, ноември 1816 г.

Когато херцогиня Колтън видя съпруга си за първи път след прибързаната им женитба, той седеше до масата, увлечен в игра на карти, а в скута му се бе разположила пищна жена, отпуснала крака от двете страни на стола му. Джулия виждаше съвсем ясно и двамата от другия край на стаята. Жената... си доставяше удоволствие, докато херцогът беше пхнал ръка в деколтето на роклята ѝ и нежно милваше гърдите ѝ. Другата му ръка държеше картите, на които беше посветено и цялото му внимание.

Гледката шокира Джулия. Скандална, но и странно привличаща, тя ѝ напомни, че животът на съпруга ѝ е на светлинни години от нейното скромно съществуване в Лондон. Но от друга страна, прошепна ѝ гласът на разума, какво може да се очаква от мъж, който подражава на Покварения херцог? Тя потисна смущението си и продължи да наблюдава развитието на ситуацията.

Осъзна, че той е привлекателен. Джулия го беше видяла съвсем за кратко по време на сватбената церемония, но тогава и двамата бяха млади, без да споменаваме, че тя беше едва шестнайсетгодишна, срамежлива и ужасена. Сега той изглеждаше по-възрастен и... много по-едър. Черната му коса беше въздълга, падаше по яката му и обрамчваше съвършените му черти: прав нос, дръзки скули и пълни устни. Той наистина спираше дъха.

Някои жени може би щяха да бъдат завладени от ревност, ако видеха съпруга си зает с подобни занимания. Не и Джулия. Този мъж ѝ беше непознат и тя не изпитваше нищо, освен смесица от гняв и

раздразнение. Гняв, защото Колтън я беше игнорирал в продължение на цели осем дълги години, и раздразнение, че беше принудена да предприеме подобна хитрост като прекосяването на континента.

Джулия гледаше как развратницата в скута му започва да се задъхва. Жената затвори очи и потръпна от главата до пръстите на краката, отметнала глава назад в екстаз. Изражението на Колтън не разкриваше нищо — нито по отношение на жената, нито по отношение на картите му, — а другите играчи изглеждаха смутени, докато разглеждаха своите. С изключение на Джулия, никой друг в стаята не им обръщаше ни най-малко внимание. Жената се задоволяваше в скута му и никой не ги гледаше, нито пък се взираше втренчено в тях. Да не би тогава това да бе нещо обичайно тук?

Щом възстанови нормалното си дишане, жената се наведе и прошепна нещо в ухото на Колтън. Той се усмихна, галантно ѝ помогна да слезе от скута му и я потупа леко по гърба, преди да я отпрати. Вниманието му бе отново посветено на играта.

Добрият приятел на Джулия — Саймън Барет, граф Уинчестър, застана до нея.

— Сигурна ли си? Нали знаеш, не е прекалено късно да се откажеш.

Тя поклати глава.

— Не. Отидох твърде далеч, за да спра сега.

Саймън бе доста привлекателен мъж, особено тази вечер — със светлата си коса и сините очи, които контрастираха приятно с черните му вечерни дрехи. Беше настоял да я придружи до Венеция, като се представяше за настоящия ѝ любовник, което му позволяваше едновременно да я съпровожда и да я защитава. Дълбоко в себе си Джулия беше благодарна за помощта му.

Тя му се усмихна.

— И след онова, което току-що видяхме, бих казала, че планът ми е съвършен.

— Боях се, че ще го кажеш.

Тя стана сериозна. Тази битка не беше на Саймън и изглеждаше справедливо да му даде възможност да се откаже.

— Саймън, както съм казвала много пъти, мога да се справя и сама. Приятелството ти с Колтън не трябва да пострада заради участието ти в това.

Саймън погледна към херцога.

— Имам си своите причини да ти помагам. Ще се справя с гнева на Колт, когато му дойде времето.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Ти си добър приятел. — Петите ѝ се спуснаха на пода и нежно му напомни: — Сега аз съм несравнимата мис Джулиет Лейтън, най-известната куртизанка в Лондон. Дай ми няколко мига с него, но не повече.

— Чудесно. Надявам се само, че ще мога да те позная.

Като разчиташе на капризното предпочитание на съпруга си към червенокоси жени, Джулия беше използвала боя, за да превърне временно светлорусите си къдрици в огненочервени.

— Трябва на всяка цена да привлече вниманието на Колтън.

— О, аз не бих се тревожил за това. — Саймън протегна ръка. — Ще действаме ли?

Тя кимна и пое ръката му. Масата за карти беше до задната стена, така че двамата със Саймън бяха принудени да напредват бавно през групичките гости и слуги, разнасящи чаши шампанско. Макар че Саймън я беше предупредил какво да очаква от частното събиране на мъже без морал, на Джулия ѝ беше трудно да не втренчва поглед в случващото се около нея. Не присъстваха съпруги, а любовници, актриси и проститутки. А мъжете, повечето бивши служители във венецианското правителство или богати търговци, изглеждаха нетърпеливи да се възползват от ситуацията. Двойките открито се целуваха и се докосваха смело, въздухът беше напоен с дим, страст и пот.

Докато прекосяваха стаята, увереността ѝ нарастваше. Нито един от хората, с които разговаряха, не я заподозря в измама, държаха се с нея свободно — не като с херцогиня, а като с куртизанка.

Въпреки че бе нервна, тя всъщност нямаше избор. Планът ѝ трябваше да успее.

Ако отвратителният братовчед на Колтън, лорд Темпълтън, изпълнеше заканата си да намали издръжката ѝ, след няколко месеца тя нямаше да има достатъчно средства да плати на слугите, както и наема на малката къща в Мейфеър. Майката на Колтън ѝ беше дала ясно да разбере, че е нежелана, независимо на територията на чия

собственост на херцога. Което означаваше, че двете с леля й скоро щяха да бъдат безпризорни.

Джулия имаше нужда от син, при това законен, който да бъде наследник на именията на Колтън. Едва тогава можеше да попречи на домогванията на Темпълтън към богатствата на братовчед му.

Планът й беше съвсем прост. Преди шест месеца беше продала всичките си останали бижута и тайно беше наела Пърл Кели, най-известната куртизанка в Лондон, за да се възползва от съветите й. Пърл се беше оказала същински извор на информация и беше показала на Джулия как точно да се облича, държи и говори. Беше я научила да флиртува като истинска развратница.

Пърл дори й беше помогнала с моделите за роклите й заедно с модистката си. В резултат Джулия се бе сдобила с луксозен и елегантен гардероб, съставен от пищни материи и дръзки деколтета — като роклята, с която бе облечена тази вечер и която бе с цвета на смарагд. Бельото й беше поръчано от Париж и все още я караше да се изчервява. Бижутата й се оказаха проблем, тъй като през последните две години бе продала всичките си ценности. Затова Пърл благосклонно й беше заела няколко удивителни комплекта, които включваха скъпата огърлица от диаманти и перли, която бе около врата й.

Джулия също така се бе научила да използва кремове и грим, за да подсили чертите си. По-рано бе напудрила лицето си, бе положила розов руж на бузите си и розово червило на устните си, бе почернила миглите и веждите си. Гримът се комбинираше с червената й коса и я правеше неузнаваема за всеки, който познаваше русокосата и незабележима херцогиня Колтън.

Приближиха се до херцога. След миг той вдигна поглед и на лицето му се изписа изненада.

— Уинчестър! — Хвърли картите си на масата и се изправи в целия си висок ръст. — Не мога да повярвам. Защо не ми писа, че ще дойдеш?

Саймън успя да си придаде изненадан вид, после потупа Колтън по гърба.

— Мълвата ми донесе, че си още тук, старче.

— Не намирам причина да си тръгна. — Колтън се обърна към Джулия и се вгледа в нея с учтив интерес. — Виждам, че не си сам.

Представи ме, моля те.

— Разбира се, Колтън, запознай се с несравнимата мисис Джулиет Лейтън. Джулиет, този пройдоха е най-старият ми приятел, херцог Колтън.

Тя направи дълбок реверанс и загледа изпод мигли как съпругът ѝ изучава шокиран дълбоко изрязаното ѝ деколте, което заплашваше всеки миг да разкрие пищните ѝ гърди.

— Мисис Лейтън, репутацията ви върви преди вас — каза херцогът, докато тя се изправяше. — Чувал съм само похвали за красотата и остроумието ви. Говори се, че цял Лондон е в дланта ви.

Джулия изпита облекчение, като разбра, че мълната, която бяха пуснали, е достигнала до ушите на съпруга ѝ.

— Може би не цял Лондон, Ваше благородие, но няколко щастливци, които наистина са почувствали дланта ми.

Черните му вежди се стрелнаха нагоре и на устните му заигра дяволита усмивка, която със сигурност би разтопила вътрешностите на някоя по-слаба жена.

— Уинчестър, започвам да ти завиждам — измърмори Колтън, без да откъсва от нея тъмносивите си очи.

— Така и трябва да бъде. Изцяло съм подвластен на капризите на мисис Лейтън. — Интимната усмивка на Саймън не оставяше съмнение за естеството на отношенията им.

— Ласкаеш ме — каза Джулия с най-кокетния си глас. — Саймън, скъпи, моля те, остави ме за малко насаме с Негово благородие. Бъди добро момче и ми донеси шампанско.

Саймън ѝ хвърли поглед на сляпо влюбен, който при други обстоятелства щеше да я накара да се засмее.

— За теб съм готов на всичко, любима. — Отдалечи се и остави Джулия сама със съпруга, когото не бе виждала от осем години.

Докато гледаше мъжа, който имаше такава огромна власт над нея дори от подобно огромно разстояние, тя си помисли, че би трябвало да е неспособна да проговори от смущение. Но горещото пламъче на мъжки интерес в очите на Колтън и това как внимателно я изучаваше с поглед, подсказваше на Джулия, че контролът е в нейните ръце.

— Ваше благородие — поде тя, после смело се приближи до него и взе ръката му в своята, — чувствам се така, сякаш вече се познаваме. — Джулия го поведе към вратата на терасата.

— Така ли? — Той маневрираше ловко сред другите двойки, поставил ръка на кръста ѝ. Двамата излязоха навън, в хладния мрак. — Ако се бяхме срещали, мисис Лейтън, със сигурност щях да си спомня.

— О, наричайте ме просто Джулиет. Всичките ми добри приятели ме наричат така.

— В такъв случай вие на всяка цена трябва да ме наричате Ник. Никога не съм обичал титлата си. — Висок и гъвкав, той небрежно се облегна на перилата на терасата, а под тях се простираше изненадващо чист канал. Отблизо бе дори още по-привлекателен. Раменете му бяха широки и под отлично ушитите му дрехи се криеше сила. Тя изведнъж се почувства толкова... жива и възбудена в неговото дяволски примамливо присъствие. Беше ѝ малко чудно, че съпругът ѝ е станал такъв негодник и развратник.

— Щом настояваш, Ник — каза тя провлечено и забеляза как той изучава устните ѝ с поглед. — В такъв случай ще бъдем ли приятели?

— Наистина се надявам да е така. — Изражението му бе смекчено от чувствена усмивка и коленете ѝ омекнаха. Макар и лек, този жест имаше силата да я стопли от главата до пръстите на краката. — Харесва ли ти Венеция, Джулиет?

— Мястото е прекрасно. Това е първото ми пътуване до тук и трябва да призная, че нищо не е такова, каквото си го представях. Храната е превъзходна, а хората са пламенни и дружелюбни. А ти? Отдавна ли си тук?

— От около три години. Преди това бях във Виена, Кьолн, Париж...

— А планираш ли някой ден да се върнеш в нашата почтена Англия?

Лицето му се изопна, макар и едва забележимо.

— Не. Нямам планове за завръщане. Сега там няма нищо за мен.

В гърдите ѝ пламна гняв, горещ и силен. Как се осмеляваше! Нямало нищо за него — дори съпруга? Макар че ръката я сърбеше да го зашлеви по бузата, Джулия се застави лицето ѝ да изразява интимност — или поне така се надяваше. Сниши глас до дрезгаво мъркане.

— Тогава имам късмет, че те срещам тук.

— Наистина. И то точно когато започнах да мисля, че във Венеция е скучно. Отдавна ли познаваш Уинчестър?

— Не, не отдавна. Макар че ми е говорил за теб. Разбирам, че сте приятели от цяла вечност.

— Вярно е. От „Итън“ всъщност. Ние...

— Заповядай, любима. — Саймън се появи с чаша шампанско.

— И така, Уинчестър — подхвана херцогът, — кажи ми как бяха нещата при теб през последните две години.

Две години! Джулия ахна и едва не се задави, тъй като устата ѝ беше пълна с шампанско. Саймън се бе видял със съпруга ѝ преди две години? Ако Колтън не присъстваше, тя щеше здравата да скрита Саймън по крака за това, че не ѝ бе казал.

— Забележително добре съм. А ти?

— Тук ми харесва — отговори весело Колтън. — Венецианците са доста приятни хора, макар и да ненавиждат австрийското присъствие. Както и да е, мислех следващата година да пътувам до Санкт Петербург.

— Минаха осем години. Не си ли мислил, че е изминало достатъчно време.

— Не го казвай. — В гласа на Колтън се появи остра нотка и лицето му помръкна. — Мисля, че след последната ни кавга постигнахме съгласие да не ме убеждаваш да се върна.

— Но, наистина, Колт. Съпругата ти заслужава...

— О, имаш предвид зложницата на баща ми? — Изправи се в цял ръст. — Веднага престани. Не ме карай да съжалявам, че не съм те държал в неведение за местонахождението си през всичките тези години.

Зложница? Какво, за Бога? Джулия нямаше търпение да остане насаме със Саймън, за да получи отговори. Саймън вдигна ръце — жест, че се предава.

— Нямам желание да се карам с теб. Особено пред такава красива жена. — Прегърна Джулия и я стисна за раменете, за да я окуражи.

С лице, представляващо учтива маска, тя фокусира вниманието си върху херцога.

— Ник, планираме да присъстваме на представлението на Танкреди в Ла Фенис вдругиден вечерта. Може би ще се присъединиш към нас?

— Всъщност вече планирах да отида — отговори Колтън, отново спокоен и отпуснат. — За мен ще е чест, ако вие двамата присъствате в ложата ми.

Джулия се опита да покаже изненада, макар плановите му да ѝ бяха вече известни. Камериерът на Саймън беше убедил една от прислужниците на херцога да го информира за социалните събития в ежедневието на господаря му. В бъдещето на Колтън щеше да има още много случайни срещи с мисис Лейтън.

— Това ще бъде прекрасно. Ще го очаквам с нетърпение.

Никълъс Франсис Сийтън, седми херцог Колтън, наблюдаваше тайно от мястото си масата за карти, до която Уинчестър и мисис Лейтън си вземаха довиждане с останалите. Откакто се бе върнал от терасата, не можеше да свали очи от компаньонката на приятеля си, която очароваше всички останали мъже в стаята. Беше добра. Най-добрата, ако можеше да се вярва на мълвата за превъзходния ѝ ум, чара и интелигентността ѝ, а също и за страстта ѝ. Ник обаче никога не бе вярвал особено на мълвата. Не и след като неговият собствен живот се бе обърнал с краката нагоре заради клюки и намеци и той беше принуден да напусне дома и страната си.

Не, Ник искаше сам да открие талантите на тази жена.

Ако трябваше да извика в съзнанието си картина на съвършената жена, то това щеше да бъде изящната мисис Лейтън. Бялата ѝ като алабастр кожа, ясните ѝ сини очи, огнената ѝ коса, деликатните черти и пищната фигура бяха артистично подчертани и разкриваха най-добрите ѝ страни. По дяволите, тя бе богиня във всяко отношение. Ниско изрязаното деколте на роклята ѝ едва успяваше да удържи пълните ѝ гърди и Ник бе готов да се закълне, че бе зърнал тъмно зърно.

А усмивката ѝ... Загадъчно извити нагоре, устните ѝ възбуждаха и изкушаваха. Молеха мъжа да прокара език по тях с надеждата, че са също толкова вкусни, колкото и примамливи. Беше виждал жени да се усмихват стотици пъти досега, но нито една не го правеше така очарователно като мисис Лейтън. Почти изглеждаше така, сякаш той ѝ бе забавен и тя флиртуваше с него.

Нищо чудно, че Уинчестър — необичайно за него, бе така обсебен от нея. Докато възмъжаваха, много жени бяха скочили от неговото легло в това на Уинчестър и обратното. Всичко бе само игра. Но нежността, с която тази вечер Уинчестър гледаше мисис Лейтън, бе изненадваща. Ник трябваше да прецени правилно чувствата му, преди да предприеме нещо. Макар че Джулиет открито бе флиртувала с него, той не искаше да обиди един от малкото мъже, които все още смяташе за свои приятели.

Няма и час по-късно, той хвърли картите си на масата. Нощта се бе оказала доходна и той бе уморен. Напоследък твърде често си лягаше много късно. Взе печалбата си и си тръгна.

Щом излезе на улицата, Фицпатрик, камериерът му, който собственоръчно се бе обявил и за негова охрана, излезе от сенките.

— Добър вечер, Ваше благородие.

— Господи, Фиц. Престани да ме наричаш така.

— Това, че не ви харесва да го чувате, не означава, че не е вярно — отвърна Фиц с дрезгавия си глас и го поведе към гондолата.

Ник изруга цветисто под носа си и Фиц се засмя приглушено. Знаеше, че камериерът му, който бе ирландец, винаги ще се обръща към него както подобава — с титлата му, — независимо колко пъти ще му казва да не го прави.

Преди седем години Ник беше спасил гиганта от грозна свада в една странична уличка в Дъблин. Двама главорези държаха Фиц, а трети режеше с нож лицето му. Ник бе разпознал в тях местни крадци и затова се намеси да помогне на Фиц, макар силите да не бяха на тяхна страна. В онези дни гореше от желание да се бие и двамата бързо бяха надвили тримата престъпници. За нещастие, Фиц беше получил лоши порезни рани и до ден-днешен носеше белезите.

Фиц вярваше, че Ник е спасил живота му. Оттогава не се отделяше от херцога и той скоро бе разбрал, че е по-лесно да го вземе на работа, отколкото да се опитва да се отърве от него. Ирландецът започна като негов камериер, но бедите следваха херцога навсякъде. Фиц се бе заел със задачата да се грижи за безопасността му и бе върнал услугата, като многократно му бе спасявал живота.

Завиха зад ъгъла и излязоха на относително безлюдна и слабо осветена улица. Към тях се приближиха двама мъже и Фиц плъзна ръка под палтото си, готов да извади пистолета, затыкнат в пояса му.

Мъжете обаче бяха потънали в разговор и отминаха без инциденти. Фиц се отпусна и двамата продължиха да вървят към водата.

— Напразно се тревожиш — каза му Ник. — Не сме влизали в свада от осем месеца.

— Три нападения за две години. Без да споменаваме инцидента във Виена. Може би трябва да сте малко по-загрижен, Ваше благородие.

Бяха водили многократно този разговор и Ник знаеше, че няма да успее да разсее убеждението на Фиц, че опасността ги дебне. Качи се в гондолата.

— Колко пъти трябва да спасиш нещастния ми живот, преди да осъзнаеш, че не си струва? — Баща му го бе нарекъл недостоеен, неблагодарен негодник. Ник прогони спомена, както много пъти досега. — Можеш да си живееш удобно в родината, Фиц. Постъпваш глупаво, като оставаш в изгнание заради мен.

Фиц седна отзад, близо до гондолиера.

— Ти спаси живота ми. Ще остана, докато си върна дълга или докато повече нямаш нужда от мен.

Спорът бе безполезен, затова Ник се облегна назад и загледа лодките, които се носеха по водата покрай тях.

— Приятелят ви, лорд Уинчестър, ли излезе няколко минути преди вас?

— Да — отвърна Ник.

— На ръката му се беше увесило хубаво парче.

Ник едва сдържа усмивката си. Мисис Лейтън бе нещо много повече от обикновена проститутка.

— Открий къде са отседнали, става ли? Искам да изпратя бележка на Уинчестър утре. И може би малък подарък на мисис Лейтън.

— Две години! Виждал си го преди две години и не си казал на мен? — Бяха в гондолата. Джулия свали ръкавиците си и ги захвърли на пейката. Завесите бяха спуснати и единствената лампа хвърляше жълта светлина. Тя беше прекалено ядосана, за да седи, но нямаше никакъв избор в това ограничено пространство. — Как можа да го запазиш в тайна от мен, Саймън?

Лодката се отблъсна от дока, а той седна до нея.

— Нямаше причина да ти кажа. Дойдох във Венеция и се опитах да го убедя да се върне с мен. Казах му за теб. Възхвалявах те всъщност, но не успях да го спечеля. Тревожех се, че чувствата ти ще бъдат наранени, ако узнаеш.

Докато Джулия мислеше над думите му, той продължи:

— Единствената причина да повдигна въпроса тази вечер е, че искам да си наясно пред какво си изправена в лицето на Колтън.

— Какво искаше да каже той с това, че съм заложницата на баща му? Заложница за какво по-точно? Саймън въздъхна.

— За него ти си жената, за която баща му го ожени, без да се интересува от мнението му по въпроса. Както съм казвал, той беше забравеният син, докато брат му не умря. И когато стана наследник, баща му отчаяно искаше да го вкара в пътя, да го направи отговорен. В очите на Колт ти си просто негов пореден опит да постигне това. — Саймън протегна дългите си крака. — Обаче на теб ти е известно колко успешна беше тактиката му. Нима не замина за Париж веднага след като каза клетвата си?

Да, и това ѝ бе причинило болка. Макар че можеше да си представи колко манипулиран се е чувствал Колтън, Джулия трябваше да остане фокусирана върху изпълнението на плана си — план, в който Саймън не бе изцяло посветен.

— Е, той се интересува от мисис Лейтън. След като го примамя, ще мога да прекарам време с него — не като съпруга, но като жена. Тогава ще мога да задоволя любопитството си относно съпруга си — излъга тя.

— Господ да пази мъжете от умните жени — измърмори Саймън с прозявка. — Не съм сигурен, че отношенията ти с Пърл Кели са ти се отразили добре, Джулия. Никога преди не си била толкова... дръзка.

— Нямах избор. Уморих се да чакам и да се питам дали Ник ще се върне. Уморих се и от съжалението и подигравките, от всичките тези клюки. Невинната съпруга на Покварения херцог — щеше да бъде смешно, но само ако се случваше с някоя друга. Говорили сме за това, Саймън. Трябва да имам възможността поне да се срещна с човека, за когото съм омъжена. Да видя дали си подходяме.

— О, това е Ник, нали?

Гондолата спря и Саймън стана и ѝ подаде ръка. Двамата слязоха и продължиха към стълбите на наетия дворец.

— Той настоя — каза тя. — Казах ти, че се интересува.

— Разбира се, че ще се интересува. Щеше да бъде глупак, ако не бе проявил интерес, а Колтън не е глупак. Както съм казвал и преди, напълно одобрявам плана ти. Колтън пренебрегваше отговорностите си прекалено дълго.

С пристигането си бяха наели за слуги няколко души от местните и никой не подозираше, че не са тези, за които се представят. Що се отнасяше до слугите, триото се състоеше от английски лорд, който пътуваше с любовницата си, и нейната компаньонка. Саймън, Джулия и леля ѝ Теодора полагаха огромни усилия да поддържат илюзията и се отпуснаха само когато бяха абсолютно сигурни, че са сами.

Щом влязоха, Саймън свали пелерината си и я подаде на слугата. На прага на салона се появи леля Тео.

— Някой от двама ви иска ли шери? — Като съдеше по разбърканите ѝ къдрици, Джулия предположи, че леля ѝ пие вече второто или третото си питие.

— Да, мисля, че бих пийнала. Скъпи? — Тя се усмихна съблазнително на Саймън заради слугите, които кръжаха наоколо.

— Води, любима — отговори той безгрижно и посочи вратата.

— Как беше вечерта ви? — запита Тео, след като разположи закръглените си пищни форми на дивана. Леля ѝ обожаваше шерито и тортите и не минаваше и ден, без да се поглезе поне с едното от двете.

— Ползотворна — отговори Джулия и затвори вратата след себе си. — Саймън, донеси ми чаша от това, което пиеш ти. От шерито ми се повдига. — Седна на стол срещу леля си.

Саймън ѝ подаде чаша и Джулия отпи. Бордо, осъзна тя и с благодарност отпи отново.

— О, лельо — въздъхна. — Няма да повярваш какво видяхме там. Шокиращо е слабо казано. Каква свобода имат тези жени! На цял свят разстояние са от Алмак, това е сигурно.

— Подобен вид свобода не продължава дълго. Красотата се стопява и благодетелите ти се отегчават от теб. А и рисковете за здравето! — Тео размаха пръст. — Не им завиждай. Този вид живот е труден, пълен с несигурност и презрение.

— Но те със сигурност излъчват определена власт. Пърл е имала връзки с двама херцози, един граф, с виконт и с баварски принц. Има две доживотни издръжки, а е само на трийсет и една.

— Не бъди наивна, Джулия — каза Саймън. — Не всяка жена може да бъде Пърл Кели.

— Срещал ли си се с нея? — запита го Джулия.

— Да, веднъж. Във Воксхол Гардънс. Една вечер отидох с група приятели да вечеряме там и тя придружаваше лорд Оксли. Тя е интелигентна и остроумна — призна той. — Не само може да води разговор, но и да слуша. И още, Пърл кара мъжа да се чувства така, сякаш всичко, което казва, е важно, което в случая с Оксли си е цяло чудо. Но е безбожно скъпа.

— Ако половината от онова, което ми е казвала, е истина, се обзалагам, че си струва всяка банкнота и всеки скъпоценен камък, които получава.

— Почти съжалявам бедния ти съпруг — каза Саймън провлечено.

Джулия смръщи вежди. Колтън не заслужаваше съжаление. Той беше развратник. И я беше оставил на милостта на роднините си, които също бяха измамници и развратници.

Понечи да подхване спор, но Саймън вдигна ръка.

— Казах почти. Никой не познава нещастieto ти през последните няколко години по-добре от мен. Колт заслужава възмездие за онова, което е сторил — че и повече. Изглежда обаче, че ти си на път да постигнеш целта си.

— О, да бъдат възхвалени светците! — Тео плесна с длан по бедрото си. — В такъв случай колко дълго, мислиш, ще трябва да останем във Венеция?

— Не особено. Ако трябваше да се обзаложа, въобще няма да е дълго — отговори Джулия с лукава усмивка.

— Е, аз тръгвам. — Саймън се изправи и пресуши чашата си. — Има още няколко събирания, които искам да посетя тази вечер — без наблюдателното око на мисис Лейтън, разбира се.

Джулия вдигна ръка.

— Не казвай нищо повече. Желаем ти късмет. Нали, лельо Тео?

Тео кимна и кестенявите ѝ къдрици се залюляха напред-назад.

— Наистина. Вино, жени и песни, милорд.

Саймън направи претенциозен поклон и излезе.

— Мислиш ли, че планът ще проработи? — запита Тео, щом останаха сами.

— Трябва. Последното посещение на Темпълтън все още ми причинява кошмари.— След като я беше осведомил, отново, за поредното намаление на месечната ѝ издръжка, този жалък мъж бе запитал какви услуги може да предложи Джулия, за да изкара сама разликата. И под услуги той нямаше предвид да му кърпи дрехите. От мисълта за интимности с Темпълтън, за неговите малки черни очи, потно чело и унижително отношение едва не ѝ прилоша. — Колтън да върви по дяволите, че ме постави в тази ситуация.

— О, как ми се иска баща ми да беше още жив.

— Брат ми щеше вече да е завлякъл херцога у дома му за косите, това е сигурно.

Джулия се засмя приглушено.

— Може би. При всички положения, Темпълтън нямаше да бъде проблем. Знам, баща ми вярваше, че бракът с херцог е нещо изключително за единствената му дъщеря, но все ми се иска да мисля, че би си променил мнението, ако знаеше колко проблеми ще ми донесе той.

— Проблемът е, че твоят херцог пренебрегва отговорностите си. Остави те да се грижиш сама за себе си в продължение на осем години. Без нито дума от него! — Тео изсумтя презрително. — И си изми ръцете от работите на имението. Нима вярва, че всички управители на имения са честни хора? Знаем много добре, че Темпълтън плаща на човека на Колтън, за да следва заповедите му.

— Колтън пет пари не дава. Сам ми каза, че не планира да се завърне в Англия. Така че трябва да направим нещо. Както добре знаеш, с последните си бижута платихме на Пърл, както и за гардероба на мисис Лейтън. И едва ни остават средства да изкараме до пролетта.

— Все още твърдя, че можехме да помолим Уинчестър за помощ. Или може би твоя лорд Уиндъм.

Джулия настръхна.

— Знаеш, че не можем да молим още един мъж да ни помага безкрайно. А и той не е моят лорд. Казах ти, че просто флиртувах с Уиндъм с надеждата да принудя Колтън да се върне в Лондон. Но или

съпругът ми не бе чул клюките, или пет пари не даваше, че му слагам рога, защото планът ми не успя.

— Щом Колтън не се е интересувал от това, че му слагаш рога...

— Пак не можах да го направя. Колтън щеше да разбере, че детето не е негово, а не можех да рискувам да каже на някого. И ако се разкриеше, детето ми щеше да бъде копеле, отхвърлено от обществото. Не, Колтън трябва да бъде баща на детето ми. И когато забременея, ще се върнем в Лондон, ще пиша на съпруга си и ще му обясня какво съм направила.

И двете замълчаха, размишлявайки как херцогът ще реагира на подобно писмо. Часовникът на полицата над камината тиктакаше силно и отчетливо и звуците отекваха в стаята.

— Питам се дали Колтън ще признае детето? — запита леля й и отпи от шерито.

Джулия смръщи вежди.

— Защо да не го признае? Всеки мъж иска наследник.

— Е, какво ще стане, ако родиш момиче?

— Тогава ще обичам дъщеря си безумно — от затвора за длъжници.

ВТОРА ГЛАВА

*За да уловиш погледа му, бъди едновременно
изкусителка и девица. Невинна куртизанка е
онова, което повечето мъже желаят вечер.*

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Херцог Колтън вървеше бързо към площад Сан Марко, като заобикаляше големите локви, останали след пороя, изсипал се по-рано през седмицата. По това време на годината Венеция представляваше *acqua alta*, което ще рече, че по-ниските части на града често биваха наводнявани от поройни дъждове. Водата и в града, и около него беше нещо естествено тук.

Ник продължи по дясната страна на площада и влезе в двореца на Флориан. Веднага видя Уинчестър, седнал до маса в задната част на претъпканото кафене.

Уинчестър се изправи и потупа Ник по рамото.

— Дяволски се зарадвах да получа бележката ти. Мина прекалено много време.

— Наистина, приятелю. — Мъжете седнаха и Ник си наля чашка кафе от каничката на масата. — Трябва да призная, че снощи ме изненада.

— Така ли? Изглежда забележително, че съм във Венеция от две седмици и досега не съм пресякъл пътя ти. Но пък бях доста зает...

— А, имаш предвид твоята мисис Лейтън? Прекрасна е. — Ник знаеше, че прекрасна е слабо казано. Изумителна и очарователна бяха много по-точни описания.

— Само временно. Никой не се задържа при нея за дълго. Нямах представа какво съм обещал, за да я убедя да дойде на това пътуване. И въпреки това се страхувам, че ще бъда заменен в минутата, в която акостираме на пристанището в Лондон, ако не и преди това.

— Проницателна дама, нали?

Уинчестър кимна.

— Умна и безмилостна. Едва ли все още има нужда от пари. Жена с нейните средства може сама да избира любовниците си. И то по други критерии.

— И по какви критерии е избрала теб?

— Искаш да кажеш, освен репутацията ми в леглото? — Ник изсумтя и Уинчестър се засмя. — Обещах ѝ, че ще останем във Венеция, докато тя иска. Това и сандъче с бижута, достатъчно големи да накарат и принцеса да се изчерви.

Ник се надяваше, че Джулиет ще остане достатъчно дълго двамата да се опознаят по-добре. Снощи беше усетил привличане и след като бе флиртувала с него, беше сигурен, че тя също го е почувствала. Обаче не искаше да обиди един от най-старите си приятели.

— А ако си намери някого другого, докато е във Венеция?

Уинчестър сви рамене и отпи от кафето си.

— Не мога да кажа, че би ме изненадало. — Хвърли на Ник многозначителен поглед. — Смятам, че ти имаш план да ме отстраниш. Колко си подъл, Колтън.

Въпреки шеговития тон на Уинчестър на Ник му се прииска да вдъхне увереност на приятеля си.

— Само с твоето одобрение. Ти си един от шепата мъже, които са заставали зад гърба ми през всичките тези години. Мисис Лейтън е интригуваща, но не си струва заради нея да разваля двайсетгодишно приятелство.

Уинчестър доби смутен вид, което озадачи Ник. Може би всичките тези години зад граница го бяха направили по-сентиментален от общоприетото в ръждясалата стара Англия.

Понечи да се извини, но Уинчестър вдигна ръка.

— Нямам нищо против, ако си опиташ късмета с нея, Колт. Няма да е първата жена, която губя в твоя полза. Но тя си има своите причини да избира любовниците си. Не мога да я задържа, не повече, отколкото бих могъл да задържа вятъра.

— Колко поетично — присмя му се Ник. — Ставаш доста красноречив на стари години.

— След като ти си с няколко месеца по-голям от мен, ще се въздържа от коментари относно възрастта. Но ако ще си опитваш късмета с моята Джулиет, трябва да започна да ѝ търся заместничка. Как са жените във Венеция?

— В изобилие — отговори Ник с широка усмивка. — Талантливи. Красиви. — В ума му изникна образът на Франческа, която му бе любовница почти година и с която се бяха разделили само преди няколко месеца. С маслинова кожа, черна коса и дълги крака, тя имаше огнен темперамент, който бе равен на неговия. Отношенията им в леглото с нея бяха ожесточена битка за контрол. — Притежават дух. Не са като англичанките.

— Не съди толкова прибързано. Има една англичанка, която със сигурност притежава всички тези качества.

— Може би ще имам възможността да направя сравнение. Има ли мистър Лейтън?

— Не. Умрял преди години и оставил бедната жена без никакви средства. Има обаче благородници сред потеклото ѝ. Баща ѝ е братовчед на граф Килбърн, мисля. — После Уинчестър стана сериозен и Ник се пригответи да чуе каквото имаше да му казва. — Колт, заради приятелството ми със съпругата ти се чувствам длъжен...

— Достатъчно. Нима не го обсъдихме снощи? Аз...

— Остави ме да говоря! — Уинчестър рязко остави чашата си. — Може би ще дойде ден, когато ще съжалиш за лошото си отношение към нея. Дори сега развратниците я обикалят като желано агне. Тя ще се умори да те чака и Господ да ти е на помощ, когато това стане, Колт.

Ник не обърна внимание на лекото чувство за вина, породено от думите на Уинчестър. Напомни си, че съпругата му не е нищо повече от инструмент, с който баща му го контролира. *Тя е най-доброто, което някога си имал, неблагодарни хлапако. Мислиш си, че можеш да имаш нещо по-добро, момче?* Ник нямаше намерение да прави нищо, което баща му иска от него, макар и арогантният кучи син да бе отдавна мъртъв.

Той се овладя, пребори се със студенината и с гнева, надигащ се в гърдите му, и спокойно отпи от кафето си.

— Ако съпругата ми си намери някого другого, толкова по-добре. Никога не съм искал наследник и от мен няма да излезе добър херцог и съпруг. Нейно благородие е свободна да прави каквото

пожелае. По дяволите, тя е проклета херцогиня без съпруг, който да пречи на свободата ѝ. Как е възможно да се оплаква?

Уинчестър забарабани с пръсти по масата, сигурен знак, че отговорът на Ник е предизвикал раздразнение у него.

— Името ѝ е Джулия, Колт. Тя е живо и дишащо същество и няма вина за случилото се. Знам, че обвиняваш баща си, но я караш да страда без никаква причина. Щом не искаш да живееш в Англия, изпрати човек да я доведе тук.

Част от Ник беше съгласна с разума в тези думи, но по-голямата и по-гневна негова част искаше да накаже всички от семейството му — включително жената, която се бе омъжила за него. Освен това защо жена с добро възпитание би искала него, мъж, по-запознат с бордеите, отколкото с балните зали? Господи, тя бе толкова млада и красива — и толкова невинна — в деня на сватбата им. Как би могъл да опетни толкова целомъдрено момиче, след като бе принудил собствения си брат...

Ник преднамерено сложи край на хода на мислите си. Не, за съпругата му беше по-добре да си намери млад мъж с добра титла, който да е внимателен и нежен любовник.

— Няма да изпратя да я доведат и няма да се извиня. Ако си ѝ истински приятел, вярвам, ще ѝ предадеш какво съм казал. Нека открие щастие другаде, защото не може да е щастлива с мен.

Уинчестър се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Чудесно. Но правиш грешка.

Ник изгледа приятеля си замислено.

— Да не би да имаш чувства към съпругата ми? Необичайно загрижен си за нейното щастие. — Уинчестър почервения и Ник добави: — Аз не изпитвам нежни чувства към нея. Но ако ти изпитваш, обещавам, това няма да повлияе на приятелството ни. Всъщност ще обясни защо си така решен да ме видиш да се връщам в Англия.

— Не съм влюбен в Джулия. Това важи за Уиндъм. — Като чу новината, Ник повдигна вежди, но не направи никакъв коментар. Уинчестър продължи: — Не мислиш ли, че даде достатъчно време? На скандала, имам предвид. По дяволите, минаха осем години, Колтън. И като гледам Темпълтън да се държи така, сякаш той е херцогът... Господи, отвратително е.

Ник поклати глава.

— Цял Лондон вярва, че съм съблазнил снаха си, което е накарало брат ми да препусне така бързо в гнева си, че да падне от коня и да си счупи врата. Това, както и всичките глупости относно Покварения херцог, никога няма да позволи на обществото да ми прости.

— Прякорът е заслужен. Аз самият съм бил свидетел на голяма степен на поквара в младежите ти години. След като наследи титлата, този прякор просто стана удобен за злите езици. — После сниши глас. — Но, Колт, и двамата знаем какви са истинските обстоятелства за смъртта на брат ти.

И аз понасям всеки ден чувството за вина, породено от тези обстоятелства.

— Това нищо не променя. Да не споменаваме, че докато майка ми е жива, просто си хабиш думите.

Вдовстващата херцогиня заслужаваше повече от всички гнева на Ник — ако не и нещо повече. Все пак тя беше тази, която настояваше гувернантката да води само брат му в дневната при родителите му. *Никълъс има лоши маниери и е абсолютно недостоеен за името Сийтън. Само Хари може да слиза в уречения час. Никой друг.*

Оттогава насетне Ник бе решил, че няма нужда от семейството си. И наследяването на титлата не беше променило нищо.

— Животните, които изяждат малките си, имат по-силен майчински инстинкт от майка ти — измърмори Уинчестър. — Видях я наскоро. Изглежда ме с драконския си поглед от другия край на претъпканата бална зала.

— С неодобрение, без съмнение заради дългогодишното ни приятелство. След като всички други имаха здравия разум да прекратят взаимоотношенията си с мен. Моля те, изфабрикувай най-ужасните и сензационни истории за мен и ги разкажи на вдовстващата херцогиня следващия път, когато я видиш. Страхувам се, че сегашното ми местонахождение е прекалено далеч от Лондон, за да достигне поведението ми до ушите ѝ по някакъв друг начин.

— Относно тази твоя похот — каза привлечено Уинчестър. — Ако нещата с Джулиет имат развитие, ще бъдеш... внимателен с нея, нали?

— Внимателен? — Ник се намръщи. За какво по-точно се тревожеше Уинчестър? Той подозираше, че ако мисис Лейтън бе така

талантлива, както твърдеше мълвата, тя бе напълно способна да постигне своето с всеки мъж.

Уинчестър махна с ръка.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не знам. Нямам ни най-малка представа.

— Тя може да изглежда... светска дама. Но е добра актриса. Всъщност всички жени в нейното положение са — поправи се той. — Не бих искал да я видя наранена.

Нещо не бе наред. Ник го усещаше с вътрешностите си. Може би Уинчестър наистина изпитваше чувства към Джулиет — чувства, които тя не споделяше. Все пак приятелят му нямаше да бъде първият мъж, влюбил се в куртизанка. Достатъчен бе само един поглед към Фокс и неговата мисис Армистед.

— Ако предпочиташ така, аз няма да...

— Не — прекъсна го Уинчестър. — Просто искам следващият ѝ закрилник да бъде също така... щедър с нея като мен.

— В такъв случай няма от какво да се страхуваш. Ще бъда също толкова мил и щедър, ако тя ме приеме.

— Все още не съм срещнал жената, която може да ти устои, Колт. Беше така дори още преди да станеш херцог. Обаче мисис Лейтън сама ще реши.

На следващата вечер Джулия и Саймън влязоха в ложата на херцога в Ла Фенис. С благородна и все пак семпла архитектура отвън, операта бе луксозна отвътре. Редици частни ложи, предназначени за най-богатите, опасваха позлатената зала, а подът осигуряваше достатъчно пространство за хората с по-оскъдни средства.

Голямата ложа на Колтън бе претъпкана — вътре имаше поне шестима мъже и още толкова жени. Не ѝ се наложи обаче да търси съпруга си, тъй като той веднага застана до нея.

— Мисис Лейтън — поздрави я херцогът, а тя направи реверанс. Той обходи с поглед бродираната ѝ бяла сатенена рокля, сребристата лента за коса и смарагдовозелената мантия. — Изглеждаш зашеметяващо тази вечер.

Тя можеше да каже същото за него. Херцогът бе облечен с отлично скроен фрак, бричове и бяла жилетка с един ред копчета,

която подчертаваше стройното му тяло. Снежнбялото му шалче бе нагънато така, че образуваше сложна плетеница под току-що обръснатата брадичка и ярко контрастираше с тена му. Като забеляза, че тя го гледа втренчено, я дари с усмивка, едновременно интимна и лукава — като че ли двамата споделяха шега, която само те разбираха. Тя започна да диша учестено въпреки твърдото си решение да остане спокойна.

— Добър вечер, Ник.

Ник поздрави Саймън, а после представи останалите присъстващи. Сред тях бяха двама посланици — един бивш и един настоящ, — както и руски граф, венециански художник и френски актьор. Жените бяха красиви, но дрехите и поведението им подсказваха, че между тях няма съпруги.

Е, ако не се броя аз, помисли си Джулия.

Ник ги поведе към местата им. Джулия използва възможността да отметне назад кичур коса, спуснал се над челото ѝ. Фиорела, младото момиче, което бе наела за камериерка, не бе така сръчна с прическите като Мег, която бе останала в Лондон. Тази вечер Фиорела бе повдигнала гъстата червена коса на Джулия в артистично подредени къдрици, закрепени със сребриста лента. Но един неподдаващ се на контрол кичур се бе изплъзнал и покриваше почти напълно дясното ѝ око. Тъй като не можеше сама да направи прическата си, Джулия нямаше друг избор, освен да не му обръща внимание.

Започнаха да заемат местата си и тя не се изненада, че е настанена между Ник и Саймън. От другата страна на Саймън имаше празен стол, но скоро бе зает от изумително красива венецианска актриса. Ник се отпусна на мястото си и притисна крака си до този на Джулия. Тя вдигна бинокъла си, за да разгледа публиката, и си пожела сърцето ѝ да забие по-бавно.

— Хареса ли цветята, Джулиет?

Предишния ден Ник ѝ беше изпратил огромен букет бели рози в многоцветна ваза, изработена от муранско стъкло. Подаръкът бе изумително красив. Текстът на придружаващата го картичка бе кратък и хитро написан: „За приятелството ни“.

Част от нея бе така завладяна от гняв от този жест, че ѝ идеше да му се разкрещи като съпруга на рибар. Цели осем години не си бе направил труда да изпрати на съпругата си бележка, а какъв подарък

само изпращаше на жената, която бе срещнал преди по-малко от двайсет и четири часа. Джулия преглътна гнева и горчивината си и си припомни ролята, която играеше, както и причината за това. Целта ѝ тази вечер бе да флиртува, да направи херцога подвластен на чара си.

— Цветята бяха изящни, Ник. Прекалено си щедър — отговори тя и му хвърли кокетен поглед изпод миглите си.

— Страхувам се, че имаш високи стандарти, Джулиет. Чух, че веднъж си върнала огърлица на Уелингтън, защото броят на диамантите бил нечетен.

Джулия захапа вътрешната страна на бузата си, за да не се разсмее. Специално този анекдот беше принос на леля Тео към легендата за мисис Лейтън.

— О, тази история е отегчителна. Не съм направила нищо подобно. — Джулия отново вдигна бинокъла си, за да разгледа безгрижно тълпата. — Върнах я, защото беше грозна.

Смехът на Ник бе кратък, но съвсем искрен.

— Е, ще положа усилия да подберам по-грижливо подаръците си.

— Ще има ли още подаръци, Ник? — Искаше думите ѝ да прозвучат игриво и съблазнително, но гласът ѝ излезе дрезгав и страстен.

Той спусна клепачи и се приближи още по-плътно до нея.

— Каквото пожелаеш, Джулиет, ще бъде твое.

Джулия не можа да сдържи спазъма, който разтърси тялото ѝ от главата до петите. Благодарение на указанията на Пърл чувственото обещание в гласа му не ѝ убягна. Тя знаеше съвсем точно какво иска той от нея и можеше само да е благодарна, че Ник не знаеше какво иска тя от него.

Музиката набра сила и ѝ спести нуждата от отговор.

Съпругът ѝ притискаше крака си в нейния и така осуetyаваше всичките ѝ опити да се потопи в героичната опера на Росини. Тя използва възможността да премисли плана си.

Първо, трябваше да предизвика интереса на Колтън. Следващият етап беше да скъса публично със Саймън. Тогава Колтън щеше да се впусне да я преследва и след няколко дни тя щеше да му позволи да я улови. А после оставаше само да се впуснат в онези занимания, които бяха стари като времето. Толкова често, колкото бе възможно.

Джулия беше нервна, но не и уплашена. Пърл я бе запознала с основните подробности и бе споделила с нея някои начини да засили удоволствието на мъжа. Също така Джулия, въпреки първоначалното си смущение, се беше научила да постига и собственото си удоволствие. Пърл ѝ бе разяснила, че всяка куртизанка, постигнала успеха на мисис Лейтън, би подсигурила удоволствието и на двамата партньори.

Джулия обаче не беше подготвена за усещането да седи до този неустойчиво привлекателен мъж, до своя собствен съпруг, и да усеща топлината, която той излъчва през пластовете дрехи. Неговото добре сложено тяло бе така близо до нейното, че раменете им леко се докосваха, и ето че вътрешностите ѝ пулсираха ведно с биенето на сърцето ѝ. Не бе очаквала да е така привлечена от него. Все пак той я беше пренебрегвал толкова дълго, че тя бе събрала достатъчно количество негодувание. Но тези чувства започнаха да се топят, победени от дяволитото му и силно присъствие.

Като се бореше със склонността си истински да го хареса, Джулия се питаше дали това би улеснило, или би направило по-трудно постигането на целта ѝ.

Накрая реши, че няма значение. Темпълтън трябваше да бъде спрял и единственият начин бе да роди наследник на Колтън.

Реши да го изкуши малко. Все пак трябваше да го съблазни.

Джулия позволи на бинокъла да се изплъзне от пръстите ѝ и да падне на покрития с килим под между двамата. Той се приземи с лек шум.

— О! — прошепна тя.

Херцогът обърна глава към нея и повдигна въпросително едната си черна вежда.

— Ник, изглежда, изпуснах бинокъла си. Ще бъдеш ли така добър?

Ник учтиво кимна с глава, преди да се наведе и да започне да търси бинокъла опипом в тъмнината. Джулия изчака секунда и повдигна леко полите на роклята си, както и фустите си, за да разкрие глезените си. Плъзна леко крака си към него и бе възнаградена, когато пръстите му докоснаха леко обувия ѝ в чорап глезен.

Раменете му се напрегнаха, тя като че ли го бе изненадала. После почувства ръката му да се плъзга много бавно нагоре по прасеца ѝ.

Докосването му бе като огнен заряд, изгарящ я през коприната. Не можа да сдържи лекия си стон. Пръстите му се спряха зад коляното ѝ, описвайки деликатна фигура. Джулия затвори очи и прехапа долната си устна в опит да запази спокойствие. Нещо горещо и копнеещо се разстилаше ниско долу в корема ѝ, чувство, за което подозираше, че е необузdana страст към съпруга ѝ.

Той, изглежда, не бързаше да отдръпне ръката си и Джулия не беше сигурна колко още ще издържи, преди да започне да стене от блаженство.

— Виждаш ли го, Ник? — прошепна тя едва чуто.

Той отдръпна ръка и секунда по-късно се изправи.

— Бинокълът ти, Джулиет.

— Благодаря ти — измърмори тя и го пое от ръката му.

— Винаги на твоите услуги — отвърна той и дрезгавият му глас правеше посланието повече от ясно.

Бузите ѝ пламнаха и тя бе благодарна за слабото осветление, което скриваше червенината им. През останалата част от първо действие положи усилие да се овладее.

Точно преди да започне второ действие, Ник отново се наведе към нея и в ноздрите ѝ нахлу вече познатият аромат на цитрусови плодове и мускус.

— Може ли по-късно да те придружа до дома ти, Джулиет?

— Саймън ще ме придружи до дома ми. И макар че тази вечер беше много любезен, Ник, не си търся друг партньор за леглото.

— О, не. Прекалено е скоро да станем любовници. — Той се наведе още повече към ухото ѝ и топлият му дъх погъделичка кожата ѝ. — Когато накрая те взема, Джулиет, когато най-после си гола под мен, ще забравиш всеки друг мъж, с когото си била. Ще мислиш само за мен... и ще ме молиш да те направя своя.

Изведнъж всичият въздух се изпари от гърдите ѝ. През нея премина вълна на желание, толкова силно, че коленете ѝ със сигурност щяха да се огънат, ако беше права. Той бе същински дявол, олицетворение на всичко мрачно, забранено и желано в живота ѝ.

Тя изведнъж изгуби дар слово.

Опита се да измисли нещо остроумно, но не можа.

После в ума ѝ изникнаха думите, които Пърл ѝ бе казала преди месеци. И те излязоха със запъване от устните ѝ.

— Чудя се дали наистина притежаваш уменията, с които да подкрепиш арогантността си.

Очите му се бяха превърнали в течно сребро.

— Ако откриеш уединена ниша, ще бъда щастлив да ти демонстрирам способностите си още преди края на представлението. Все пак, справедливо е да знаеш какво получаващ.

Споменаването на нишата ѝ подежда като обливане със студена вода. Колко ниши и колко жени имаше в миналото му? Без съмнение си бе определял срещи в сгради от Париж до Пиза. Но тя продължи да играе ролята си.

— Ниша? Не те мислех за толкова обикновен. — Имаше намерение да го обиди, но той само ѝ намигна.

— В такъв случай очаквам възможността да докажа колко находчив мога да бъда.

След операта цялата компания се отби в близкото кафене. Саймън я придружи дотам, но щом влязоха, Ник ловко направи така, че да седне до нея. Саймън се озова в другия край на масата до Вероника, актрисата.

Компанията беше оживена и шумна, а пространството бе напоено с аромата на кафе. Джулия си поръча обикновено кафе, а Ник пожела *caffe corretto* — с малка ракия.

Докато бърбеше с любовницата на местен художник, тя усещаше погледа на Ник върху себе си, напрегнат и тъмен. Гледаше я така, сякаш тя бе следващото му блюдо. Полазиха я тръпки, всеки сантиметър от кожата ѝ оживя и пламна от желание. Пърл Кели ѝ беше казала никога да не пропуска възможност да демонстрира чара си и тъй като Ник я гледаше. Тя плъзна пръсти под двойния ред перли на врата си и започна да си играе с тях, да върти топчетата напред-назад над пълните си гърди, докато говори.

Усети как Ник се наведе към нея и почти долепи устни до ухото ѝ.

— О, как ми се иска в този момент да бъда перла.

Джулия вдигна премрежен поглед към него.

— Така ли? Не мисля, че би искал да си нещо толкова... малко, Ник.

За щастие, в този момент им сервираха напитките и Джулия се зае да добави сметана и захар в кафето си, благодарна, че има на какво

да посвети вниманието си. След като се отпуснаха с напитките в ръка, Ник се обърна към нея.

— Е, Джулиет, какво мислиш за творбата на Росини?

— Ободряваща — отговори тя и всички очи се обърнаха към нея. — Много по-зряла от ранните му творби и прекрасен пример за *bel canto*^[1]. Труден тест за мецосопрано, което трябва да притежава определена гъвкавост на гласа и издръжливост, за да изпълни ариите. Особена наслада ми донесе *Di tanti palpiti*, макар и да мисля, че краят се нуждае от преработване.

Никой не проговори. Отнякъде долетя звънът на лъжичка, ударила се в чинийка. Джулия отпи от кафето си и се наслади на изненадата, която отговорът ѝ бе предизвикал. Никога не би признала, но подреждаше мислите си от мига, в който завесата се бе спуснала, с надеждата да впечатли херцога.

— Има нужда от преработване? — запита някой от насядалите около масата.

Джулия кимна.

— Краят е прекалено мрачен. Росини щеше да се ползва с по-добро отношение, ако Танкреди научеше за невинността на любовницата си и се върнеше триумфиращ у дома си. Не си ли съгласен, Ник? — Тя хвърли поглед към Саймън, който ѝ намигна окуражително.

— Да. — Ник се облегна назад. — Макар че подобен край едва ли би бил в съгласие с историята на Волтер, на която се базира операта.

— След като Волтер е мъртъв, едва ли има смисъл някой да се тревожи за неговото неодобрение, в случай че си позволи известна свобода. — Джулия се усмихна широко, неспособна да съдържи радостта си от размяната на забележки.

— Е, позволяването на свобода е нещо, с което Колтън е добре запознат — вметна настоящият британски посланик в Австрия, лорд Лансфорд, от другия край на масата.

Цялата компания се засмя.

— Наистина. Все пак, как човек би заслужил прякора Покварения херцог? — запита се на глас Джулия.

— Никога не съм позволявал свобода — каза херцогът, така че само тя да го чуе. — Винаги са ми я давали доброволно.

— Вярвам ти — отговори тя. — Не си те представям да изнасилваш невинни девственици.

— Невинните девственици ме докарват до сълзи. Предпочитам да обладавам сочни червенокоси жени със сини и ясни като Средиземно море очи.

— Колко... точно определени са вкусовете ти, Ник.

— Знам какво искам, мисис Лейтън. И искам теб. Гола. Да тръпнеш под мен и да викаш името ми.

Джулия опита да не се изчерви, но, породена от светлата ѝ кожа и провокирана от палавите му думи, червенината бавно плъзна по врата ѝ. Тя отпи от кафето си и се замоли съпругът ѝ да не забележи.

— Моя мила мисис Лейтън — поде Лансфорд, — колко очарователно е да видиш жена с вашия опит все още да се изчервява.

— О, страхувам се, че това е само комбинация от горещото кафе и топлия въздух — излъга тя. — Ще се възстановя само след няколко секунди.

Рискува да хвърли поглед към Колтън и откри, че той я изучава внимателно, а крайчетата на устните му са повдигнати в най-слабото подобие на усмивка. Смутена, тя плъзна очи настрани и се опита да се разсее, като се вслуша в думите на останалите от компанията.

Разговорът се насочи към политиката и вниманието на Джулия се разсея. В опит да мисли за нещо друго, освен Ник, си представи третата спалня в малката си къща в Мейфеър. Тя щеше да се превърне в прекрасна детска стая за сина ѝ. Как щеше да я обзаведе? Може би по стените щяха да са нарисувани образите на рицари и девици от приказките.

Изведнъж Джулия усети полите на роклята ѝ да се раздвижват. Голям крак се промъкваше под материята, за да се погали в нейния. Тя сподави писъка си и се опита да отмести своя крак, но другият последва движението ѝ. Тя веднага заподозря Ник, но бърз поглед надолу ѝ разкри, че неговите крака не помръдват. Като вдигна очи, Лансфорд улови погледа ѝ и ѝ се усмихна мазно.

Джулия присви очи, за да му разкрие какво точно мисли за намеците му. Обаче, вместо да се отдръпне, Лансфорд повдигна крака си дори по-нагоре и погали прасеца ѝ. И Джулия направи първото, което ѝ дойде наум: ритна неподвижния му крак колкото силно можа.

— Уф! — изсумтя Лансфорд и прибра крака си. Разговорите замряха.

— Извинения — измърмори посланикът. — Обади се стара рана.

Лицето на Ник помръкна и вниманието му се насочи към Лансфорд. Тя реши, че съпругът ѝ знае какво бе намислил посланикът. Той самият вероятно много пъти бе флиртувал по този начин. Макар че в момента Ник изглеждаше толкова ядосан, че не знаеше какво може да направи. Джулия постави длан върху ръката му и поклати леко глава, за да му даде знак, че се е справила с Лансфорд.

— Мисис Лейтън — подхвана Вероника с плътния си венециански акцент, — завързахте ли вече приятелство със Сара Сидънс? Чувала съм много истории за таланта ѝ на сцената.

Джулия се закашля, за да прикрие ахването си. Ако тя, херцогинята, имаше отношения с актриса — дори известна и талантлива актриса като мисис Сидънс, — щеше да стане ужасен скандал. Наложиха си да си напомни, че Джулиет Лейтън не е херцогиня. Отпи от кафето си и реши да отговори дипломатично:

— Макар и да не сме приятелки, виждала съм изпълненията ѝ много пъти. Наистина е талантлива.

— Чух, че се е оттеглила от сцената — каза друга от събралите се около масата жени.

— Да, това е вярно, макар че се е оттегляла много пъти — отговори Джулия и отново отметна непослушния кичур коса от очите си. — Присъствах на прощалното ѝ представление и от ложата си не видях сухи очи в залата.

— Имаш лежа в Ковънт Гардън? — запита Ник.

Да, твоята, прииска ѝ се да отговори.

— Разбира се, Ник. Как иначе човек може да бъде видян и да види другите в Лондон?

— Мисис Лейтън също е добра актриса. Осмелявам се да кажа, че едва ли съм виждал по-добра — каза привлечено Саймън.

Макар и от другия край на масата, тя виждаше дяволитото пламъче в сините очи на приятеля си.

— Вярно ли е това? — Вероника се наведе напред. — Трябва да ми кажете какви роли изпълнявате?

Джулия бе изненадана и преди да е успяла да хвърли светлина върху думите на Саймън, той отговори вместо нея.

— Особено се наслаждавах на играта ти в „Училище за жени“ на Молиер.

Тя едва не изтърва порцелановата чашка. Разбира се, че Саймън ще се възползва от възможността да се пошегува относно уроците на Пърл. Ако беше по-близо, щеше да скрита и него.

— Наистина ли? Колко мило от ваша страна, милорд. Макар че много повече предпочитам ролята си в по-късната му пиеса „Учени жени“.

Саймън избухна в смях. Всички други от компанията изглеждаха озадачени, затова Джулия замаза положението, като се обърна мило към Вероника:

— А кои роли са донесли наслаждение на вас, мис Ди Сано?

Вероника подхвана дълго обяснение на кратката си кариера, а Джулия използва възможността, за да хвърли гневен поглед на Саймън и дискретно да посочи вратата с брадичка. Беше й достатъчно за тази вечер. Енергията ѝ бе изчерпана — изцедена от развалената ѝ прическа, забележките на Саймън, крака на Лансфорд и силното присъствие на Ник. Саймън ѝ кимна леко в отговор и двамата се изправиха.

Останалите мъже също се изправиха и тя каза на групата:

— Наслаждавах се на компанията ви, но се страхувам, че съм прекалено изтощена, за да остана повече. Моля ви, продължете с веселбата, а лорд Уинчестър ще ме изпрати до дома ми.

Ник се загледа след двойката, която излезе от кафенето. Никога преди не беше завиждал толкова на Уинчестър. По дяволите, мисис Лейтън беше пленителна. Интелигентна, умна, остроумна... От какво повече у жената се нуждае един мъж?

Вечерта изгуби чара си, след като тя си тръгна. Той продължи да мисли за нея дори и когато Вероника седна до него и му прошепна в ухото някои изключително примамливи предложения.

— Не тази вечер, мила — прошепна на Вероника.

Скоро след това Ник също си тръгна. Фиц застана до него почти мигновено.

— За вас е още рано да се прибирате у дома — отбеляза приятелят му, когато тръгнаха.

— Малко. — Нямаше още един часа, а той обикновено не се прибираще преди три. — Вечерта стана скучна.

— Когато вашата дама си тръгна, нали?

— Да, макар че тя не е моята дама. Все още.

Тази нощ улиците на Венеция бяха оживени. Войници, прекрасно облечени жени, проститутки и джентълмени се разхождаха в хладната мъглива вечер. Фиц посочи една странична улица.

— Лодката е там, Ваше благородие.

— Ако удвоя заплатата ти, ще спреш ли да ме наричаш така?

Фиц се засмя.

— Не.

— Проклетата досада — измърмори Ник, като не бе сигурен дали има предвид титлата си, или Фиц. Най-вероятно и двете.

Най-после стигнаха до лодката и скочиха в нея с лекота. Мълчаха няколко минути, докато гондолата се отблъсне от площадката. Гондолиерът успешно маневрираше в пълния с лодки канал в тъмната венецианска нощ. Ник бе втренчил поглед в блещукащата черна вода и се питаше как най-успешно да преследва мисис Лейтън. Ловът му доставяше удоволствие. Беше успял да прелъсти безброй жени през годините, така че трябваше да е лесно. Беше очевидно обаче, че мисис Лейтън не е като другите жени.

— Дамата е благосклонна към вас — отбеляза Фиц.

Ник го погледна.

— Защо казваш това?

Фиц присви масивните си рамене.

— Видях го в очите й. Наблюдавах през прозореца. Изучаваше ви, когато не я гледахте.

Тази новина бе интересна.

— Трябва да действам внимателно. Както знаеш, тя дойде във Венеция с Уинчестър.

— Видях ги заедно. Те не са любовници, поне вече не.

Ник повдигна вежди.

— Как можеш да си сигурен? — Ако това бе вярно, нямаше да се колебае да я съблазни.

— Тя стоеше на разстояние от него, едва се осмеляваше да го хване под ръка. Никакви усмивки или разменени шепнешком думи, докато вървяха заедно. Дружелюбни погледи, но не така гледа теб.

Ник можеше и сам да открие това, но когато ставаше въпрос за тези неща, Фиц беше необичайно наблюдателен.

Мисис Лейтън нямаше никакъв шанс.

---

[1] Bel canto — термин, отнасящ се до италианското пеене. Има множество интерпретации. — Б.пр. [↑](#)

ТРЕТА ГЛАВА

*Никога не прави това, което той очаква.
Изненадата ще поддържа интереса му към теб.*

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

На следващата сутрин Джулия и леля Тео бяха вече в стаята за закуска, когато Саймън слезе.

Той намигна на Джулия, после отиде с подсвиркване до страничната маса и си напълни чинията с яйца и парче изключително вкусен кейк с бадеми, които готвачът им приготвяше всеки ден. Преди да седне, освободи слугата, който кръжеше наблизо.

— Отвратително весел си тази сутрин, Саймън — отбеляза Джулия, когато тримата останаха сами. — Има ли това нещо общо с прекрасната Вероника? Забелязах, че се върна снощи, след като ме изпрати.

— Тъй като съм джентълмен, за мен е неблагоприятно да обсъждам такива неща в присъствието на дами — избегна отговора Саймън и си наля чашка кафе. — Но трябва да не забравя да благодаря на Колтън, че ме запозна с нея. Венецианските жени са всичко, което той каза, че и повече.

Джулия присви очи и забарабани с пръсти по масата. Човек би могъл да си представи какво би казал Ник за венецианските жени, тъй като вероятно бе лягал с всяка благосклонна жена в околността. По два пъти.

Каза си, че това не я интересува. Нуждаеше се само от едно нещо от съпруга си и щом го получи, той можеше да се върне към своя живот на разврат и поквара.

— Хубаво бе от негова страна да ви сложи един до друг — каза Саймън.

— Един до друг? — запита Тео.

— В операта и след това в кафенето — обясни Джулия. — Планът ми се развива чудесно.

— Отлично! — плесна с ръце Тео.

Слугата, Серджио, почука на вратата, влезе и подаде картичка на Джулия.

— Сеньора Лейтън, донесоха цветя за вас.

— Отново цветя! Вашият херцог никак не е оригинален — заяви Тео. — Моля ви, кажете ни какво пише в картичката.

Джулия погледна написаното и изстена.

— Благодаря ти, Серджио. Ще ги взема веднага. — Слугата излезе и Джулия захвърли картичката настрана. — Цветята са от посланика, лорд Лансфорд.

Саймън се засмя тихо.

— А, мисис Лейтън има и друг обожател.

— Престани да се смееш, селяндур такъв. Не е смешно. Той се опита да вмъкне крака си под полата ми снощи в кафенето.

Тео ахна.

— Надявам се, че си го сритала.

Джулия кимна.

— Сритах го. Силно. Колтън едва не скочи от мястото си и не го удуши.

— И аз така си помислих, когато Лансфорд неочаквано зави от болка — каза Саймън. — Но преди да хвърлиш тези цветя в канала, могат да се окажат полезни и да накарат някого да ревнува.

Джулия се облегна назад и отпи от чая си. Беше ли прав Саймън? Щеше ли Ник да ревнува?

— Това е доста находчиво. Добра идея. Ще сложа цветята на Лансфорд в предния салон.

— Е, нямам търпение да видя какво ще изпрати Колтън днес — каза Тео, докато мажеше парче бадемов кейк с масло. — Изпратените вчера цветя и ваза бяха изумителни, но подозирам, че днес ще изпрати бижута. Рубини може би?

— Смарагди — предположи Саймън.

Джулия изви очи към тавана.

— Откъде знаете, че въобще ще изпрати нещо?

— След като ви видях двамата снощи, осмелявам се да кажа, че няма нещо, което да поискаш, и той да ти откаже. Така че, ако имаш

нужда от дрънкулки, които да ти напомнят за Колт в дългите и студени лондонски нощи... — Сви рамене. — Мисис Лейтън трябва само да направи намек.

Идеята си имаше преимущества. Господи, ако не успееше да забременее, една диамантена огърлица можеше за известно време да осигури скромен живот за нея и леля Тео. А после какво? Залагането на бижута не можеше да я отведе по-далеч. Не, тя имаше нужда от много по-стабилна гаранция за бъдещето си. Един син щеше да означава финансова свобода и край на домогванията на Темпълтън.

Още повече че част от нея вече бе приела мисълта да си има бебе. Миниатюрен живот, дошъл на света, за да даде любов. Щеше да има пикници, приказки и игри. И тъй като Колтън най-вероятно никога нямаше да играе ролята на истински баща, Джулия щеше да обича детето им толкова силно, че неговото отсъствие нямаше да има значение.

По-късно през следобед Джулия и леля й четяха до огъня в дневната на втория етаж. Атмосферата бе весела, огромните прозорци гледаха към спокоен канал. Когато бяха отворени, се чуваха камбаните на Сан Марко.

Серджио почука и влезе.

— Сеньора Лейтън, имате посетител.

Подаде ѝ визитка. Джулия предполагаше, че е Ник, затова се изненада, като прочете името.

— Въведи го, Серджио, per favore^[1]. — Когато слугата излезе, Джулия се обърна към Тео: — Сеньор Марселино от бижутерията „Марселино и синове“.

Тео ококори очи.

— Знаех, че ще е бижу. И то от Марселино! Господи, всички жени в Лондон ще ти завиждат.

— Шшш — изсъска Джулия. — Ще влезе всеки момент.

Въведоха нисък възрастен мъж с посивяла коса. Беше безупречно облечен и носеше черно куфарче, което остави на пода, за да се наведе над ръката на Джулия.

— Сеньора Лейтън. Удоволствие е да се срещна с вас. Вярвам, че не ви прекъсвам, нали?

— Не, сеньор. Двете с леля просто прекарваме тих следобед с книгите си. Да позвъня ли за чай?

Джулия се обърна да извика Серджио, но Марселино я спря.

— Ако обичате, сеньора, бих искал веднага да се заема с работата, за която съм дошъл. — Вдигна куфарчето си и ѝ направи знак да седне на дивана. Отвори куфарчето и разкри толкова много камъни, че очите едва не я заболяха. Джулия едва си пое дъх. Вътре имаше диаманти, рубини и фино обработени камеи, инкрустирани в злато, всичките — вградени в ослепителни огърлици, гривни и обеци.

— Сеньор! — възкликна тя с ръка на сърцето. — Какво великолепие сте ни донесли.

Марселино се наду от гордост.

— Тук съм заради Негово благородие херцог Колтън. Той избра три комплекта изящни бижута и ме помоли да ви ги донеса, за да направите избора си. Смятам, че се страхува да не... стъпи накриво, както бихте се изразили вие, англичаните.

Леля ѝ се отпусна на дивана и сръчка Джулия с лакът да се приближи до бижутата.

— Мили Боже! — възкликна тя и стисна Джулия за ръката. — Как въобще е възможно да избереш? Всичките са прекрасни.

— Ако ми разрешите — каза Марселино. Извади малка лупа от задната част на куфарчето. — Сеньората може да ги пробва и да реши кои харесва.

— О, не. — Тео поклати глава. — Ще имаш нужда от много по-голяма лупа. Ще изпратя Серджио да донесе. — Изправи се и отиде да дръпне шнура на звънеца.

Замаяна от блясъка на изложените пред нея бижута, Джулия можеше само да ги гледа втренчено. Ник не беше глупак, като ѝ даваше възможност за избор. Това бе ласкателен и екстравагантен жест. Да, жест към куртизанка, напомни ѝ съпругата в нея. Но въпреки това жената в нея тънеше в благоговение.

— Първо диамантите, мисля — намеси се Тео, върнала се на дивана.

Джулия кимна на сеньор Марселино.

— Да, да започнем с диамантите.

Бижутерът се усмихна. Взе огърлица, обсипана с диаманти. В средата имаше огромен камък във формата на сълза, а от двете му

страни по един по-малък, бял.

— В тази огърлица има над трийсет диаманта — каза, докато я закопчаваше на врата ѝ. — А жълтият в средата е доста рядък.

Огърлицата беше греховно, скандално тежка, а огромният диамант лежеше точно над деколтето ѝ. Джулия побърза да сложи гривната на ръката си, както и подходящите обици, за да види резултата. Изправи се и прекоси стаята, за да отиде до голямото огледало, което Серджио беше донесъл от нейната стая.

Като видя отражението си в огледалото, дъхът ѝ секна. Никога досега не бе носила нещо толкова екстравагантно. Дори бижутата, взети назаем от Пърл, не можеха да се сравняват с тези. Обърна се леко и започна да разглежда камъните. Коя бе тази жена, носеща такива нелепо луксозни бижута? Беше прекалено. Не можеше да ги приеме. Жест на уважение бе едно, но щеше да се чувства твърде крещящо натруфена, ако приемеше тези бижута.

И все пак бяха красиви. Докосна камъните с благоговение и въздъхна, защото съвестта ѝ бе твърде силна днес.

— Не, съжалявам, сеньор. Не са за мен. — Прекоси стаята и се върна на дивана, където Тео седеше с увиснала челюст.

— Не са за теб? Мила моя, те са подходящи дори за мъртва жена. Единственото изискване е да имаш врат и две уши.

— Не, лельо Тео. По-красиви са, отколкото може да се опише с думи, но не са за мен. — Усмихна се на Марселино. — Може би рубините сега?

Също толкова показно луксозна, огърлицата от рубини се състоеше от няколко огромни кървавочервени камъка, заобиколени от миниатюрни диаманти, които обточваха деликатно врата. Но като се погледна в огледалото, стомахът ѝ се сви от същото отвратително чувство. Не можеше да ги приеме.

— Красиви са, сеньор Марселино. Но се страхувам, че рубините също не са за мен. — Джулия не си направи труда да погледне към Тео, тъй като шокът ѝ определено се долавяше и от разстояние.

Щом рубините се озоваха отново в куфарчето, Джулия започна да разглежда прекрасните камеи.

— Ще пробваме ли и последния комплект?

Марселино постави огърлицата пред нея, за да види детайлите на камейте. Бял оникс бе деликатно издълбан, така че да представлява

главата на римлянка. В косата ѝ бе втъкан миниатюрен цветен гирлянд от черен оникс. Главата бе обрaмчeна от малки диаманти и висеше на тънка златна верижка. Марселино каза, че бижутото било изработено от много сръчен майстор на име Пистручи, който живеел в Рим.

— Единствено по рода си — каза бижутерът, — защото Пистручи никога не повтаря модел.

Още преди да е сложила огърлицата и обиците към нея и да се е погледнала в огледалото, Джулия знаеше, че ги иска. Те не бяха нито най-скъпите, нито най-показно натруфените, но ѝ отиваха. Семпли, класически и уникални. Но все пак... ако ги приемеше, какво щеше да означава това?

Докосна камеята с копнеж. Ако можеше само подаръкът да бъде направен от съпруг на съпруга. Преди да е успяла да размисли, тя се изправи и върна огърлицата.

— Благодаря ви за отделеното време и търпение този следобед. За всяка жена ще бъде чест да приеме което и да е от тези бижута, сеньор Марселино, но аз трябва да откажа милия жест на Негово благородие.

Тео ахна, но Джулия не ѝ обърна внимание. Марселино повдигна вежди и по челото му избиха ситни капчици пот.

— Сигурна ли сте, сеньора? Негово благородие бе доста настоятелен.

Джулия го съжали.

— Разбирам, сеньор, и се извинявам за всяко неудобство, което мога да ви причиня. Но се страхувам, че аз също трябва да настоявам.

Той се поклони.

— Разбира се, сеньора. — След това затвори куфарчето и си тръгна.

Лея Тео скочи от мястото си, поставила ръка на гърдите си, все едно изпитваше остра болка.

— Господи, имам нужда от шери. — След като си наля питието, поклати глава. — Пърл щеше да бъде силно разочарована от теб.

Джулия въздъхна.

— Знам. Но аз трябва да живея с избора си, след като го направя.

— В такъв случай, само това има значение. — Тео отпи от питието си и седна отново на мястото си. — Как ще обясниш отказа си

на Колтън? Защото нито една куртизанка, която е с ума си, не отказва бижута.

Джулия сбърчи нос.

— Не съм сигурна какво ще му кажа. Не ми се струваше правилно да ги приема. Знам, че е трудно за разбиране, но... Няма да мога да ги нося с гордост. И на Колтън просто ще му се наложи да го приеме. Честно, той трябва да ми благодари, тъй като току-що му спестих голяма сума.

— Мъжете и тяхната гордост — предупреди я леля й.

— Е, аз също имам гордост. Колтън скоро ще го научи.

След час на вратата се почука. Джулия и леля й тъкмо си бяха налили чай. Серджио влезе и подаде на Джулия визитна картичка.

— Посетител, сенъора.

Стомахът на Джулия се сви. Възможно ли бе да е Колтън? Хвърли поглед на картичката и смръщи вежди.

— Въведи го, Серджио, *per favore*.

Слугата кимна, а Джулия се обърна към леля си.

— Лансфорд е. И ако се осмелиш да ме оставиш сама с него, ще излея всяка капка алкохол, която се намира в двореца, в канала — прошепна.

Тео ококори очи, ужасена от заплахата. Потъна по-дълбоко в стола и двете мълчаливо зачакаха. Лансфорд застана на прага. Джулия се изправи и направи реверанс.

— Каква изненада, господин посланик. Искате ли да пиете чай с нас?

Лансфорд, мъж с тежко телосложение и кестенява коса, вчесана така, че да прикрива плешивото му теме, хвърли тревожен поглед към Тео. Беше очевидно, че се бе надявал да намери Джулия сама.

— Добър ден, мисис Лейтън. Благодаря ви, ще пия чай.

Джулия го представи на Тео и посланикът седна на стола, който бе срещу дивана. Тя му напълни чаша и по негова молба добави мляко и захар. След като се настаниха, той каза:

— Видях в салона виолетките, които ви изпратих. Поласкан съм, че сте ги поставили на видно място.

Джулия потисна изсумтяването си.

— Красиви са, а жестът ви е много мил. Хареса ли ви представлението снощи?

Той кимна.

— Наистина. Макар че никога не бих могъл да облека мислите си в думи така красноречиво като вас, мисис Лейтън. Вярно е, вашите думи се разпространиха като пожар във Венеция днес. — Лансфорд хвърли още един скришен поглед на Тео и прочисти гърлото си. — Мисис Лейтън, бих искал да обсъдя възможността да прекарам с вас известно време... насаме.

Би трябвало да очаква подобна безочливост, но бе хваната ужасно неподготвена. Умът ѝ трескаво препускаше, без да знае как е най-добре да постъпи.

— Господин посланик, макар идеята да е ласкателна...

Серджио влетя в стаята и ги прекъсна.

— Сеньора, херцог.

Колтън мина покрай слугата, красивото му лице бе твърдо и сериозно. Косата му беше рошава, а дрехите — раздърпани. Изглеждаше така, сякаш бе тичал през цяла Венеция, за да стигне до нея. Като видя Лансфорд, удобно настанен на люлеещия се стол, се закова на място и присви очи.

Серджио стоеше замръзнал на мястото си близо до вратата и кършеше ръце, несигурен какво трябва да направи по отношение на херцога, който не бе изчакал да съобщят за пристигането му. Джулия го съжали. Изправи се и каза:

— Grazie, Серджио. Можеш да се оттеглиш.

Беше изненадана, когато и леля Тео се изправи.

— Мисля, че аз също ще се извиня — каза тя и излезе от стаята със скрита усмивка на херувимското си лице.

Ник се приближи до нея и Джулия направи грациозен реверанс.

— Ник. Прекрасно е, че се присъединяваш към нас в този следобед.

Ник се опита да се усмихне, но усмивката му не стигна до очите.

— Мисис Лейтън. — Наведе се над ръката ѝ, после се обърна към посланика: — Лансфорд. — Херцогът прие мястото на Тео и всички седнаха.

— Искаш ли чай, Ник? — Той кимна, тя му сервира и в стаята се настани неловка тишина. Джулия не бе много сигурна какво да каже. Ник имаше вид на човек, който всеки момент ще се нахвърли върху

Лансфорд. Посланикът пък се размърда неудобно на стола под погледа му.

— Отдавна ли сте във Венеция, лорд Лансфорд? — запита тя, като всъщност не се интересуваше от отговора, но отчаяно искаше да каже нещо.

— От три месеца. И ще остана още само шест седмици. След това трябва да се върна в Австрия.

— След като ви остава толкова малко време във Венеция, не бихме искали да ви задържаме и да ви пречим да изпълните важните си задачи. — Ник отпи от чая си и втренчи безгрижен поглед в Лансфорд.

— Да, е... — измърмори с половин уста Лансфорд и остави чашата си на масата. — Трябва да вървя. — Изправи се и се поклони. — Мисис Лейтън, денят ми наистина е по-добър, защото ви видях.

Джулия не обърна внимание на изсумтяването, което дойде откъм Ник, и позвъни за Серджио.

— Благодаря ви за цветята, господине.

Той отвори уста да каже още нещо, но забеляза заплашителното изражение на Ник и навреме я затвори. Серджио дойде, за да изпрати Лансфорд, и вратата се затвори след тях.

Не след дълго Ник подхвана тирадата си.

— Каква лудост — каза той, докато тя сядаше на мястото си — те накара да откажеш кралски подкуп под формата на бижута? Дадох ти избор, за Бога! Изпратих най-доброто, което може да се намери във Венеция. Моля те, кажи ми как нараних деликатните ти чувства с такъв щедър жест на уважение.

Джулия въздъхна вътрешно. Как можеше да му обясни? За всяка жена щеше да бъде лудост да откаже подобен подарък — особено за такава, която в замяна предлага удоволствие и разтуха.

— Бижутата бяха изящни, Колтън.

— Ник — поправи я той.

— Много добре, Ник. Нито изборът ти, нито жестът ме обидиха. Но ние едва се познаваме и такава щедрост със сигурност ще наруши крехкия баланс на взаимоотношенията ни.

Той премигна.

— Чух всяка дума и пак не мога да схвана смисъла. В случай че не си разбрала, аз имам намерение точно да наруша равновесието в

нашите отношения. — Издиша шумно и скръсти ръце на гърди като сърдито малко момченце, което не е получило своето. — Кълна се, ти ме озадачаваш на всяка стъпка. В един момент изказваш съгласие, в следващия ми отказваш. По-лоша си и от девица, която преследва пари.

Очевидно имаше намерение да се пошегува, затова тя се засмя, макар и забележката му да я бе жегнала. Не беше чак толкова далеч от истината.

— Говориш глупости, Ник. — Джулия си наля още чай. — Със сигурност не съм девица и не преследвам богатството ти. Няма нужда да ме впечатляваш с разточителни подаръци. Вкусът ми е... съвсем обикновен.

— Все още не съм срещал жена с евтин вкус.

Тя се наведе напред, за да напълни бавно чашата му, и му позволи дълъг поглед към горната част на гърдите ѝ, които сякаш щяха да се изсипят от деколтето на роклята ѝ. Когато върна чайника на подноса, със задоволство видя, че очите му са потъмнели.

— Може би си срещнал жена като за теб, Ник. — Взе чашата си и седна отново на дивана.

Той я дари със знойна полуусмивка, от която дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Може би, Джулиет. — Ник също се отпусна и протегна напред и кръстоса дългите си, обути в ботуши крака. — Изненадах се, като те заварих да забавляваш Лансфорд. В такъв случай, ще бъде ли той още един от приятелите ти?

Тя едва успя да потисне потръпването си.

— Не. Лорд Лансфорд е добър човек, но не е за мен.

— Очакваш ли и други посетители този следобед?

Веждите ѝ се спуснаха ниско над очите в знак на смущение и тя остави чашата си в чинийката.

— Не. Защо?

— Защото мисля да заключа вратата, да дойда на дивана и да те целуна така, че да си изгубиш ума. Да си кажа правичката, не мисля почти за нищо друго, откакто съм влязъл в стаята.

Тя го гледаше хипнотизирана как внимателно оставя чашата си на масата. Той стана от стола с лекота и грация и се премести на дивана. Едрото му стройно тяло бе съвсем близо до нейното. Вдигна

ръка и погали бузата ѝ с кокалчетата на ръката си в нежна като шепот ласка, след това усуква един червен кичур около пръста си.

Лекият допир причини тръпка, която се спусна по гръбнака ѝ. Дишането ѝ стана накъсано и учестено и тя се уплаши, че Ник ще усети безпокойството ѝ. Само че не можеше да потисне нервността си. Двамата бяха сами в това тясно пространство, топлината на тялото му я заливаше и замайваше. И макар че се представяше за жена с опит, тя беше девствена. Факт, който Ник не подозираше.

Трябваше да запази контрол и да продължи да изпълнява ролята си... да пофлиртува още малко с него. Навлажни долната си устна, като плъзна език от единия до другия ѝ край.

— Трябва да те предупредя. Много е трудно да бъда завладяна.

Погледът му остана дълго прикован в устната ѝ.

— Предпочитам предизвикателствата. И тъй като си финансово осигурена, имам намерение да те съблазня по... други начини.

Прокара бавно пръст по голата ѝ ръка и кожата ѝ настръхваше там, където беше докосвана. Той стигна до дланта ѝ, взе я и я обърна, после се наведе и допря топлиите си устни от вътрешната страна. Продължи, без да бърза, да обсипва с нежни целувки дланта ѝ. Сърцето на Джулия блъскаше в гърдите, вътрешностите ѝ бяха омекнали.

Така ли планираше да я съблазни? Ако да, то определено успяваше. Тя преглътна и се опита да запази спокойствие.

— Планираш да ми дадеш няколко урока по поквареност, нали?

— Трябва да се покажа достоен за името си — прошепна той и погледът му се сля с нейния, докато устните му се плъзгаха по чувствителната кожа от вътрешната страна на китката ѝ.

Той се отдръпна, но продължи да държи ръката ѝ, пръстите им бяха преплетени.

— Откривам, че съм любопитен по отношение на теб, Джулиет. Никога не съм виждал Уинчестър така омагьосан от жена. Поне не и преди да напусна Лондон. А и историите, които се носят за теб, са диви и фантастични, едва ли не като измислени. После те срещам и около теб витае атмосфера на невинност, която е невероятно примамлива.

Джулия ококори очи, но преди да е успяла да отговори, той продължи:

— Чувствам се... привлечен от теб така, както никога досега от нито една жена. Заинтригуван съм.

Господи, съпругът ѝ можеше да бъде и очарователен. Тя се опитваше да запази настроението си весело и безгрижно, въпреки че езикът ѝ сякаш бе надебелял от желание.

— Заинтригуван? А аз се надявах да бъдеш заинтересуван. Или, още по-добре, увлечен.

— О, аз съм всичките тези неща. — Отново погали нежно с кокалчетата си бузата ѝ. — Приятелството ни няма да ти причини неприятности с Уинчестър, нали?

— Никой не ме притежава. Мога да си позволя лукса сама да контролирам съдбата си. Двамата с лорд Уинчестър не възразяваме другият да има много... приятели.

— В такъв случай, той е по-склонен да проявява разбиране от мен. — Ник се наведе напред, устните му бяха опасно близо до нейните. — Защото откривам, че те искам цялата за себе си.

Херцогът съедини устните си с нейните, нежно и сладко, сякаш я вкусваше. Тя се отпусна и започна да го целува в отговор и той се усмихна, без да откъсва устни от нейните. Ръцете му се плъзнаха в косата ѝ и задържаха главата ѝ, а целувката му стана по-дълбока. Макар че вътрешностите ѝ тръпнеха — господи, първата ѝ истинска целувка! — тя трябваше да бъде смела, за да убеди Ник, че е опитна куртизанка. Ако се поколебаеше или покажеше срамежливост, планът ѝ щеше да се провали.

Тя вдигна ръце към раменете му и се притисна в него, гърдите ѝ се допряха до неговите. Разтвори леко устни и той веднага се възползва, обви ръце около нея и греховно плъзна език в устата ѝ.

Беше великолепно. Дива и все пак ловко контролирана, целувката бе повече от всичко, което някога си бе представляла. Гърдите ѝ се издуха, зърната ѝ се втвърдиха под материята на роклята и пламнаха при допира до твърдите му гърди. Дъхът им се смеси, докато езиците им продължаваха дуета си и вкусът му — на чай и подправки — заплашваше да я завладее. Беше прекалено много и все пак не бе достатъчно. Преди да е успяла да го потисне, от устните ѝ се изтръгна стон.

— Мили Боже! По-вкусна си, отколкото си представях — прошепна той. Устните му отново се спуснаха над нейните и я

завладяха с неподправена страст и брутално чувство за собственост. Езикът му обходи вътрешността на устата ѝ, галеше и изкушаваше. И двамата дишаха учестено и накъсано в смълчаната стая, а целувката продължаваше и продължаваше.

Пърл ѝ беше обяснила в най-пълни подробности какво се случва между мъжа и жената. Но имаше огромна разлика между знанието и опита. Джулия не знаеше, че сърцето ѝ ще бие с такава заслепяваща болезненост. Че плътта между краката ѝ ще пулсира и боли с непознато досега отчаяние. Тялото ѝ се извиваше неспокойно до неговото в търсене на още, надявайки се да утоли силната жажда.

Ник взе в дланта си набъбналата гърда, обхвана я и я побутна нагоре, за да се наслади на още повече плът над ниско изрязаното ѝ деколте. Зърната ѝ бяха болезнено напрегнати и тя не възрази, когато той подръпна роклята надолу. После лицето му се озова там, езикът му подразни твърдата пъпка, преди устните му да я поемат. Острото усещане премина по цялата дължина на тялото ѝ и тя си пое рязко дъх. Това го подтикна да засмуче по-силно и тя заби нокти в раменете му, притискайки се в него.

Той отдръпна глава от гръдта ѝ и вдигна поглед.

— Ако не спрем, ще те взема тук, на този проклет диван.

Гърдите му се повдигаха и погледът му гореше от желание. Изглеждаше така обезумял, както тя се чувстваше. И макар че го желаше необуздано, нито мястото, нито моментът бяха подходящи.

— Нещо, което ще шокира всеки, който влезе.

Тя се застави да се отдръпне и с треперещи ръце оправи роклята си. Той облегна глава назад.

— Позволи ми да те забавлявам тази вечер. Имам нужда да те видя.

Вратата се отвори и влезе Саймън.

— Колтън! Чух, че си тук. — Сърдечно усмихнат, Саймън отиде при тях и целуна ръка на Джулия. — Мила моя — каза с нежен поглед, преди да се отпусне на един празен стол. И да бе разбрал какво бе прекъснал, с нищо не се издаде.

Ник кимна рязко.

— Уинчестър.

Саймън я изучаваше с поглед, а лицето му се бе сбръчкало от загриженост.

— Имаше ли много посетители днес следобед, мила моя? Изглеждаш уморена. Не искам да си уморена за вечерята довечера.

— Вечеря? — запита Ник.

— Да. Тук, тази вечер. Джулиет не те ли покани?

Джулия се опита да прикрие шока си. Не беше планирана вечеря и Саймън прекрасно го знаеше. Какво бе намислил? Всички я гледаха в очакване.

— Да, Ник — успя да каже тя. — За нас ще бъде истинска чест, ако можеш да дойдеш.

---

[1] Моля (ит.) — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Всеки мъж вярва, че е неустоим. Превземи го с ентузиазъм и той ще повярва, че си най-опитната любовница.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

— Вечеря, Саймън? — запита Джулия веднага, когато двамата останаха сами. — Какъв безумен план имаш?

— Леля ти ми разказа за следобед. След като се възстанових от шока, че си отказала бижутата, реших, че трябва да разиграем скъсването си и да извадим Колтън от нещастieto му. — Потърка замислено брадичка. — Макар да трябва да призная, че ми харесва да виждам Колт нещастен.

— Как да организирам вечеря за... — Тя хвърли поглед на часовника — ... три часа?

Той махна с ръка.

— Работата вече е свършена, Джулс. Поканих няколко гости, а Тео разговаря с прислугата. Ти трябва само да продължиш да играеш ролята на красивата и очарователна мисис Лейтън.

— На моменти се чувствам способна да те убия — изръмжа тя. — Да ме изненадаш така пред Колтън.

— Задръж гнева си. Ще можеш да ми крещиш по-късно тази вечер пред всичките ни гости. — Усмихна се, изправи се и се обърна да си върви.

— Чакай, Саймън. Трябва да те питам нещо. Откъде Ник има средствата да предложи на мисис Лейтън скъпите бижута, които видях днес? Не мисля, че поддържа контакт с bankerите, които са отговорни за имението Колтън.

— Не поддържа. Колт не иска нищо от семейството си. Не е вземал пари от имението, откакто е напуснал Англия. Не забеляза ли

какъв куп пари спечели онази нощ край масата за карти? Колтън се издържа от хазарт. И се справя доста добре при това.

— В това има смисъл, като имам предвид какво знам за имението — каза тя и отиде да погледне през прозореца. Не само че бе покварен, но бе и комарджия. Наистина, що се отнасяше до съпруга ѝ, късметът ѝ работеше.

Саймън вдигна глава.

— Чакай, какво означава това? Какво не е наред със средствата на Колтън?

— Не съм сигурна. Знам само това, което Темпълтън ми казва. А той твърди, че издръжката ми е сведена почти до нула.

В сините очи на Саймън проблесна сатанинско пламъче.

— Имението изкарва почти шейсет хиляди лири годишно. А твоята издръжка е нищожна? — Дланите му се свиха в юмруци. — Мили Боже, ще го убия.

Шейсет хиляди лири? Тя нямаше представа... Но все пак парите нямаха значение, ако не можеше да сложи ръка върху тях.

— Какво можеш да направиш, Саймън? Отидох да видя вдовстващата херцогиня, която ме изглежда така, сякаш съм нещо, което е настъпила, докато върви зад коня. Подозирам, че Темпълтън изплаща дългове с доходите от имението, но нямам доказателства. Единственият, който може да направи нещо, е Ник, който ясно даде да се разбере, че не дава пет пари какво става с мен или с имението.

— Ще го убия — измърмори отново Саймън.

— Не можеш да убиеш Темпълтън. Макар и да го заслужава.

— Не Темпълтън, макар че и с него ще се справим. Имах предвид Колтън, това егоистично копеле.

— Моля те, недей. Аз съм се заела с това, Саймън.

Той прокара длан по лицето си.

— Защо не дойде при мен за помощ? Знаеш, че щях да ти дам пари.

— Не мога да взема парите ти. Знаеш, че ако беше просто малък заем, щях да се обърна към теб. Но ти не можеш да издържаш Тео и мен до края на живота ни. Как ще изглежда?

— И откога продължава това?

Тя сви рамене в престорено равнодушие.

— Малко повече от три години.

Саймън се запрепъва към един стол.

— Току-що си изясних какво си замислила. Ти ми каза, че искаш да намериш Колтън, да удовлетвориш любопитството си относно съпруга си. Но планът ти няма нищо общо с това. Става въпрос за пари. Да накараш Темпълтън да изиграе козовете си. Но как? — Сбърчи чело. — Ако си се надявала да получиш достатъчно дрънкулки от Ник, защо отказа бижутата?

— Не става въпрос за дрънкулки. — Не искаше да му каже по този начин, но реши, че е по-добре да бъде откровена. — Планът ми е да забременея. Да родя детето на Ник. Единственият начин да имам власт е да родя наследник на Колтън.

Саймън пребледня и се отпусна на стола.

— Мили Боже.

Джулия не бе очаквала такава силна реакция. Нима Саймън не виждаше, че това е единственият начин?

— Саймън.

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи, и тя преглътна онова, което се канеше да каже. Саймън затвори очи и цяла дълга минута търка чело.

— Няма да кажа нищо, което да провали плана ти. Тази е причината да не ми кажеш, нали?

Джулия не отговори. Той скочи на крака и изръмжа:

— Колтън ще има късмет, ако не му фрасна един в зъбите, преди нощта да е свършила. И можеш да бъдеш дяволски сигурна, че като се върнем в Англия, ще разследвам какви ги върши Темпълтън. — Въздъхна и потърка лице с дланите си. Саймън не се ядосваше лесно, но можеше да се сърди дълго време, когато бе провокиран. Джулия нямаше представа как тази информация ще се отрази на приятелството му с Колтън.

— Планът ми ще даде резултати, Саймън. Знам го.

Той не изглеждаше убеден.

— Съжалявам, че ми нямаш достатъчно доверие, за да споделиш плана си с мен Джулс.

Стомахът ѝ се сви. Саймън ѝ бе добър приятел и тя не искаше да го нарани.

— Имам ти доверие. Но трудно можем да се справим двамата с теб сами. Ник е виновен за по-голямата част от кашата, затова трябва

да бъде принуден да я оправи. Макар и не по собствено желание.

Що се отнасяше до Ник, това бе най-отвратителната вечеря. От момента, в който той пристигна, нищо не бе каквото трябваше да бъде. Уинчестър очевидно му бе ядосан. Очите на приятеля му изстиваха всеки път, когато се спираха на него. А Ник нямаше представа защо. Още повече че Уинчестър му ръмжеше цяла вечер и, откровено казано, Ник беше уморен от тази омраза, насочвана към него без очевидна причина.

Жизнената и очарователна мисис Лейтън от операта бе изчезнала някъде. Джулиет бе съдържана, веселостта ѝ бе изкуствена, тя като че ли усещаше разногласията между него и Уинчестър. Гледаше предпазливо и двамата и полагаше усилия да поддържа разговора жив и шеговит по време на вечерята. Неведнъж я видя да предупреждава Уинчестър със съкрушителен поглед след нещо, казано от него.

Вероника седеше до Уинчестър и двамата цяла вечер флиртуваха безсрамно. За миг Ник се запита дали присъствието на другата жена не бе причинило странното настроение на Джулиет. Обаче после си спомни думите ѝ, че отношенията ѝ с Уинчестър не пречат на двамата да имат други партньори. Тогава какво ставаше?

Гостите се познаваха, но за никой от тях не можеше да се каже, че са приятели. И известният banker, и собственикът на огромната флотилия кораби, и богатият адвокат принадлежаха към много по-уважавана класа на венецианското общество от дегенератите, с които Ник обикновено се събираше. Присъстващите дами му бяха повече по вкуса: куртизанка, актриса, балерина и вдовица. Ах, Бог обичаше жените на безсрамното удоволствие.

Джулиет изтрака с вилицата по чинията си, с което изненада събралите се.

— Чу ли ме, Саймън? Наистина, започвам вече да се уморявам да повтарям тази вечер.

Ник загледа как Уинчестър откъсна очи от деколтето на Вероника, за да хвърли отегчен поглед на мисис Лейтън.

— Извинявам се, мила моя. Какво казваше?

— Няма значение. — Джулиет се обърна към Ник, който седеше от дясната ѝ страна. — Ваше благородие, разгледахте ли вече по-

голямата част от околностите на Венеция?

— Малка част — измърмори той, очарован от това как светлината на свещта играеше по розовите ѝ устни. Спомни си как я бе целунал следобеда и едва се сдържа да не протегне ръка към нея.

— Чух, че остров Торчело е прекрасен — каза тя и захапа нежно долната си устна, като че ли усетила посоката на мислите му.

Пенисът му започна да се издува и Ник се застави да извърне поглед от устните ѝ.

В противен случай щеше да се изложи.

— Така е. Мозайката в катедралата е изумителна. За мен ще бъде чест, ако ми позволиш да те придружа дотам възможно най-скоро, когато ти е удобно. Може би утре?

— Може би — отговори тя уклончиво.

— Мила моя — каза Уинчестър от другия край на масата, — обещах да те заведа да пазаруваш. Ако си спомняш

— Това няма да е необходимо, Саймън. — Джулиет постави ножа и вилицата си в чинията, с което даде сигнал, че е приключила с вечерята.

Малко по-късно господата се присъединиха към дамите в дневната. Седнал на дивана, Ник се наслаждаваше на чашата си ггарра и наблюдаваше как Уинчестър дръпва Джулиет настрани, близо до прозореца, за да си поговорят, без никой да ги чува.

Вероника седна до него на дивана.

— Мисля, че има проблеми в рая — прошепна и посочи към двамата, които разговаряха доста разгорещено, но тихо.

Уинчестър като че ли молеше за нещо Джулиет, а тя само клатеше глава. Ник видя как устните ѝ оформят думите „Всичко приключи, Саймън“ и за миг задържа дъха си. Възможно ли беше?

Джулиет се обърна с намерението да се отдалечи, а Уинчестър постави ръка върху нейната, за да я задържи. Джулиет му хвърли унищожителен поглед, който можеше да накара пениса на всеки мъж да се свие. Това бе надменен и самоуверен поглед, достоен за херцогиня. Ник беше впечатлен и ужасно радостен, че не е предназначен за него. Уинчестър веднага я пусна и Джулиет грациозно отиде в най-отдалечения край на стаята, където започна разговор с някои от другите гости.

Уинчестър забърза към дивана. Общо взето, като избягваше Ник, той протегна ръка към Вероника.

— Мис Ди Сано, имате ли нещо против да дойдете с мен? Изглежда, че тази вечер вече не съм необходим като домакин.

Без дума повече, двамата си тръгнаха. Озадачен, Ник разсъждаваше над грубостта на Уинчестър и над факта, че Джулиет вече не е във връзка с дългогодишния му приятел. Въпреки уверенията му в обратното, може би Уинчестър се бе почувствал обиден от това, че Ник ухажваше мисис Лейтън. Дали неговите домогвания бяха станали причина за раздялата? Ник щеше да се срещне с Уинчестър на следващия ден и да изясни нещата.

Но сега... сега искаше да прекара време с жената, за която дни наред не можеше да спре да мисли. Кожата на врата му се стопли и настръхна, той вдигна глава и видя Джулиет да го гледа втренчено, докато полюлява едва забележимо бедра, а на красивото ѝ лице бе изписана прикрита усмивка. Ниско изрязаното деколте на сапфирената ѝ рокля разкриваше горната част на пълните ѝ гърди и меката плът подскачаше при всяка нейна стъпка. Страстта се стрелна през корема му право към слабините. Проклятие, тя беше пленителна и той нямаше търпение да я обладае.

Изправи се.

— Изглежда, че изгуби домакина си тази вечер.

Тя въздъхна, но не изглеждаше твърде обезпокоена.

— Бедният Саймън. За някои мъже е трудно да приемат неизбежното, не си ли съгласен, Ник?

Ник се наведе към ухото ѝ. Тя долови прекрасния му аромат на гардении и слънчева светлина.

— Мога да кажа същото за някои жени, мисис Лейтън.

Долови как дъхът ѝ секна и го обзе огромно задоволство. Нямаше да мине много време и тя щеше да обвие крака около него, докато той се потапя в сладката ѝ топлина. Отведе я по-далеч от групата, защото някой можеше да чуе какво си говорят. Като стигнаха близо до прозореца, застана между нея и останалите гости.

— Да сложим ли край на играта между нас тази вечер? И да видим какво удоволствие можем да намерим заедно? Какво мога да предложа, за да те изкуша? Не бижута, очевидно. Пари тогава? Или може би удоволствия, каквито никога не си изпитвала?

По врата ѝ плъзна червенина и деликатната ѝ кожа стана приятно розова.

— Ах, възможно ли е да е това? Обожавам да те виждам как се изчервяваш, Джулиет. Питам се дали зърната ти са същият цвят. Какъв вкус ще имат, когато ги взема в устата си и започна да ги обхождам с език? — Вената в основата на врата ѝ пулсираше силно и бързо, очевидно доказателство за желанието ѝ. Той не можеше да спре да измъчва и двамата. — Искаш ли да почувстваш колко съм твърд дори само заради това, че стоя толкова близо до теб? Пенисът ме боли дори само от идеята да потъна в твоето влажно и тясно влагалище!

Очите ѝ проблеснаха и от устните ѝ се отрони лек като дихание стон. Ник се усмихна.

— Ела с мен в двореца ми, *tesorina*. Нека изгорим заедно.

Тя кимна рязко, после прочисти гърлото си.

— Веднага щом гостите си тръгнат. — Преди той да е успял да каже още нещо, тя го заобиколи и се присъедини към останалите.

Не бе за вярване, пенисът му се втвърди още повече. Трябваше да остане на мястото си, с лице към прозореца, докато отново може безопасно да се обърне.

Джулия се чувстваше все по-нервна с приближаването на гондолата към двореца на херцога. Тази вечер щеше да съблазни съпруга си, представяйки се за друга. А ако разкриеше лъжата ѝ? Тогава планът ѝ щеше да пропадне, бъдещето ѝ щеше да бъде в най-добрия случай застрашено, а Ник най-вероятно щеше да я захвърли в най-близкия канал. В ума ѝ изникна образът на Темпълтън и тя си пое дълбоко дъх. Джулия никога нямаше да стане негова любовница. По-скоро щеше да умре от глад.

Нямаше никакъв избор, освен да доведе плана си докрай.

План, за чийто замисъл бяха необходими повече от пет месеца, прекарани в проучване, замисляне и слушане. Беше намерила отговор за почти всяко безпокойство на леля Тео.

Първото такова бе забременяването, защото Ник можеше да повдигне въпроса. Тъй като Пърл бе казала, че много куртизанки не могат да имат деца в резултат на прекъсването на прекалено много нежелани бременности, Джулия планираше да каже на Ник точно това

и се надяваше той да не го подложи на съмнение. Обаче, в случай че не ѝ повярваше или се тревожеше за болести, в дамската чантичка на Джулия имаше няколко презерватива, всеки от които беше внимателно пробит, за да пропусне семето му.

След това Тео повдигна въпроса за девствеността ѝ. Как щеше Джулия да обясни кръвта? Пърл вярваше, че заради възрастта ѝ съществува вероятност хименът ѝ да е вече разкъсан, но Джулия нямаше как да знае със сигурност. Пърл ѝ предложи да използва дървен пенис, за да го пробие, но тя нямаше смелост да го стори.

Лодката спря на кея пред двореца на Ник и тя изпрати мълчалива молитва към Бога съпругът ѝ да не забележи, ако тя прокърви. Жалко беше, че не можеха да правят любов в канала, където кръвта щеше да бъде отмита.

Поне желанието нямаше да е проблем. Почти нямаше съмнение, че Джулия го желае. Целувките му... мирисът му... дори походката, с която прекосяваше стаята, я караха да забравя причините, които би трябвало да предизвикват омразата ѝ. Съпругът ѝ бе привлекателен и я караше да желае неща, които никога досега не бе имала.

А онова, което бе казал по-рано вечерта. Господи, едва не се бе разтопила и образувала локвичка на пода. Като слезе на кея, видя огромен мъж да излиза от сенките.

— Добър вечер, мисис Лейтън. Аз съм Фицпатрик. Камериерът на Негово благородие. Херцогът ме помоли да ви въведа вътре.

Негов... камериер? Джулия успя да прикрие шока си и каза:

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Фицпатрик. Водете ме, моля.

— Просто Фиц — каза той, преди да се обърне.

Тя го изучаваше с поглед, докато вървяха към двореца. Висок и широкоплещест, Фиц определено бе мъж, когото човек би се постарал да избегне в тъмна уличка. Белег ли бе това, което прорязваше лицето му по цялата дължина? Нервите ѝ, вече опънати, не бяха успокоени от присъствието на Фиц. Защо на херцога бе необходим такъв огромен и страшен слуга?

Джулия се отърси от страха си. Една истинска куртизанка щеше да се подготвя да очарова херцога и да брои наум перлените огърлици, които планира да си купи с парите му, а не да мисли за камериера му.

Мисис Лейтън трябваше да бъде ослепителна, остроумна и готова да флиртува. Концентрирай се, предупреди мълчаливо тя сама себе си.

Фиц отвори вратата и отстъпи встрани, за да я пропусне в двореца. Тя прекоси прага и видя Ник да слиза по стълбите. Красотата му едва не я накара да онемее. Абаносовочерната му коса беше мокра и пригладена назад, с което подчертаваше гладките линии на скулите му. Не носеше жилетка, шалче, нито сако; беше само по тънка бяла ленена риза, която покриваше стройното му тяло, а над нея се подаваха черни косъмчета. Панталоните и вечерните му обувки бяха черни и в тях той изглеждаше невъзможно висок и силен.

А победоносната интимна усмивка, с която я дари, бе пълна с порочни обещания. Джулия потръпна, докато подаваше палтото си на Фиц.

— Мила моя мисис Лейтън — каза Ник, като стигна последното стъпало. Наведе се и я целуна по бузата. — Лъчезарността ти спира дъха ми — прошепна в ухото ѝ с дрезгавия си дълбок глас. Хвана я за ръката. — Ела с мен.

Изкачиха стълбите плътно един до друг. Коленете ѝ бяха омекнали и тя едва се съдържаше да не се обърне и да побегне към вратата. Но бе отишла прекалено далеч, за да се откаже сега.

Изкачиха мълчаливо поредния набор стъпала и накрая стигнаха най-горната площадка. Ник отвори вратата на спалнята си. Мога да го направя. И той няма да ме разкрие. Повтаряше си го отново и отново, за да събере смелост. Влезе вътре.

Огромното легло бе срещу малка маса и два стола. Наистина огромно легло. Тя се препъна леко и той я хвана за лакътя, за да ѝ помогне да запази равновесие.

— Реших, че може би ще пожелаеш първо питие — каза той. — Имаш ли нещо против бадемите? Недалеч оттук приготвят ароматен ликьор, който е доста приятен.

Джулия кимна и седна. Ник напълни по една малка чашка със светлокафява течност за всекиго от тях и ѝ подаде едната. Седна срещу нея, без да откъсва дори за миг поглед от лицето ѝ, и протегна дългите си крака пред себе си.

— Е?

Тя отпи, изненадана от сладостта и аромата на ликьора.

— Хубав е — каза и наклони чашата за втора глътка.

Макар че тялото му бе отпуснато, тя долавяше очакването му в стегнатата му челюст и изправените рамене. Той бе като едър тигър, който търпеливо чака да скочи отгоре ѝ. Мисълта бе едновременно ужасяваща и очарователна.

Тъмносивите му очи я изучаваха изпод полупритворените клепачи.

— Нервна ли си?

Джулия поклати глава, макар че сърцето ѝ бясно препускаше.

— Не — излъга. — Просто любопитна. — Пресуши чашата и по тялото ѝ се разля топлина. Нервността ѝ започна да се разсейва, а меката топлина на пиетието ѝ даде смелост.

— Е, тогава ще трябва да се погрижим да задоволим любопитството ти. — Протегна ръка. Тя се изправи и застана пред стола му, взе чашата от ръцете му и я остави на масичката.

Преди да е успяла да направи още нещо, той я хвана за талията и я придърпа в скута си. С едната си ръка я прегърна здраво през кръста, а другата зарови в косата ѝ. Лицата им бяха близо едно до друго, толкова близо, че тя усещаше дъха му. Той дишаше така учестено, както и тя. Тя усещаше пениса му, твърд и настоятелен, въпреки пластовете дрехи между тях. Доказателството за желанието му я очароваше. Окуражаваше я. Тя го гледаше смело, с настръхнала кожа, в очакване.

Погледът на тъмносивите му очи се спря на устните ѝ. Несъзнателно, тя ги навлажни с език и хватката на ръката му стана по-здрава.

— Магьосница — прошепна той, наведе се и покри устата ѝ със своята. Устните му я завладяха на мига, желанието им се разпалваше, готово всеки миг да експлодира в нещо диво. Целувката му стана по-дълбока, той наклони леко главата ѝ и плъзна език в устата ѝ. Стаята се завъртя. Тя заби нокти в раменете му в опит да се пребори с връхлетялото я усещане.

Горещият му влажен език съблазняваше и галеше, беше като кадифе и тя не можеше да мисли за нищо, освен за целувката. Не съществуваше нищо друго, освен този дяволски чаровен мъж и онова, което той правеше с устата си. Тя опря гърдите си, вече набъбнали от желание, в неговите в отчаян опит да облекчи болката в тялото си.

Ник плъзна ръка под роклята ѝ и погали коляното ѝ, после плъзна длан нагоре и намери голото ѝ бедро. Пръстите му се заиграха там, по голата ѝ кожа, танцуваха и увещаваха, докато устата му предизвикваше сетивата ѝ. Вагината ѝ гореше и тя знаеше, че ако стигне малко по-нагоре, той ще я намери влажна и гореща. Колебливите ѝ изследвания на собственото тяло не я бяха довели до усещания като тези. Не, това бе повече, много повече, отколкото бе мислила за възможно, но все пак не бе достатъчно.

Повдигна бедра към изучаващите я пръсти, търсеше, молеше го. Устните на Ник се спряха на врата ѝ, като леко хапеха и целуваха чувствителната кожа.

— Бях решил да те накарам да ме молиш — прошепна той в ухото ѝ, без да прекъсва ласките. — Но, Господ ми е свидетел, след още няколко минути ще бъда на колене и ще ти обещаю всичко само за да ми позволиш да те докосна.

— Докосни ме, моля те — каза тя и го стисна още по-силно.

Той стигна до най-горната част на бедрата ѝ и пръстите му се плъзнаха през влажните гънки, за да открият най-горещата нейна част. Тя задиша тежко, с отворена уста. Докосването му бе нежно и точно там, където тя желаше.

— Толкова си влажна за мен — прошепна той. — Кажете името ми. Кажете за кого си толкова топла и влажна, Джулиет. — Върхът на пръста му закръжи около малката чувствителна пъпка, галеше я и възбудата ѝ достигаше нови висини. Дрехите ѝ бяха вдигнати до талията, тя седеше в скута му, разтворила обутите си в копринени чорапи крака, и през главата ѝ дори за миг не минаваше мисълта да се съпротивлява. — Кажете името ми, мила — заповяда ѝ той.

— Ник — каза тя леко, като дихание, после си пое рязко дъх, защото той плъзна пръст във входа ѝ. И я целуна, страстно и дълбоко, езикът му намери нейния. Джулия не можеше да мисли и дишаше едва-едва, а той я възбуждаше все повече и повече, като движеше пръст навътре и навън от тялото ѝ. Тя прекъсна целувката и отметна глава назад. Удоволствието нарастваше и тя дишаше с отворена уста.

— Мили Боже, стегната си — прошепна той с устни, допрени до врата ѝ. Добави още един пръст, разтвори я, подготви я. — Не мога да чакам и миг повече. — Хвана я през кръста и я вдигна така, че да го възседне, топлината ѝ се намести точно върху пениса му. Джулия го

сграбчи за раменете, за да се задържи, изгубила напълно разсъдъка си и концентрирала се върху това да диша, а Ник плъзна ръка между телата им, за да разкопчае панталоните си.

Преди да е имала време да помисли, членът му се освободи и докосна отвора ѝ. Той го държеше в основата с едната си ръка, а с другата натискаше бедрата ѝ надолу и удоволствието се смесваше с болката, докато той навлизаше в тялото ѝ.

Той изруга през стиснатите си зъби, по челото му избиха капчици пот.

— Толкова си тясна. Толкова ми е добре. Толкова дяволски добре.

Колкото по-дълбоко навлизаше, толкова по-големи усилия полагаше Джулия, за да остане спокойна. Знаеше, че ако се напегне, той няма да може да влезе лесно в нея. А последното, което искаше, бе той да узнае, че ѝ е за първи път. Като вдишваше равномерно, тя прокара длани надолу по гърдите му, наслаждавайки се на стегнатите му мускули през тънката материя на ризата му, за да отвлече вниманието си от нарастващата болка между краката ѝ.

Пърл ѝ бе казала да приключи бързо с това, че е най-добре, ако членът пробие възможно най-бързо химена. Че тогава може би Ник няма да забележи съществуването му. Затова тя го стисна за раменете, пое си дълбоко дъх за кураж и спусна бедрата си, сядайки върху него и поемайки го изцяло. Болката я прониза, когато той я изпълни цялата, но тя се опита да я прикрие със стон, за който се надяваше да звучи като стон на удоволствие.

Ник като че ли не забеляза. Той също изстена, главата му се отпусна назад на стола, а хватката му върху кръста ѝ стана по-здрава.

— О, по дяволите, Джулиет. Какво се опитваш да направиш с мен?

Господи, беше я заболяло. Но бе свършило и той не бе забелязал. Успехът ѝ донесе триумфалното чувство за женска сила. Болката намаляваше, точно както ѝ бе казала Пърл, и в нея започваше да се надига странно ново усещане на превъзходна пълнота, което заплашваше да я удави. Тя изпъна бедра и страстта се настани между срамните ѝ устни, докато членът на Ник се плъзгаше навън и навътре.

— О, да — изстена той със затворени очи и изопнато от удоволствието лице. — Язди ме, *tesorina*.

Копнееща отново да изпита зашеметяващото удоволствие, Джулия повдигна тяло нагоре, после отново седна върху члена му, като му помагаше с бедра да проникне по-дълбоко. В началото той ръководеше движенията ѝ, помагаше ѝ да люлее тяло напред-назад и удоволствието започна да се надига, а движенията ѝ ставаха все по-бързи. Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ, за да намерят връзките на роклята ѝ, и той скоро разхлаби горната част достатъчно, така че само долната ѝ риза покриваше гърдите.

Едрите ѝ гърди ѝ създаваха проблеми през целия ѝ живот — шивачите непрекъснато се оплакваха, че трябва да преправят кройките. Джулия винаги бе завиждала на силуета на по-слабите и плоскогърди жени, които изглеждаха толкова елегантни и царствени в роклите с висока талия. В сравнение с тях се чувстваше тежка и тромава и непрекъснато носеше шал около деколтето си, за да спазва приличието.

Но като забеляза как втренчено я гледа Ник сега, докато плъзга копринената шемизета надолу, за да открие гърдите ѝ, реши, че не би променила нищо в тялото си. Погледът му, горещ и изпълнен с благоговение, я изгаряше и зърната ѝ се напрегнаха почти болезнено. Тя изви гръб и бедрата ѝ отново се изпънаха над члена му, с което предизвикаха вълни на екстаз по цялото ѝ тяло. Дланите му обгърнаха гърдите ѝ.

— Ти си като богиня, излязла от дълбините на мечтите ми — прошепна той, преди да поеме зърното ѝ в устата си.

Устните му засмукаха страстно стегнатата пъпка, през корема ѝ се стрелна ново усещане, спусна се надолу и се настани в утробата ѝ. Бедрата ѝ се движеха по-бързо, по собствена воля, тялото ѝ се къпеше в удоволствието, което устните и членът му ѝ доставяха. Ник обходи с език едното ѝ зърно, после бързо се премести на другото, за да го удостои със същото внимание. Джулия усещаше как мускулите ѝ се свиват, всеки неин нерв бе напрегнат, а удоволствието нарастваше. Той продължи да подръпва зърното ѝ с устни, а тя зарови пръсти в косата му. Всяко подръпване на устните му я извисяваше все повече и повече, бедрата ѝ се спускаха все по-силно върху члена му и тя дори помисли, че ще умре. Беше прекалено хубаво.

Ник плъзна ръка между телата им и погали с палец малкото снопче от нерви, скрито горе между срамните ѝ устни. Веднъж, два пъти и тя избухна, в нея сякаш се разтвори бял и горещ заряд.

— Ник — изстена тя, като проточи името му в една-единствена дълга дума, а тялото ѝ бе обзето от конвулсии. Почти не забеляза как той хвана здраво бедрата ѝ и пое контрола, принуждавайки я едва ли не със сила да се спуска над члена му. Той застина, от устните му се отрони стон, потръпна и се изля в нея.

Потна и останала без дъх, тя отпусна глава на рамото му. Господи, това бе по-добро от всичко, което Пърл ѝ бе описала. Нищо чудно, че мъжете се отдаваха на тези занимания при всяка възможност.

— Мили Боже — изхриптя Ник. — Не планирах първия път да те взема на стола. — С нежна милувка отстрани косата от лицето ѝ. — Сигурно ме мислиш за пълен простак.

Тя едва не се усмихна. Да, знаеше, че е пълен простак — но не поради причините, за които си мислеше той.

— Вярвам, че беше така погълнат като мен от случилото се между нас — прошепна. Трябваше да стане, да се измие и да провери за кръв, но все още не можеше да се помръдне. Ник бе все още в нея, а Джулия искаше контактът между тях да продължи по-дълго.

Големите му длани галеха гърба ѝ и тя се отпусна, предаде се на ласките. Току-що бе правила любов със съпруга си. Идеята изглеждаше толкова нелепа, че Джулия трябваше да потисне смеха си. А и беше великолепно. Истината бе, че нямаше търпение да повтори преживяването.

Той се размърда в опит да се измъкне изпод нея.

— Хайде, сага^[1]. Позволи ми да донеса кърпа и да те почистя.

Джулия настръхна. Той не биваше да прави това, защото можеше да открие, че и двамата са изцапани с кръв.

— Не, не. Моля те, Ваше благородие — замоли го и го бутна да седне отново на стола. — Затвори очи и се отпусни. Позволи ми аз да те почистя. — Целуна го леко с надеждата така по-лесно да го придума.

— Знаеш, че мразя титлата си — прошепна той и миглите му се спуснаха надолу. — Но слава Богу, че не искаш да стана, защото не съм сигурен, че вече мога да използвам краката си.

Тя отново го целуна, неспособна да се сдържи, после стана от стола и придърпа роклята си, за да покрие гърдите си. Умивалникът бе в другия край на стаята и тя намери там кърпа и прясна вода. Като се увери, че очите му все още са затворени, погледна вътрешната страна

на бедрата си. Да, разбира се, малка струйка кръв замърсяваше кожата ѝ. Избърса я бързо, за да премахне доказателството за девствеността си. След това изплакна кърпата и се върна при Ник.

Излегнат на стола, все още напълно облечен, с изключение на оголения му член, той бе най-красивият мъж, когото бе виждала. Лицето му бе отпуснато, изражението му вече не издаваше предпазливост. Черната му коса бе рошава и той имаше вид на чаровен безделник, приличаше повече на дявола, какъвто тя знаеше, че е.

Изми го нежно, очарована от промяната в члена му. Пърл ѝ бе показала рисунки и дори бе настояла Джулия да държи дървен фалос. Но това бе различно. Вече не бе втвърден като преди, гладката розова кожа беше мека и все пак изненадващо твърда. С всяко докосване на кърпата той потръпваше и отново набъбваше.

— Ако продължаваш да ме гледаш така втренчено, не след дълго ще повтаряме случилото се върху стола.

Тя се изправи и се усмихна и отиде до умивалника, за да остави кърпата във водата. Пърл я бе предупредила, че може да е разранена след първия път. До този момент не бе почувствала никакви лоши последици, но прецени, че няма причини да избързва и реши вместо това да го накара да говори.

— Ела с мен в леглото — каза и протегна ръка.

Ник прибра члена си в панталоните и закопча няколко копчета. Тя го загледа как става и пълни отново чашите им. Той ѝ подаде едната и ѝ помогна да се качи на огромното легло с балдахин. Тя се настани, а той се протегна, свали чехлите ѝ и ги остави на пода.

— Сега знам защо Уинчестър изглеждаше така дяволски увлечен всеки път, когато ви виждах заедно. — Отпи от ликьора и се протегна. — Ти си жена, която е способна да открадне душата на мъжа.

Тя скри усмивката си зад чашата и отпи малка глътка.

— Само дето е известно, че ти нямаш душа, която да бъде открадната.

— Така ли говорят?

— Както и много други неща. Ти все още понякога си тема за разговор на лондончани. Доста време слушах за теб.

Той остави чашата си на масата и се подпря на лакът.

— Толкова много неща са казвани за Покварения херцог Колтън през годините. Защо не ми кажеш какво си чула, а аз ще ти кажа дали е

истина. — Ник прокара елегантния си пръст по дължината на ключицата ѝ и тя потръпна.

— Че си бил в леглото едновременно с лейди Шерборн и сестра ѝ.

Той се усмихна, зъбите му бяха равни и бели.

— Вярно е.

— Заедно с брат им.

Усмивката му изчезна.

— Не е вярно.

— Че си държал по две любовници едновременно и си ги настанявал в съседни къщи.

— Така се изисква да запомниш само един адрес. Много удобно по мое мнение. — Ник протегна ръка и започна да усуква една червена къдрица около пръста си.

— Говореше се, че си редовен посетител на бардака на Тереза Бъркли и че тя е упражнявала върху теб изкуството да бичува.

— Не съм бил редовен клиент, но съм бил там веднъж или два пъти, да. Човек е любопитен относно такива неща, нали знаеш.

Опитваше се да я шокира, но Джулия не можеше да бъде спряна.

— Съпругата на брат ти. Това също ли е вярно?

Красивото лице на Ник се изкриви за един кратък миг, после обичайното му безгрижно изражение се върна.

— О, мила моя. Нима всички не искат да знаят това? Дали порочният по-млад брат е съблазнил съпругата на по-стария, предизвиквайки такова отчаяние, че последиците за наследника да бъдат фатални? — Пъхна пръст в ръкава на разхлабената ѝ рокля и подръпна, разкривайки горната част на дясната ѝ гърда. Материята увисна опасно и само едно дълбоко поемане на дъх заплашваше гърдата ѝ да се освободи от корсажа и шемизетата. — Тази информация, *tesorina*, си има цена.

---

[1] Скъпа (ит.) — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

В началото ще ти обещаят всичко.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

— Каква цена имаш предвид? — запита Джулиет.

Като че ли Ник щеше да ѝ каже. Или пък някой друг всъщност. И Фиц, и Уинчестър подозираха истината, но Ник нито бе потвърдил, нито отрекъл съмненията им. Прокара длан по закръгленото ѝ бедро.

— По-висока от тази, която някога би платила.

Тя му се усмихна, очите ѝ блестяха и гърдите му изведнъж се стегнаха. Твърдо решен да не обръща внимание на чувствата си, Ник се върна на разговора.

— В бързината така и не говорихме за предотвратяване на зачеването. Почти се колебаех да запитам.

— Не мога да забременея — побърза да каже тя.

— Моите извинения — отговори той. Макар че никога не бе искал деца, Ник знаеше, че много жени искат.

Джулиет махна с ръка.

— Вероятно е за добро.

Ник не беше сигурен какво да каже, затова посочи косата ѝ.

— Може ли да я освободя?

Тя кимна, като леко се обърна, за да може той да стигне до фибите, които задържаха вдигната великолепната ѝ червена коса. Бавно, сякаш за да се измъчва, той издърпваше всяка една и внимателно я оставяше на масата, преди да издърпа следващата. Когато и последната фиба бе отстранена, той прокара длани през копринените кичури и загледа как се плъзгат между пръстите му. Искаше да почувства гладката ѝ огнена коса по бедрата си, когато тя го поеме дълбоко в устата си. Мисълта накара желанието да се надигне в корема му и членът му отново се събуди за живот.

Искаше я гола. Веднага. Наведе се, за да погали щедро издутите ѝ гърди, изложени на показ от ниско изрязаното деколте. По дяволите, но гърдите ѝ... само те бяха достатъчни да накарат всеки зрял мъж да плаче от благодарност. Ник можеше да ги гледа и докосва с часове.

— Съблечи се за мен.

Очите ѝ изразиха смущение, но тя побърза да спусне клепките си. Реакцията ѝ бе озадачаваща. Беше ясно, че и преди са я молили да сваля дрехите си. С такова пищно тяло със сигурност всеки мъж си фантазираше как тя бавно се съблича пред него. Джулиет бе странна смесица от дързост и невинност, а той намираше и двете ѝ качества за несъмнено възбуждащи.

Тя навлажни устни с върха на розовия си език.

— Искаш ли да гледаш, докато се събличам?

Той позволи на горещото желание, което изпитваше в момента, да се събере в очите му, които обхождаха тялото ѝ.

— Повече, отколкото съм искал каквото и да е в живота си.

Джулиет отвори леко устни и издиша. Той видя как вената в основата на шията ѝ пулсира бързо и се усмихна. Поне не беше единственият подвластен на желанието.

Тя седна, придвижи се до ръба на леглото и остави чашата си на масичката, докато в същото време стискаше пред себе си като щит разхлабената си рокля. Косата ѝ се спускаше до средата на гърба, истинска каскада от червен блясък. Той вече беше твърд, членът му се издуваше в панталоните, а тя още не бе съблякла нищо.

Джулиет се обърна и загледа встрани, като че ли се срамуваше. Господи, способността ѝ да изглежда невинна го държеше в напрежение. С едно-единствено елегантно движение тя вдигна ръце и роклята падна на пода. Устата на Ник пресъхна. Боже, наистина бе прекрасна. Стоеше пред него само по тънка долна фуста, лека дантелена шемизета, дълги чорапи и къс корсаж и той виждаше почти всичко през прозрачните материи. Дълги, добре оформени крака, тясна талия, триъгълник светли косми в основата на бедрата, плосък корем... и пищните ѝ, така изкусителни гърди. Нямаше търпение да я вкуси.

Изведнъж му стана прекалено горещо в дрехите му. Повдигна се леко, издърпа ризата през главата си и я захвърли на пода до краката ѝ.

Джулиет повдигна вежда, а погледът ѝ обхождаше голите му гърди.

— Така е по-добре.

Той се усмихна и легна на възглавниците.

— Ще ти покажа повече, когато ти ми покажеш повече.

Тя прехапа устна и започна да разкопчава малките копчета на долната фуста. Тънка като шепот, дрехата се плъзна по тялото ѝ и падна на пода.

— Ще имам нужда от помощ за копринените връзки на корсажа — каза и се обърна с гръб към него.

Ник се придвижи напред с бързина, на която не знаеше, че е способен. Повдигна завесата от червена коса, поднесе я към носа си и вдиша дълбоко. Гардений, помисли си, и вдъхна сладкия аромат още веднъж. Знаеше, че винаги щеше да свързва този мирис с нея.

Преметна косата ѝ през рамото и бързо развърза връзките, после се върна на мястото си на леглото.

Джулиет свали корсажа и той също падна на пода, а цялото тяло на Ник се напрегна в опит да се въздържи и да не се нахвърли отгоре ѝ. Беше прекрасна. Дантелените чашки на шемизетата не успяваха да скрият нито тъмните ареоли, нито розовите зърна на гърдите ѝ и едва задържаха щедрата плът. Нещата, които успяват в днешно време да постигнат с женското бельо...

— Остави я — каза с дрезгав глас, защото гърлото му бе пресъхнало. — Ела тук.

Но тя поклати неблагоприятно глава и посочи панталоните му.

— Панталоните, Никълъс.

Той изстена. Така му се падаше, щом водеше в леглото си такава опитна любовница. Разкопча бързо копчетата, повдигна таза си от леглото и съблече и остатъка от дрехите си. Гол и очевидно възбуден, той се отпусна отново на възглавниците, скръстил ръце зад главата си.

Очите на Джулиет потъмняха и не се откъсваха от члена му, който лежеше по дължината на корема му. Той разтвори леко крака и го взе в дланта си. Започна бавно да се гали под погледа ѝ. Само след няколко секунди той бе по-дълъг и по-дебел. Кожата му бе чувствителна и всеки милиметър отговаряше и на най-лекото докосване.

Мускулите му се напрегнаха, но Ник се застави да не бърза. Лесно можеше да стигне до края само като гледа красивото ѝ тяло.

— Ела тук горе, Джулиет. Умирам от желание да те вкуся, а ти да вкусиш мен.

Тя се покачи на леглото, без да бърза, а шемизетата се вдигна нагоре и разкри млечнобелите ѝ бедра. Той трябваше да спре да се гали. Защото ако не спреше, щеше да избухне. С приближаването си Джулиет придвижваше ръце нагоре по бедрата му. Пръстите ѝ погалиха прасците му, озоваха се над коляното. Тя се настани между бедрата му и Ник се напрегна в очакване.

— Аз също умирам от желание да Ви вкуся, Ваше благородие. — Копринената ѝ червена коса се разпиля около долната половина на тялото му, когато устата ѝ се устреми към члена му.

Прииска му се отново да ѝ каже колко много мрази титлата си, но успя само да изстене, защото езикът ѝ погали главичката на члена му. Тя го близна колебливо и всеки мускул в тялото му се напрегна, за да остане спокоен. Успя да се пребори да извие тяло нагоре и да я принуди да го поеме, горещ, дълбоко в гърлото си. Търпението му бе възнаградено, когато, хванала здраво основата му, тя плъзна устни около главичката му и го засмука така съвършено, та Ник помисли, че ще припадне.

— О, Господи. Да, *tesorina*. Смучи ме. — Заплете пръсти в меките кичури коса, които образуваха огнена завеса около лицето ѝ. — Поеми ме в устата си.

Тогава тя започна да се движи настойчиво и с ентусиазъм. Ник не можеше да диша и да мисли, можеше само да я гледа втренчено. Устните ѝ, така розови и плътни, се стягаха около него, едрите ѝ гърди почти излизаха от шемизетата всеки път, когато тялото ѝ се движеше нагоре и надолу. Отново и отново... съвършеният ритъм. Той я гледаше как умело го гали и удоволствието се събираше в гръбнака му, стягаше се около слабините му и той знаеше, че няма да издържи още дълго.

След това тя премести тежестта на тялото си, за да погали леко с нокти скротума му и Ник бе изгубен. Усети как оргазмът избухва от дъното на душата му. Викът му отекна от стените, когато се изля дълбоко в устата ѝ, а тялото му потрепери от силата на освобождението. Оргазмът сякаш продължаваше и продължаваше, тя поглъщаше всичко, с което той я даряваше, докато накрая не се отпусна назад, напълно изцеден.

Тя се отдръпна и се протегна до него.

— Мили Боже — изхриптя той, опитвайки се да възвърне разсъдъка си. — Възможно е никога вече да не бъде същият. — Ако беше по-малко мъж, щеше да се предаде на непреодолимото желание да се обърне с гръб към нея и да заспи. Но отчаяно искаше да върне жеста, да вкуси оргазма ѝ с езика си.

Обърна се и обхвана с длан бузата ѝ, принуждавайки я да го погледне. Изненадващо сините ѝ очи блестяха от възбуда. И той я целуна нежно, но настоятелно и усети своята соленост в устата си. Тя го стисна за раменете и му отвърна с жарка целувка, а езикът ѝ сега бе агресивен като неговия. Обзе го диво задоволство, като разбра, че доставянето на неговото удоволствие бе разпалило желанието ѝ.

Ник седна. Джулиет лежеше по гръб, копирената ѝ коса бе разпиляна по възглавницата като огнени езици. Той хвана с две ръце краищата на шемизетата и я разкъса, а тънката материя не оказа почти никаква съпротива. Тя ахна.

— Ще ти купя още десет такива — обеща той и захвърли встрани парчетата. Свали надолу чорапите и жартиерите ѝ един по един, разкривайки меката млечнобяла кожа на краката ѝ.

А после тя остана гола. Господи, беше свършена. Никога досега не бе изпитвал собственически чувства към жена, но когато сега си помисли, че друг мъж можеше да ѝ се наслаждава като него, се изпълни с ревност. Да, не можеше да бъде нищо друго. Наведе се, за да поеме втвърденото ѝ от възбудата зърно дълбоко в устата си. Тя зарови пръсти в косата му, за да не може да мърда, но той всъщност нямаше нужда от това. Обхвана с длан другата ѝ гърда и леко пощипна другото зърно. Тя го възнагради с дълъг гърлен стон.

Дали другите ѝ любовници са били груби? Нежни? Ник бе готов да бъде такъв, какъвто тя искаше. Имаше нужда да даде на Джулиет повече удоволствие от всеки друг, с когото е била.

Ръката му се плъзна по меката кожа на тялото ѝ, по плоския корем, към интимните ѝ къдри. Той обожаваше онова първо плъзгане на пръста във вагината, на чийто вход се събираше възбудата. И, о. Джулиет бе влажна. Влажна и гореща. Той плъзна два пръста във влажността ѝ и се придвижи леко нагоре, за да закръжи около малката пъпка. Тя беше все още подута от предишното им любене, молеше за докосването му.

— О, Ник. Да — каза тя леко, като придихание, стисна завивката и разтвори по-широко крака.

Той обичаше жените, които знаят какво искат.

Но имаше други планове. Макар че копнееше да почувства оргазма ѝ на езика си, да я чуе да вика името му, докато потръпва, трябваше да планира действията си, да я накара да изгуби ума и дума от страст, така че никога да не го забрави. Наведе се и взе чашата си с ликьор от масата.

В очите на Джулиет проблесна страх. Не знаеше какво се кани да направи той, а на Ник му харесваше така. Тази нощ той щеше да изтрие спомените за всички нейни предишни любовници и още по-добре, ако тя не знаеше какво да очаква.

— Ник, какво... — понечи да запита тя и тогава малка капка от течността се разля на голите ѝ гърди.

Тя си пое рязко дъх, а той гледаше очарован как кехлибарената течност се прокрадва в трапчинката между гърдите ѝ и потича встрани. Великолепното ѝ тяло бе пред него като угощение, той нетърпеливо се наведе, притисна език до ребрата ѝ и пое с устата си сладката мокрота на кожата ѝ. Ароматът на бадеми и праскови се смеси с меката ѝ кожа, с вкуса и усещането за нея под грапавината на езика му и това бе по-опияняващо от ликьора.

Ласката се понесе нагоре, докато той не близна под гърдата ѝ, нежно окъпвайки меката ѝ сочна кожа. Не бе за вярване, членът му отново се втвърди от отчаяното желание, което, изглежда, само тази жена можеше да предизвика в него. Никога през живота си не бе изпитвал такава ненаситност, а ето че Джулиет го караше да се чувства похотлив като младо момче на първата си среща.

Започна да обсипва с мокри целувки трапчинката между гърдите ѝ от долу нагоре по дължината на костта, докато Джулиет не изви гръб и не стисна главата му с ръце. Все още не я бе погалил с ръце и знаеше, че тя го съзнава. Тя се опита да накара устата му да поеме едното розово зърно, но Ник се плъзна встрани, твърдо решен да я измъчва.

Повдигна се над нея и прокара език по дължината на ключицата ѝ, поемайки лепкавостта на ликьора. Тя се задъхваше и мърдаше неспокойно на леглото, а той се застави да бъде търпелив.

— Ник, моля те.

Той гризна няколко пъти деликатната ѝ шия.

Тя се опита да достигне устата му със своята, но той се отдръпна и започна да я изучава с поглед. Лицето ѝ се беше зачервило от страст, тя бе затворила очи в сладко признание, че се предава. Никога досега не бе виждал толкова красива жена.

— Моля те — повтори тя леко като дихание и търпението му се пропука при тази изказана с дрезгав глас молба.

Изля дълга и тънка струйка ликьор по тялото ѝ, като последната капка падна малко преди да достигне венериния ѝ хълм. Тя конвулсивно потръпна, а Ник разсеяно захвърли чашата на пода, съсредоточил се изцяло върху голата ѝ плът.

Наведе се и бързо плъзна език по линията, оставена от ликьора и, без да губи време, се потопи между бедрата ѝ. Сладкият мускусен мирис на възбудата ѝ се смеси с аромата на бадеми и праскови и членът му се втвърди още повече.

— Искам да те чуя да крещиш, Джулиет. Не се сдържай — каза той, преди да наведе глава и езикът му да се плъзне смело по гънките ѝ. В отговор тя повдигна бедра нагоре и той се усмихна. Планираше да се наслади на това колкото нея.

Разтвори влажните гънки с палец и нежно духна. После окъпа с език малката пъпка набъбнала плът, обходи я ритмично няколко пъти, докато тя не застена под него, не го сграбчи и не се задъха за въздух. Господи, можеше да прави това с часове. Но искаше да ѝ даде повече, да я изведе до нови висоти. Плъзна пръст в топлото и влажно влагалище, после още един. Джулия изви гръб и тялото ѝ се отдели от леглото, извика името му и той разбра, че тя е близо до края.

Продължи да я гали с език, дори засмука за миг и бедрата ѝ затрепериха. Вътрешните им мускули се свиваха под пръстите му, тя застина. Той усети как оргазмът разтърсва цялото ѝ тяло. Тя извика толкова силно, че можеха да я чуят и в Рим.

Тя спря да трепери и той не се сети за нищо друго, освен да я вземе още веднъж. Членът му бе болезнено твърд. Той застана на колене, сграбчи я и само с едно плавно движение на бедрата достигна чак до дъното на нейната стегнатост. Тя направи гримаса и изпищя.

Той замръзна. Мъглата на похотта веднага се разсея и умът му се проясни.

— Боли ли те?

Тя беше стиснала здраво устни.

— Малко — прошепна. — Но.

Той нежно се отдръпна и я целуна по бузата.

— Съжалявам, Джулиет. Не трябва да искам толкова много от теб още в първата ни нощ заедно. Прости ми...

— Аз трябва да се извиня, Ник.

— Не, *tesorina*. — Претърколи се и я взе в прегръдките си, а тя положи глава на гърдите му. — Не ми дължиш извинение. И ти обещавам да те оставя да си починеш, ако останеш при мен. — Харесваше му да я усеща до себе си, така мека и топла. Всъщност не помнеше кога за последен път се е чувствал толкова доволен.

В отговор тя се сгуши в него. Ник се заслуша в бавното ѝ дишане и се унесе в сън с лека усмивка на лицето.

В следобед на следващия ден Серджио занесе бележка на Джулия.

— *Grazie* — каза тя и я взе. Беше от Ник.

Мила моя мисис Лейтън,

Ще ми окажеш ли честта да ме придружиш в театъра тази вечер? Страхувам се, че е възможно да не разбера изцяло представлението, ако не си там да споделиш с мен прозренията си.

Твой Ник

— Чакат ли отговора ми? — запита тя слугата.

— Да, синьорина.

— В такъв случай, дай ми малко време. — Джулия стана от дивана и отиде до малкото бюро в ъгъла на дневната. Написа набързо бележка, в която съобщаваше на Ник, че ще е очарована той да я вземе по-късно вечерта.

Слугата излезе с бележката и тя се обърна към леля си.

— Ще отида на театър с Колтън тази вечер.

Тео се усмихна.

— Означава ли това, че отново ще прекараш нощта на друго място?

— Може би — отговори Джулия, без да обърне внимание на тръпката, която премина през тялото ѝ, като си представи още една нощ с Ник. Споменът за времето им заедно, за усещането му в тялото ѝ я преследваше през целия ден и караше главата ѝ да се замайва в най-неочаквани моменти. А как бе облизал ликъора от голата ѝ кожа. Въздъхна. Той бе дяволски порочен.

Беше се измъкнала от леглото му рано тази сутрин, докато той още спеше. Тогава това ѝ се бе видяло лесно, но част от нея поиска да остане, за да се наслади още на порочността на ръцете му.

Леля ѝ я изучаваше внимателно.

— Всеки може да види какво сте правили снощи. Днес определено сияеш.

Джулия усети как по врата ѝ плъзва червенина.

— Не сияя.

Тео изсумтя.

— Мила моя, ако се отпуснеш още малко, ще заспиш. Предполагам, няма нужда да питам дали слуховете за необикновените умения на съпруга ти са преувеличени.

Джулия смръщи вежди. Не искаше да си представя Ник в леглото с други жени. Жени като мисис Лейтън. Без съмнение, жените в миналото му са били много по-красиви и по-умели от нея, неопитната съпруга, която той не планираше да види някога пак. У нея отново се надигна познатият гняв, който бе таила в продължение на осем години, негодуванието, което бе забравила само след няколко страстни целувки.

Нещата, които бе казал — и направил — миналата нощ, бяха толкова интимни и лични. Дали изричаше същите думи и правеше същите неща на всяка жена, с която лягаше? Или беше в природата на мъжа да се отнася с толкова... любов към една жена, а на следващия ден да се обърне към друга? А казваха, че жените са непостоянни.

Джулия потърка челото си. Подобна сълзлива сантименталност нямаше да ѝ помогне. Беше дошла във Венеция да съблазни покварения си съпруг. Това, че бе негодник, само ѝ помагаше да постигне целта си. И вече бе успяла. Скоро щеше да забременее, след което щеше да замине и никога вече да не го види. Нямаше да ѝ

помогне, ако мислеше за жените, които са били в леглото му преди нея, нито за онези, които щяха да я последват.

Освен това подобни разсъждения щяха да намалят въодушевлението ѝ от победата.

Всъщност да, беше успяла. Беше съблазнила съпруга си.

— Само си помисли, лельо Тео. Може да съм бременна и в този момент. — Ръката ѝ се спусна на корема. — Питаш ли се дали ще съм добра майка? Не си спомням много своето собствено детство. Ти беше най-добрата майка за мен.

— Ще бъдеш отлична майка. Любяща, състрадателна и готова пламенно да защитаваш детето си. Всяка жена, която би отишла толкова далеч като теб, за да постигне своето. Имаш кураж, Джулия. Майка ти далеч не бе толкова силна.

— Как така? — Тео рядко говореше за покойната маркиза. Тя и бебето, по-малката сестра на Джулия, бяха умрели при раждането. Тогава Джулия бе на четири.

— Притежаваш упоритостта на баща си, моя брат. Майка ти бе доволна да оставя другите да вземат решения вместо нея, да се подчинява на желанията на баща ти. А не виждам твоя брак различно от съюз на двама равни.

— Какъв брак? Колтън няма да ми даде дори шанс да бъда негова съпруга.

— Може би това, което имате сега, е най-доброто за двама ви.

Джулия се усмихна с любов.

— Откъде взе толкова мъдрост, лельо Тео?

— От много краткия си брак със съпруг, който имаше благородството да умре рано.

Преди Джулия да е успяла да отговори, влезе Саймън.

— Добър вечер, дами — поздрави ги и се отпусна на един стол. Погледът му срещна този на Джулия и той направи пауза, по време на която внимателно я изучаваше. — Не че искам подробности, но, моля те, кажи ми, че Колтън не те е наранил.

— Саймън! — Джулия почувства как се изчервява за втори път в рамките на няколко кратки минути.

Той вдигна ръка.

— Джулс, бих задал същия въпрос на сестра си, а те чувствам точно като такава.

Толкова ли бе очевидно, че вече не е девствена?

— Не, Колтън не ме е наранил.

— Е, ако е, ще трябва да го убия. — Наведе се напред, за да си налее чаша чай. — Покани ме на вечеря, вероятно за да разбере каква е причината за враждебността ми снощи. Още не съм решил какво да му кажа.

— Саймън, не може да му се ядосваш заради моето финансово състояние. Кажи му, че е било временна ревност.

— Или — намеси се Тео — уловка, която е имала за цел да го събере с мисис Лейтън. Битката на общия враг.

Саймън не каза нищо, просто гледаше в чашата си. От твърдо стиснатата му челюст Джулия заключи, че се бори с гнева си.

— Може и да намериш утеха в това, че планът ми проработи, Саймън. И че Ник не подозира за измамата.

Отново нищо. Джулия смени темата.

— Тази вечер с Колтън ще бъдем в театъра. Ти ще дойдеш ли?

— Не, тази вечер съм ангажиран на друго място.

— С Вероника? — запита Тео и разбърка чая си.

Саймън изви очи към тавана.

— Нищо ли не остава в тайна в къща с две жени? Да, с Вероника. — Наведе се напред. — Джулс, каза ли ти Колтън нещо за опитите за покушение над живота му?

Джулия премигна и главата ѝ се завъртя. Сграбчи облегалката на стола, за да престане да трепери.

— Какво? Покушения над живота му? Опити да го убият?

Саймън кимна.

— Чух клюки. И опитите не са били само във Венеция. Очевидно бедите следват Колт, където и да отиде. Това е една от причините да има такъв гигант за камериер.

— Но да го убият, защо? — запита Тео.

— Никой не е сигурен. Колтън отрича, разбира се. Говори се, че бил прободен във Виена. Сега никога не излиза нощем, без Фицпатрик да е до него.

Прободен, помисли си Джулия ужасена. Не беше забелязала никакъв белег по тялото му. Но пък от друга страна, бе съсредоточена в друго през изминалата нощ.

— Въпреки това бъди внимателна, когато си с него — продължи Саймън. — Уверявай се, че Фицпатрик е наблизо, ако си навън през нощта. Няма да ми хареса, ако пострадаш.

— Осмелявам се да кажа, че и на мен няма да ми хареса — измърмори тя. Новината накара мозъка ѝ да пламне. Защо някой би искал да убие Ник? Е, имаше предвид някой друг, освен съпругата, която той пренебрегваше от осем години. Но след като не беше тя... кой се опитваше да убие херцога?

Едва в края на първо действие Джулия осъзна, че нещо не е наред.

Да, когато легендарният Покварен херцог и неизвестната мисис Лейтън бяха влезли в театъра заедно, всички глави се бяха обърнали към тях. Хората протягаха вратове или се изправяха, за да могат да надникнат по-добре в ложата на Колтън. Джулия бе намерила това за малко смущаващо, но Ник, изглежда, го приемаше съвсем спокойно.

Онова, което я тревожеше, бе, че по време на пиесата втрепените погледи бяха насочени към нея. Гледаха я не враждебно, по-скоро я преценяваха. Жените я изучаваха с поглед, после шепнеха нещо на придружителите си, прикрили устите си с длан и погълнати по-скоро от Джулия, отколкото от разигравашото се на сцената. Това едва ли не я влудяваше. Какво приказваха за нея жените?

Разбра какво, когато по време на антракта в ложата влязоха Вероника и Саймън.

— Саймън! — възкликна Джулия и се изправи да го поздрави.

— Добър вечер, мисис Лейтън. Колтън. Помните Вероника ди Сано.

Стройната Вероника бе облечена в скъпа и елегантна синя рокля, но май имаше проблем с прическата. Дълъг кичур тъмнокестенява коса се беше изплъзнал и падаше над красивото чело на актрисата. Джулия се опита да не се втренчва в него, докато двете си разменяха поздравии.

Джулия се обърна към Саймън.

— Мислех, че тази вечер си зает на друго място.

Саймън наклони глава към Вероника.

— Бяхме, преди тя да научи, че ти си тук.

Маслинената кожа на Вероника стана тъмночервена.

— Е, не мога да бъда единствената, която утре няма да говори за роклята на мисис Лейтън. — Обърна се към Джулия и посочи косата си. — Какво мислиш за прическата ми? Всички започнаха да я копират. Молят камериерките си да им направят косите в стил Лейтън.

Челюстта на Джулия увисна. Огледа набързо залата и видя повече от една жена да носи косата си в този странен стил. Божичко, мисис Лейтън определяше модата.

— Аз съм... поласкана — успя да каже и погледна Саймън, чиито сини очи блестяха весело.

— Изглежда, че мисис Лейтън има предани последователи — каза той, като очевидно се бореше с желанието си да се засмее.

Ник я прегърна през кръста и я накара да застане плътно до него. С другата си ръка хвана пръстите ѝ и поднесе дланта ѝ към устните си. Целуна връхчетата на пръстите ѝ един по един, а сивите му очи пронизваха душата ѝ. Джулия потрепери.

— Напълно заслужено — каза той. — И откривам, че нямам търпение да се присъединя към тълпата.

— Да се видим след това в „При Флориан“? — запита Саймън.

Джулия погледна Ник, който беше невероятно красив и царствен в безупречното си вечерно облекло. Беше учтив и отпуснат през цялата вечер, но всеки път, когато я погледнеше, гладът в очите му стягаше гърдите ѝ. Подозираше, че той има специални планове за вечерта след театъра.

— Не, не мисля — отвърна Ник и ръката му стисна бедрото ѝ.

— Е, в такъв случай трябва да си кажем довиждане. Насладете се на останалата част от представлението — каза Саймън, преди да отведе Вероника.

Ник я поведе обратно към местата им.

— Ще дойдеш ли у дома с мен, tesorina?

По гръбнака ѝ плъзна желание. Джулия си спомни всеки миг от предишната нощ и докосванията му, които я подлудяваха. Сякаш някаква сила я привличаше към него, правеше го неустоим за нея. Джулия се съмняваше, че би могла да му откаже дори да не се опитваше да забременее. Като нямаше доверие на гласа си, кимна в отговор на въпроса му. Той ѝ се усмихна и тази усмивка бе пълна с обещания.

— Може би трябва да си тръгнем по-рано.

— Ник! — прошепна тя ужасена. — Всички ще ни видят.

— И откога някой от нас двамата се интересува какво ще кажат хората? — Актьорите излязоха на сцената и публиката утихна. Устните му намериха ухото ѝ. — Мога да те взема и тук, в ложата. Плъзни члена ми в себе си и нека и двамата полудеем от удоволствие. Само кажи.

Думите му накараха цялото ѝ тяло да се стопли. Джулия не се усъмни нито за миг в казаното от него. Ако кажеше да, той щеше да намери начин да го направи.

— Дръж се прилично, Никълъс — успя да промълви.

— Намирам го за извънредно трудно край теб. Особено с тази рокля.

Тази вечер беше избрала специфичен ярък нюанс на синьото. Роклята ѝ бе от коприна, а деколтето бе скандално дълбоко изрязано. В началото не дръзваше да облече подобна рокля, но Пърл бе плеснала с ръце, като видя резултата, и бе настояла Джулия да я задържи. Поне Ник също я харесваше.

— Доволна съм, че я забеляза — отговори тя и не можа да сдържи усмивката си.

— Как бих могъл да не я забележа? Всички мъже в театъра се питат в кой точно момент гърдите ти ще изскочат. — Взе облечената ѝ в ръкавица ръка и я постави върху слабините си. И тя усети ерекцията му през панталоните. Членът му бе дълъг и дебел.

О, Господи. Изведнъж не ѝ достигна въздух и определено не искаше да отдръпне ръката си. Джулия опъна пръсти и го погали леко през меката материя. Членът му започна да пулсира и Ник издаде лек стон.

— Ако не отдръпнеш ръката си скоро, ще стане наистина неловко. — Но не направи опит да я спре и Джулия прие това като окуражаване.

Притисна длан към него и го погали по цялата дължина няколко пъти.

— Джулиет — изръмжа Ник. Главата му падна напред и той затвори очи. Човек би помислил, че спи, ако мускулите на челюстта му не играеха. Господи, беше красив. Джулия обърна поглед към сцената в опит да успокои бясно препускащото си сърце.

Но усещаше само Ник, твърд и горещ, дори през слоевете дрехи... и, обзета от силна страст, едва успяваше да остане неподвижна.

— Да вървим — прошепна той дрезгаво и издърпа Джулия, която вече беше права. Преди да се е осъзнала, бяха въвн от ложата и слизаха по стъпалата към изхода.

— Пелерината ми! — изрече тя през смях, докато той почти я влачеше надолу.

— Ще ти купя още десет — каза той, преди да излязат навън в хладната венецианска нощ.

Във въздуха се усещаше предстоящ дъжд, а луната хвърляше искрящи отблясъци във водата на канала. Ник мълчаливо водеше Джулиет към гондолата си. Не можеше да говори. Всъщност едва успяваше да мисли. Тази магьосница едва не го бе принудила да излее семето си в панталоните.

Да, играта бе започнал той, като бе поставил ръката й върху члена си, но бе очаквал тя да я отдръпне. А тя го бе изненадала, като бе продължила да го гали, сгорещявайки го повече, отколкото бе мислил за възможно. Тази жена бе опасна.

Фиц само бе повдигнал вежди, като ги бе видял да излизат от театъра, като че ли знаеше какво бе предизвикало прибързаното им тръгване. Но Ник не даваше и пет пари. Беше силно възбуден през цялата вечер от момента, в който я бе видял в тази рокля. Тънка талия, млечнобяла кожа, пищни гърди. Джулия бе въплъщение на греха, но със зрънце невинност. Тя бе така различна от досегашните му любовници. Чувстваше се длъжен да я предпазва и защитава, сякаш имаше нужда от него. Смешно наистина, тъй като жените като нея се гордееха с независимостта си. Но пак не можеше да се отърси от това чувство.

Държеше я за ръка, докато тя се качваше в лодката, после сам скочи вътре. Фиц ги последва дискретно и само след секунди гондолата потегли, люлеейки се леко във водата.

Ник седеше до Джулия в тъмната каюта. Вървенето го бе охладило малко и той реши да се въздържа сега и да я съблече, когато се озоват в леглото. Кое то му напомни...

— Изненадах се, като се събудих сам тази сутрин — каза.

— Извинявай. Реших, че ще е по-лесно, ако си тръгна, преди да се събудиш. Беше ли разочарован?

— Разбира се. И щях да бъда и доста разтревожен, ако Фиц не те бе последвал до двореца ти и не ме бе уверил, че си се прибрала жива и здрава. Какво си мислеше, че правиш, като си тръгнала така, без придружител? Във Венеция не е безопасно, както е във всеки голям град.

— Да. Чух, че не е безопасно за теб. Защо не ми каза, че са правили опити да те убият? — Дори на слабата светлина човек можеше ясно да види загрижеността в дълбините на сините ѝ очи.

Не бе свикнал някой да се тревожи за него. Е, Фиц се тревожеше, но... това бе Фиц. На него му се плащаше, за да е загрижен. Интересът на Джулиет към неговата безопасност го караше да се чувства неудобно.

Сви рамене.

— Преди осем месеца се спречкахме с някакви дребни крадци. Фиц вярва, че случилото се е част от по-голям зловещ план, но аз мисля, че просто попаднахме на мястото в лош момент.

— Лош момент? — изсумтя тя. — Искрено ли го вярваш?

Жената бе умна, това бе сигурно. Но нямаше нужда да изпитва страх или тревога заради нападенията.

— Да. И защо обсъждаме това, когато можем да говорим за много по-важни неща, например че искам да прекарам седмица с теб в леглото.

Тя се засмя, като че ли си бе направил шега, и Ник смръщи вежди. Нима тя не вярваше, че я иска за себе си? Никога през живота си не е бил толкова сериозен.

— Това не е шега — каза категорично.

Тя повдигна вежди и го загледа внимателно.

— Ник, идеята за седмица е абсурдна. Мога да отделя няколко дни, но не искам да се... отегчиш от мен.

— Има много малка вероятност за това. — Той се наведе напред и я целуна нежно по устните. — Бих казал, че една седмица няма да е достатъчна да открия всичките ти тайни. — Устните му отново докоснаха нейните, този път по-страстно.

Тя се разтопи в него, разтвори устни и му се отдаде. Членът му започна да се втвърдява. Целувката стана гореща, всеки от тях се

мъчеше да погълне другия. Той попиваше всяка нейна въздишка и стон, къпеше се в доказателствата за страстта ѝ.

Никой от тях не забеляза, че лодката бе намалила скорост.

— Ваше благородие — чува гласа на Фиц.

Ник се отдръпна и изруга тихо. Отново бе силно възбуден, а бе оставил върхната си дреха в театъра. Господи.

Ставаше така, че нямаше да може да се показва на публични места с нея.

Фиц се изхили, когато Ник мина покрай него, сякаш знаеше съвсем добре защо той се чувства неудобно. Конски задник, помисли си той и хвърли мрачен поглед на приятеля си, преди да помогне на Джулиет да слезе от гондолата.

— Мила моя — каза на Джулиет, — как се казва камериерката ти?

— Фиорела. Защо, за Бога.

Ник не си направи труда да ѝ отговори. Не искаше да ѝ даде възможност да му противоречи.

— Фиц, отиди да потърсиш сенъора Фиорела. Мисис Лейтън има нужда от дрехи за една седмица, които трябва да бъдат донесени в двореца ми. Ще ни гостува през следващите седем дни.

— Ник! — възкликна Джулиет. — Не мога...

— Тръгвай! — каза Ник и побутна мисис Лейтън към двореца. — Тръгвай веднага, Фиц — извика през рамо.

Фиц кимна и Ник беше напълно сигурен, че ще изпълни заръката му. Самата мисъл, че Джулиет ще бъде оставена на милостта му в продължение на седем дни. Закрачи малко по-бързо.

— Моля те, нека опакова гримове и лосионите ми! — извика Джулиет през рамо към Фиц, преди да са стигнали до вратата.

— С мен няма да имаш нужда от гримове, Джулиет. Бих казал дори, че няма да имаш нужда от дрехи, но реших, че ще е по-безопасно да замълча. — Наведе се, подложи едната си ръка под коленете ѝ и я вдигна. — Утре можеш да изпратиш бележка на Уинчестър и леля си и да им кажеш, че ще бъдеш с мен през идната седмица.

— Ник, остави ме долу! — Прегърна го през врата, а той тръгна нагоре по стълбите.

— След седем дни, мисис Лейтън. Дотогава си моя.

ШЕСТА ГЛАВА

Позволи му да има надмощие, ако е необходимо. Но не задълго. Да контролираш него, означава да контролираш съдбата си.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Джулия изгледа херцога с присвити очи.

— Това нещо обичайно ли е за теб? Да отвличаш жени? — Беше я оставил на леглото и сега бързо събличаше горната си дреха. — Не можеш седем дни да ме държиш тук, Ник.

Бореше се с паниката. Ако не получиеше лосиона си, до края на седмицата косата ѝ щеше да е възвърнала естествения си цвят. Ник щеше да разбере, че е изигран, и най-вероятно щеше да накара Фиц да я хвърли от най-близката до Венеция скала.

Моля те, Фиорела.

Вероятно можеше да изпрати бележка на Тео и леля ѝ щеше да донесе лосиона до двореца на Ник.

До това ли се бе свел животът ѝ, да мами и хитрува заради един лосион за коса?

Нямаше избор. Ако Ник разбереше коя е, всичко, за което бе работила толкова упорито, щеше да бъде изгубено. Нямаше да има бебе. Нямаше да има пари. Нямаше да има и съпруг, защото Ник нямаше да ѝ проговори отново.

— Не, това не е обичайно за мен. Никога не съм канил жена тук за цял ден, да не говорим за седем. Но знам, че искаш да бъдеш тук, Джулиет. — Жилетката на Ник бе съблечена. — Ти го знаеш, знам го и аз. Защо да си откажем това развратно удоволствие, след като не наранява никого, а задоволява и двамата ни? — Започна да развързва шалчето си.

— Ник — възкликна Джулия, разкъсвана между желанието да спори и това да се предаде. Най-вероятно щеше да спечели второто, защото тя наистина искаше да остане. Не само щеше да забременее по-лесно, но също така ѝ харесваше да е около него. Въпреки репутацията си съпругът ѝ можеше да бъде нежен и мил. През първата им нощ заедно я бе държал сгушена в прегръдките си, сякаш ненавиждаше идеята да я пусне.

Обаче тя не искаше да ѝ отнемат избора.

Докато разкопчаваше панталоните си, забеляза, че тя се мръщи. Ръцете му замръзнаха, после се отпуснаха отстрани до тялото.

— Наистина ли не ти харесва чак толкова идеята да останеш тук? Тя седна и провеси крака от леглото.

— Аз не съм пътна чанта, Никълъс, която може да бъде транспортирана и прибирана в гардероба по прищявка. Не може винаги да бъде както искаш.

— Знам — срыза я той и се навъси объркано. — Компенсация ли искаш? Мога...

— Абсолютно не. Нима вече не се разбрахме по този въпрос? Не искам пари от теб. Искам да зачиташ чувствата ми така, както зачиташ своите. Знам, че си херцог, но не си мой закрилник. Престани да ми заповядваш, сякаш...

Той стисна челюсти. Тя едва не бе казала: сякаш сме женени. Слава Богу, спря се навреме. Споменаването на брак щеше да бъде нелепо по толкова много причини.

Ник се приближи до нея. Постави пръст под брадичката ѝ, повдигна главата ѝ нагоре и срещна погледа ѝ.

— Много бих искал да останеш с мен. Не защото съм те заставил, а защото ти го желаеш. — Погали брадичката ѝ с палец. — Ще останеш ли?

Искреността му я трогна. Но бе заложено нещо повече от гордостта ѝ. Лосион за коса, за да бъдем точни.

— Обещай ми, че ще мога да си ходя у дома всеки път, когато пожелаеш през следващите седем дни — каза тя. Той понечи да каже нещо, но тя го прекъсна: — Без да ме питаш защо.

Ник направи крачка назад и прокара длан през косата си.

— Ако наистина не искаш да останеш, можеш да си вървиш. Не планирам да те държа тук против волята ти.

Джулия поклати глава.

— Искам да остана, Ник. Но може да има причина — основателна причина — да отида до двореца си. Трябва да знам, че ще ме пуснеш и няма да ме питаш защо, когато се върна.

— Ще се върнеш?

— Да. Ще се върна. Мога да издържа седем нощи и дни. — Хвана го за ръката и го дръпна до леглото. — Искам да съм тук, Ник. С теб.

Той се усмихна, наведе се и я дари с изненадващо сладка и нежна целувка.

— Благодаря за разбирането — прошепна тя с устни, допрени до неговите.

— Можеш да ми благодариш, като се съблечеш — прошепна той в отговор.

Със смях Джулия събу чехлите си. Ник издърпа ризата през главата си. Гол от кръста нагоре, коленичи и леглото поддаде под тежестта му.

— Моля те, не събличай нищо повече, сага. Нека аз те съблека, дреха по дреха, като най-сладкото ми угощение, докато не се озовеш под мен и не започнеш да ме молиш.

Наведе се, за да целуне чувствителната кожа под месестата част на ухото ѝ.

— Откъде мислиш, че трябва да започна?

Сивите му очи бяха тъмни и горещи, течено сребро, докато обхождаха тялото ѝ. Той прокара кокалчетата на пръстите си нежно като шепот над гърдите ѝ.

— Хм. Мисля да започна с това, което сънувах цяла нощ.

Джулия се отпусна назад и той я последва, като се наведе, за да прокара устни по ключицата ѝ. Тя затвори очи, наслаждавайки се на нежните целувки. Той миришеше на сапун и на сандалово дърво.

Там, където устните му я докосваха, избухваше огън. Джулия усети как гърдите ѝ се издуват в предчувствие.

— Обърни се, мила моя.

Джулия легна по корем, скръстила ръце под лицето си. Зачака търпеливо той да разхлаби роклята ѝ.

И тогава той замръзна и дълбоко от гърдите му излезе ръмжене, а тя не можа да сдържи усмивката си. Беше намерил изненадата ѝ.

— Това друго угощение за мен ли е, палавнице?

Джулия легна по гръб, като стискаше разхлабената рокля на гърдите си, с което скриваше яркочервената си долна риза.

— Да. И може да ти позволя да видиш, ако си много, много добър с мен.

Очите му бяха пламенни и ярки, желанието изопваше чертите на лицето му.

— Вече планирах да съм много добър с теб. Страхувам се, че ще трябва да измислиш нещо по-добро, *tesorina*.

— А ако те помоля да си много, много лош с мен?

Устните му се изкривиха в секси полуусмивка.

— О, напълно съм способен на това. Не мърдай. Искам да ми е удобно. — Ник запълзя по леглото, докато не се подпря на таблата.

Джулия със смях си помисли, че прилича на крал, който се кани да направи проверка на всичките си подчинени.

Напрегнатият му поглед накара кожата ѝ да настръхне, докато се изправяше. Като застана до леглото, тя спря и съблече роклята си. Роклята падна с шумолене на пода и Ник ококори широко очи.

— Сладки и милостиви небеса! — прошепна.

Ушитата от яркочервен сатен шемизета повдигаше гърдите ѝ нагоре и навън и имаше само тънки червени презрамки. Черна дантела покриваше закопчаването и накрая завършваше с коприна, която падаше набрана над горната част на бедрата ѝ. От пъпа ѝ надолу тънката материя бе почти прозрачна.

Джулия се чувстваше нелепо в тази долна дреха. Тя не само бе неудобна, но изглеждаше и непрактична. Пърл бе настояла, че не са необходими долна фуста и корсаж, което допринасяше за неудобството на Джулия. Обаче горещият пламък в очите на Ник правеше раздражението ѝ от дрехата поносимо. Чувстваше се секси, жена, която можеше всичко и щеше да има всекиго, когото пожелае. Силна.

— Предлагам да облечеш това, ако решиш да измъкнеш със съблазняване държавни тайни от някой мъж — каза той с дрезгав глас.

Тя прокара бавно пръст по гърдите си.

— А ти знаеш ли някои тайни, които си струва да науча, Ник?

— Осмелявам се да кажа, че ако седнеш върху члена ми, облечена в това, ще дрънкам глупости като човек, който не е с ума си.

— Пръстите му бързо разкопчаха и останалите копчета на бричовите му и само с едно сърчно движение той бе съвсем гол.

Джулия си пое рязко въздух. Слаб и строен, Ник не бе прекалено мускулист, но пропорциите на тялото му бяха съвършени, а ръцете, краката и гърдите му бяха обсипани с тънки черни косъмчета. Ерекцията му бе впечатляваща, съвсем твърда и напрегната и насочена към корема му. Вътрешностите ѝ се разтопиха и влагата се събра между бедрата ѝ.

Той сви един пръст.

— Ела тук, сага.

Джулия се плъзна в леглото и бавно, с цел да го възбуди още, запълзя към него. Сърцето ѝ биеше силно, всяка нейна част пулсираше в очакване. Този път не изпитваше срам, желаше го отчаяно. Толкова силно, че чак болеше. И като се имаше предвид, че Ник едва ли не се задъхваше, докато я гледаше да пълзи към него, чувството най-вероятно бе взаимно. Харесваше ѝ, че тя, неговата невинна съпруга, можеше да предизвика толкова трескаво желание в такъв порочен мъж.

Като се приближи достатъчно, той хвана ръцете ѝ и я дръпна върху себе си, а устата му завладя нейната в целувка, от която устните ѝ щяха да набъбнат.

Телата им подновиха ласките си оттам, където бяха прекъснати в гондолата. Запъхтени, те се изпиваха, целувката ставаше все по-дълбока и по-влажна. Ръцете ѝ, които трепереха от желание, го докосваха навсякъде, докъдето успяваха да стигнат. Под пръстите ѝ той беше твърда стомана, стегнати мускули и груба, гореща мъжка кожа.

Ник дръпна краката ѝ върху себе си, така че тя седеше наполовина на леглото и наполовина върху него, а гърдите ѝ опираха в неговите. Едната му ръка обхвана дупето ѝ, а другата милваше гърдта ѝ през шемизетата.

После пръстите му се плъзнаха към цепката ѝ и той я милва безкрайно, като явно не бързаше за още ласки. Тя прекъсна целувката и притисна устни към врата му в опит да устои на прекрасното усещане, което пронизваше тялото ѝ. Той плъзна два пръста в нея. Тя се залюля напред-назад.

— Ник — каза леко като дихание и пръстите на краката ѝ се свиха в сладка агония. Заби нокти в кожата му и можеше само да стене,

докато той обладаваше тялото ѝ.

— Толкова си влажна за мен. Усети онова, което усещам аз, tesorina. Виж как тялото ти реагира на мен.

Сложи я да легне по гръб и хвана дясната ѝ ръка.

— Почувствай, Джулиет. Позволи ми да гледам как вземаш страстта си. — Насочи ръката ѝ надолу и пръстите ѝ се плъзнаха през влагата на цепката. Тя понечи да отдръпне ръка, но той я задържа. — Помоли ме да бъда много лош, помниш ли? Позволи ми да те гледам — прошепна задъхано и тихо.

Джулия се поколеба. Ближеше нервно устни. Можеше ли да направи нещо толкова неприлично? Дяволското пламъче в очите на Ник ѝ даваше увереност и тя знаеше, че неговата наслада ще бъде равна на нейната.

Той се отдръпна и тя започна смело да се гали, затворила очи в знак, че се предава. Приятна възбуда пронизваше крайниците ѝ, пръстите ѝ започнаха да разтриват малката чувствителна пъпка плът. Тя потрепери и прехапа долната си устна, за да не извика.

Пърл бе настояла Джулия да се научи да си доставя удоволствие, да опознае тялото си. Но Джулия дори не бе и сънувала, че някога ще прави това пред някого другиго. Това бе порочно. Чувстваше се наистина... покварена. Да прави това пред очите му. Но ето че бе дори по-вълнуващо.

Направи няколко кръга около клитора си, който бе хлъзгав и подут. Измъчва се дотогава, докато не се задъха. Устните на Ник намериха излязлата от шемизетата ѝ гръд и оставиха диря по чувствителната кожа. Като знаеше, че той гледа как се води към все нови висоти на възбудата, тя желаше края още по-отчаяно. Пръстите ѝ започнаха да се движат по-бързо и всяко докосване увеличаваше удивителното напрежение в тялото ѝ.

Той изръмжа, чисто мъжки звук, събрал се ниско в гърлото му.

— По дяволите. Красива си, не мога да чакам. — Легна по гръб и я дръпна върху себе си. Само с едно мощно движение влезе в нея. И двамата спряха да дишат за секунда, после останаха така. Той бе хванал бедрата ѝ, докато си поемат няколко пъти дълбоко дъх. Тя знаеше, че той се опитва да се контролира. Само че Джулия не искаше да му го позволи. Стегна вътрешните си мускули около него, после леко завъртя долната половина на тялото си.

— Чакай, о, Боже, Джулиет. Аз...

Хватката му отслабна, а тя задвижи бедра така, както той ѝ бе показал при първото им любене на стола, повдигаше се, а после с всяка сила се нанизваше обратно на члена му. По-силно. По-бързо. Тя решително определи ритъма, отказала му всякаква милост, доставяйки удоволствие и на двамата, отметнала глава назад в чисто блаженство. Беше му така добре, че изпълва тялото ѝ и гали чувствителните ѝ стени. Беше повече, отколкото някога си бе представял. А сега не можеше да си го представи и с никоя друга.

Ръцете му намериха гърдите ѝ и ги погалиха през сатена, утробата ѝ се изпълни с горещина и тя знаеше, че е изгубена.

— Не мога да се сдържам — процеди той през зъби. — Затова ми помогни, трябва да вляза дълбоко в теб.

Тялото ѝ се стегна и тя усети как желанието му да се освободи нараства. Погледна го. Очите му бяха затворени, челюстта — стисната: очевидни признаци, че съединяването на телата им му доставя голямо удоволствие. Тя бе предизвикала това у него, беше го накарала да я желае диво и неустойчиво. И изведнъж я разтърси ослепяващ, земетръсен оргазъм. Заби нокти в гърдите му, завика и затрепери.

— О, Господи, да. — Членът му се напрегна в нея, бедрата му се разтресоха необуздано и той също достигна върха. Всеки негов мускул се стегна и тя усети пулсирането на члена му и семето я изпълни.

И двамата се бореха за въздух, тя се отпусна изтощена на леглото до него. Всяко тяхно любене ли щеше да бъде такова? Толкова трескаво и страстно? С едната си ръка той я дръпна плътно до себе си.

— Господи, жено. Остави ме без думи.

Джулия успя само да изсумти в отговор.

— Ето, сага. Позволи ми да те освободя от това.

Тя зачака да развърже копринените връзки на шемизетата. Ник плъзна дрехата надолу по тялото ѝ, после я захвърли на пода. Последваха я чорапите и жартиерите ѝ. После той я притегли към себе си и гърбът ѝ се опря в гърдите му.

Обградена от топлината на тялото му, тя се прозина. Той описваше мързеливи кръгове с пръстите си по голото ѝ бедро, после те останаха неподвижни, просто наслаждавайки се на допира.

— Разкажи ми за мистър Лейтън — каза Ник. — Беше ли щастлива с него?

Тя се напрегна. Какво можеше да му разкаже за измисления си мъж? Джулия си помисли какъв според нея трябва да бъде идеалният съпруг и реши да започне оттам.

— Беше добър човек. Мил. Не беше егоист, нито жесток. И беше предан.

— Е, не е трудно да се види защо — прошепна Ник и я целуна по рамото. — Изглежда, е знаел какъв щастливец е.

Комплиментът стопли Джулия.

— Благодаря ти. Бяхме щастливи. Имах късмет с него.

— Откривам, че ужасно ревнувам от мъртвец.

— Не мога да си представя да ревнувате от когото и да било, Ваше благородие.

Той игриво я плесна по дупето.

— Това е, задето използва титлата ми. И това не е нещо, което с лекота признавам. Както и да е, чувствам се така, сякаш те познавам отдавна, макар че току-що се срещнахме. Чувствам се твърде... е, готов да те защитавам.

Тя се усмихна, радостта от тези думи се събра в гърдите ѝ. А после си спомни какви са обстоятелствата около тях, ролята, която играеше, и радостта се изпари. Беше ли той така нежен, така искрен и с другите жени в живота си?

Този мъж бе неин съпруг. Тя също бе готова да го защитава. Макар че от това чувство нямаше никаква полза, ако той скиташе и всяка нощ си лягаше с различни жени. По време на пътуването към Венеция тя бе готова да го намрази. Да го заблуди, да получи каквото иска, да си тръгне и да го забрави. Да го остави на другите жени, докато отглежда сина си.

Но не бе взела под внимание привлекателността му. Не беше предвидила влиянието на красивите думи и нежните ласки. Не трябваше никога да забравя, че това е само временно и че е чисто физическо привличане.

И така, тя запита:

— А съпругата ти?

Той настръхна.

— Какво за нея? — Гласът му също бе наежен. — Тя едва ли е моя съпруга.

— В смисъл?

— Бракът ни никога не е бил консумиран. И никога няма да бъде. Цепката ѝ още пулсираше след любенето им и прекрасното усещане между краката ѝ напомняше каква лъжа са думите му.

— Грозна ли е тогава?

Той въздъхна, темата очевидно му причиняваше неудобство.

— Не, беше много красива, доколкото си спомням. Русокоса, като ангел. Но млада. Невинна. Оженихме се, когато тя бе само на шестнайсет, и аз тръгнах веднага след края на церемонията.

— А защо не се върнеш сега? Не си ли любопитен какво се случва с нея?

— Не — отвърна рязко той и легна по гръб. — Ни най-малко не съм любопитен. Баща ми я избра вместо мен, задължи ме да се оженя за нея и хитро ме изнуди. Никога няма да бъда неин съпруг.

Джулия не искаше да посочи, че вече е неин съпруг, независимо дали това му харесва, или не.

— Със сигурност искаш наследник.

Ник се засмя, но смехът му бе сух и горчив.

— Не, определено не искам копеле. Никога. Няма да доставя на баща си това удоволствие. Последното, което искам, е родословното дърво на Сийтън да бъде продължено.

— Но нима твоята титла не е една от най-старите и най-уважаваните? Защо...

— Титла, която родителите ми никога не са искали да имам. Беше ми дадено ясно да разбере, че не съм достатъчно добър за семейното наследство. Така че не, родословното дърво завършва с мен.

Малката искрица надежда за бъдеще заедно умря, когато долови пламенността, с която бяха изречени тези думи. Никога не е искал деца? Господи, Ник със сигурност щеше да я намрази, когато откриеше какво е сторила.

Пое си дълбоко дъх и се обърна с лице към него. Той гледаше втренчено тавана и беше много сериозен. Тя постави длан на гърдите му.

— Заслужаваш щастие, Ник.

Той мълча доста дълго и тя бе сигурна, че няма да ѝ отговори. Докато той най-после прошепна:

— Има различни видове щастие. Какво те кара да мислиш, че не съм щастлив?

Джулия се наведе и го целуна нежно по бузата. Положи глава на рамото му и погали леко меките и гъвкави косми по гърдите му. Боже, какво бе направила?

На следващата сутрин Джулия се събуди объркана и не можа веднага да се ориентира къде се намира. После си спомни. Дворецът на Ник. Протегна се, обърна се и видя празното място до себе си. Ник вече бе станал. Част от нея бе разочарована.

Беше я събудил по някое време през нощта с нежни целувки и леки докосвания, които да стоплят кръвта ѝ. Съединяването им беше сладко и бавно, непрестанно и чувствено издигане, последвано от главозамайващо избухване на удоволствие. След това Ник я притисна до себе си, постави глава на гърдите ѝ и заспа.

Тя дълго го гледа, докато той спеше, този сложно устроен мъж, който никак не приличаше на онзи, когото си бе представяла през всичките тези години. Обаче не можеше да се обвърже емоционално. Да, той бе неин съпруг, но не искаше да бъде такъв, нито искаше да бъде баща. В момента, в който научеше коя е тя и как го бе измамила, щеше да я намрази завинаги.

И макар че не можеше да го обвини, Джулия не можеше да се откаже. Този бе единственият начин да осигури бъдещето си.

На вратата се почука. Джулия зави голото си тяло с чаршафа.

— Да? — извика.

Фиорела подаде глава през вратата.

— Будна ли сте, сеньора?

— Фиорела! — извика Джулия и седна. — Ти си тук. Не знаех, че ще дойдеш.

Младото момиче влезе в стаята.

— Херцогът обеща да удвои заплатата ми за тази седмица, ако дойда — отвърна с лице, сияещо от щастие. — Можете ли да си представите? Херцогът е много щедър, нали?

Джулия кимна.

— Да, такъв е. Донесе ли всичките ми кремове и лосиони?

— Да, сеньора. Желаете ли да се изкъпете тази сутрин?

Джулия едва не припадна от облекчение. Фиорела бе донесла лосиона за коса.

— Моля те, Фиорела. Благодаря ти.

След час бе хапнала лека закуска, бе се изкъпала и бе облечена за деня. Косата ѝ бе вдигната на изискан кок, а дневната ѝ рокля бе от светлозелен муселин на райета. Беше готова да се изправи лице в лице с Ник.

Намери го да се фехтува в балната зала с Фиц.

Гледката си заслужаваше. И двамата бяха без ризи, голите им тела блестяха от пот, а гърдите им се повдигаха и спускаха от усилието. Обикаляха и отбиваха ударите си върху голяма рогозка, а звукът от срещащите се шпаги отекваше в огромното пространство. Фиц бе по-едър и по-мускулист от Ник, но херцогът бе бърз. Успяваше да избегне тромавите опити на Фиц да го прободне и в същото време нанасяше бързи удари.

Ник бе с гръб към нея и тогава тя го видя — доста грозен белег, близо до дясната лопатка. Мястото, където бе прободен във Виена. Стомахът ѝ се сви. Мили Боже, Саймън беше прав. Някой се бе опитал да убие съпруга ѝ.

Вероятно бе издала тих вик, защото ѝ двамата се заковаха на място и се обърнаха към вратата. На красивото лице на Ник грейна усмивка и той тръгна към нея, а бляскавите от потта мускули на гърдите и ръцете му оживяха.

— Добро утро, мила моя.

— Добро утро. Не ми позволявайте да ви прекъсна — каза тя едва ли не срамежливо.

— Почти бяхме приключили. Седни — посочи с шпагата си стол до стената — и гледай как ще довърша този огромен тъпак.

Фиц изсумтя.

Ник я целуна набързо.

— За късмет — каза и отново се обърна към противника си.

Джулия се отпусна на стола, доволна да наблюдава тренировката им. Това бе отлично представление на жизненост и сила. Ник се движеше с грация, уверен в себе си и способностите си, стъпките му бяха сигурни и бързи. Мускулите на ръцете и гърба му се издуваха под влажната кожа. Той нападна, потта се стичаше по голата горна половина на тялото му, черните му бричове бяха прилепнали към силните му бедра.

И тя се възбуди силно в дълбок отговор на това, което виждаше. Долната половина на тялото ѝ се сгорещи и пламна, като си спомни как се бе плъзгала по неговата голота. Колко прекрасно бе чувството за твърдостта му вътре в нея. Господи, искаше да го оближе от главата до пръстите на краката.

Макар да знаеше колко ще я намрази, защото никога не е искал дете, Джулия не можеше да престане да копнее до болка за него. Нуждата ѝ от този мъж бе като наркотик, мощен опиат, който бе безсилна да контролира.

И не можеше да откъсне очи от великолепната гледка, която той представляваше. Наблюдаваше го как дебне и огъва тяло и кожата ѝ оживя, пламна, Джулия стана неспокойна. Стисна дръжките на стола, за да не се хвърли към него.

Ник чу Джулия да въздиша тихо. Хвърли ѝ поглед и веднага разпозна възбудата в лицето ѝ. Кожата ѝ бе зачервена, устните ѝ бяха полуотворени, очите ѝ бяха ярки и като от стъкло. И неговото тяло отговори, слабините му се стегнаха и кръвта се втурна към члена му.

Тя го гледаше изгарящо и напрегнато, стиснала дръжките на стола, и той се втрени в нея, неспособен да...

Въздухът изсвистя и Ник изведнъж се озова по гръб на пода, а шпагата на Фиц бе допряна до гърлото му. По дяволите. Бе свалил гарда и приятелят му се бе възползвал.

— Канеше се да ме довършиш, а? — Фиц направи крачка назад и му подаде ръка.

Ник изруга, прие помощта му и се изправи. Направи гримаса. Рамото дяволски го болеше. Вероятно бе паднал на него.

— Разсеях се — измърмори.

— Очевидно — усмихна се Фиц и посочи с глава Джулиет. Вдигна шпагите и ризата си, измърмори нещо на галски и излезе.

Ник нарочно не облече ризата си, а отиде при Джулиет. Застана пред нея, скръстил ръце и разкрачил леко крака. Върхът на езика ѝ се стрелна навън и навлажни устните ѝ, изкушавайки го.

— Аз ли Ви разсеях, Ваше благородие?

Зададе въпроса невинно, но очите ѝ издаваха, че знае отговора.

— Знаеш много добре, магьоснице. И какво ще направиш сега, за да ми се реваншираш?

Беше любопитен какво ще направи тя, умната лисица. Винаги се обграждаше с жени, които обожаваха сексуалните удоволствия като него и макар че бившите му любовници бяха прекрасни, Джулиет щеше да накара всяка от тях да се засрами. Невинният ѝ ентусиазъм, интимните ѝ познания за мъжкото тяло... сякаш бе научена точно къде да го докосва, как да го подлуди.

С лукава усмивка тя се зае с копчетата на панталоните му, разкопчаваше ги бавно, без да бърза, едно по едно. И накрая той бе свободен.

Само за секунди Ник напълно забрави за тренировката по фехтовка.

Следващите няколко дни се изнизаха бързо. Ник не помнеше някога досега да се е чувствал толкова доволен и щастлив. Двамата с Джулиет бяха странно съвместими дори извън леглото. Прекарваха почти всяка минута заедно и той нито веднъж не се отегчи от присъствието ѝ, както обикновено ставаше с жените от миналото му.

Тя знаеше за литературата колкото него, ако не и повече. Впечатляващо, като се имаше предвид, че той бе принуждаван да учи класика в училище, а тя сама бе решила да чете. Джулия можеше още да свири на пиано и го правеше за него всяка вечер, след като станеха от масата.

Той искаше да направи нещо специално за нея, преди да е дошъл краят на седмицата. Спомнил си за желанието ѝ да посети остров Торчело, реши да я изненада с пътуване дотам. Можеха да прекарат късната утрин в разглеждане на забележителности, а после да си направят пикник. Тази сутрин тя бе казала, че има нужда от още време за тоалета си и така Ник уреди всичко, докато чакаше.

Когато тя слезе долу, гондолата бе готова.

Пищните ѝ червени къдрици бяха вдигнати нагоре. Бе облечена в консервативна светлосиня рокля и можеше да бъде всяка дама, която се разхожда по Странд. Но дяволитата ѝ интимна усмивка накара гърдите му да натежат от емоция. Не искаше да изпитва нежност към никоя жена и от години избягваше романтичните връзки. Но Джулиет бе успяла някак си да преодолее издигнатите от него бариери. Изпитваше... привързаност към нея.

Дали щеше да успее да я убеди да остане повече от уговорените седем дни?

Тя стигна до подножието на стълбите и той се поклони.

— Мадам, каретата ви чака.

— Карета? — запита тя.

Ник се изправи и сви рамене.

— Е, гондолата. Бе най-доброто, което успях да направя. — Взе ръката ѝ в своята. — Днес ще бъдем туристи и ще се разхождаме из остров Торчело.

— О! — възкликна Джулиет и стисна развълнувано ръката му. — Наистина ли?

Той кимна.

— Спомних си за желанието ти да го разгледаш. И ще си направим пикник там.

Скоро бяха във водата и пътуваха на север към закътания в лагуната остров.

Двамата с Джулия седяха в каютата, гондолиерът и Фиц бяха отвън и разговаряха тихо, а гондолата се люлееше кротко.

— Колко време ще е необходимо да стигнем там? — запита тя.

— Повече от час. Торчело е най-отдалеченият, разположен в лагуна остров от Венеция. Също така е и най-тихият. Жителите му са малко на брой.

— Какво ще правим, докато пристигнем? — Тя му хвърли поглед изпод полупритворените си клепачи и Ник усети как кръвта му кипва.

— Ами. Не съм сигурен. — Той се обърна и зарови лице във врата ѝ, точно под крайчеца на ухото ѝ. С абсолютна сигурност знаеше колко много ѝ харесва това.

Тя издаде дълга въздишка и отпусна глава назад на седалката, за да му осигури по-добър достъп.

— Какво би искала да правиш ти, докато пристигнем? — прошепна той с устни, докосващи шията ѝ.

— Да обсъждаме политиката? Ти не зае мястото си в Камарата на лордовете, но съм сигурна...

— Предпочитам да плувам до Торчело пред това да обсъждам политиката. Страхувам се, че ще трябва да измислиш нещо друго, скъпа моя. — Проследи извивката на ключицата ѝ с върха на пръстите си, кожата ѝ беше толкова нежна и деликатна. Тя го възнагради с

потръпване. Той се наведе още по-напред и плъзна устни надолу по шията ѝ, обсипвайки я с леки целувки. Тя излъчваше божествен аромат на сапун и цветя и той си помисли, че би искал да я вкуси цялата.

— Ммм — простена тя. — Без политика тогава. А какво ще кажеш за клюките? Мога да ти разкажа за всичко, което се случва в Лондон напоследък.

Той изсумтя и продължи да я целува по шията, а тя се засмя.

— Искаш ли да ти рецитирам стихове?

— Мразя поезията — смотолеви той.

Тя отново се засмя.

— Както се оказва, аз също. Е, така ни остава само едно. — Ръката ѝ намери бедрото му и започна бавно да се плъзга към слабините му. Пенисът му вече набъбваше и той сдържа дъха си в очакване на сладкото ѝ докосване. — Да говорим за себе си.

Ник се отдръпна ужасен.

— Да говорим за себе си? — Ръката му се стрелна, обгърна коленете ѝ и постави краката ѝ напъряко на скута си. — Имам много по-добра идея. Защо ти не говориш, а аз ще намеря начин да се забавлявам с тялото ти. — Повдигна полите на роклята ѝ и долните ѝ фусти и прокара пръсти по вътрешната страна на бедрото ѝ, докато не достигна горещината ѝ.

Тя бе възхитително влажна, тялото ѝ вече бе готово за него. Той не бързаше да облекчи страданието ѝ въпреки молбите. Всяка секунда от това пътуване щеше да бъде посветена на това да я подлуди.

Много по-късно, когато пристигнаха в Торчело, Ник помогна на Джулиет да слезе от гондолата. Беше я довел до върха два пъти по време на пътуването и тя бе казала, че краката вече не я държат. Той не можеше да скрие усмивката си.

— Можете да не сте така самодоволен, Ваше благородие — измърмори тя, като пое ръката му.

— Ако още веднъж ме наречеш Ваше благородие, ще ти доставя три пъти удоволствие на връщане.

— Обещава ли? — каза бързо тя, а сините ѝ очи блестяха дяволито.

Той се засмя.

— Фиц! — извика. — Ще се върнем след час и половина за обяд. — Приятелят му кимна и Ник поведе Джулия по дока към острова. —

Нямах представа, че ще се окажеш така ненаситна, мисис Лейтън.

— Тревожиш се, че не се справяш с това темпо?

— Да — отговори той с преувеличена искреност, с което я накара да се засмее. Осъзна, че обича да я гледа как се смее. — Нека спрем първо при катедралата, за да видиш мозайката. — Поведете я към огромна камбанария.

След като разгледаха мозайката и се изкачиха до върха на камбанарията, Ник ѝ каза:

— Сега трябва да седнеш на трона на Атила. — Показа ѝ огромен трон от камък във вътрешния двор.

— И защо трябва да седна на него?

— Защото така правят туристите, мила. — Поведете я към трона и продължи да я държи за ръка, докато не седна. — Местните твърдят, че ако седнеш на трона на Атила, това означава, че някой ден ще се върнеш на Торчело. — Поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна от вътрешната страна до ръба на ръкавицата.

Тя му се усмихна и той откри, че ѝ се усмихва широко в отговор — като идиот, който не дава и пет пари за каквото и да било.

— Може би някой ден ще ме доведеш отново — каза тя тихо.

Ник не бе сигурен как да отговори. И двамата знаеха, че връзката им не е постоянна, но в гласа ѝ се долавяше странен копнеж — и по дяволите, ако той не искаше да ѝ даде всичко, което бе по силите му. Което наистина бе опасно.

Реши да не обръща внимание и ѝ помогна да стане.

— А сега да хапнем.

Докато плаваха обратно към Венеция, Джулия мислеше, че останалата част от пътуването бе прекрасна. Бяха си направили пикник в изоставен стар дворец, а после Ник я бе обладал нежно върху меките одеяла. През последните няколко дни не се любеха толкова трескаво, но със сигурност не го правеха по-малко пламенно. След това пооправиха дрехите си и се разходиха още малко, като се държах за ръце и се целуваха. Общо взето, съвършен ден.

Влязоха в каютата и Ник се излегна с глава в скута ѝ. Само след няколко минути вече спеше.

Джулия приглади косата от челото му назад. Оставаха ѝ още два дни с него. Да, можеха пак да се виждат, но сега се наслаждаваше на това да е до него и денем, и нощем.

Докато спеше, лицето му изглеждаше по-младо и по-спокойно. Когато бе буден, у него имаше мрачност — спомен за раните от младостта, които не можеше, не искаше и нямаше да забрави. Този спомен го правеше студен и циничен. Но имаше също така и нещо мило, нежността на мъж, непознал любовта, който копнее за нея по-силно, отколкото осъзнава.

Докато се хранеха, тя го бе подтикнала да ѝ разкаже за детството си.

— Всъщност няма много за разказване — беше отвърнал той. — Разхождах се из имението и се изплъзвах на бавачките при всеки удобен случай. Обичах да съм навън. И все още обичам да съм навън винаги когато мога. После отидох в „Итън“ и се върнах у дома само няколко пъти през следващите години. По онова време вече не давах и пет пари дали съм жив, или мъртъв.

— Кой? — бе запитала тя.

— Херцогът и херцогинята. Доста рано се отървах от мен. Всъщност не си спомням нито един нежен момент с родителите ми. Всичките мигове на привързаност, които си спомням, са с бавачката и главния градинар, когото следвах при всяка възможност.

— А по-големият ти брат?

Той бе лапнал маслина.

— Разбрахме се достатъчно добре, но учителите му не му давах свободен миг. Казвах: Бъдещият херцог има отговорности. И правеха Хари доста нещастен. И двамата бяхме така. Единият получаваше твърде много внимание, а другият — никакво.

— О, Ник — бе казала тя разстроена.

Той бе свил рамене с нехайство, каквото тя бе сигурна, че не изпитва.

— Родителите ми също бяха нещастни. В известен смисъл бе по-добре, че бях оставен сам на себе си. Те бяха самотни. Хари се срещаше с тях редовно, обясняваше им какво учи и се държеше като майmunка на представление. Аз едва ги зървах. Всъщност веднъж преброих колко дълго ме избягвах. Стигнах до осемдесет и девет дни.

Джулия бе ахнала.

— Осемдесет и девет дни, без да видиш родителите си! Това е ужасно.

— Къщата бе нелепо голяма — бе отговорът му.

— А какво правеше през ваканциите?

— Пътувах. Ходех в домовете на Уинчестър или Куинт. Като пораснах достатъчно, намерих една-две дами, които нямаха нищо против около тях да се върти едно ненаситно и вечно възбудено четиринайсетгодишно момче.

— Виждам, че не много се е променило. Все още си ненаситен и вечно възбуден — бе отбелязала тя.

— Да, така е. Но, изглежда, само около теб. Нима това не те радва?

Моментът бе отминал, но тя бе започнала да разбира защо бе избягал от семейството си — включително от съпругата, която баща му бе избрал вместо него. Вината натискаше тежко гърдите ѝ и за един кратък и безумен миг тя дори бе обмислила дали да не му признае коя е. Но страхът я накара да задържи езика си зад зъбите.

Джулия не вярваше, че ще е способна да му каже лице в лице, ако забременее. Знаеше колко съкрушителна ще е новината за съпруга ѝ. Той наистина не искаше да бъде баща, нещо, което ясно бе заявил и този ден.

Не, щеше да му напише хубаво, дълго писмо. И да го изпрати някъде отдалеч, наистина отдалеч.

Сведе поглед към него — дългите му черни мигли хвърляха сянка върху бузите му, космите по брадичката му бяха наболи. Сърцето ѝ се сви и истината я удари като гръм.

Тя се влюбваше в съпруга си.

О, мили Боже, не можеше да позволи да се случи нещо толкова нелепо и идиотско. Бързо се опита да си спомни всички причини, поради които трябваше да го мрази, и най-вече как я бе пренебрегвал в продължение на осем години. Репутацията му на женкар. Темпътът. Слугите ѝ, които скоро щяха да бъдат изхвърлени на улицата.

Но това вече не помагаше. Тя не го мразеше, тя го разбираше. Виждаше през фасадата, която той представяше пред света — Покварения херцог, комарджия и дегенерат, който нямаше нужда от никого. През последните няколко дни Ник се бе разкрил пред нея,

беше споделил голяма част от себе си и бе показал нежната си и внимателна страна.

При цялото си планиране и подготовка на Джулия никога не ѝ бе хрумвало, че трябва да пази сърцето си. През ум не ѝ бе минало, че може да изпита топли чувства към него. И ето че сега бе опасно близо до това да се влюби в мъж, който щеше да я намрази завинаги — веднага щом разбереше какво е направила.

Бъди силна, каза си. Можеш да оцелееш още два дни, без да пожертваш сърцето си.

СЕДМА ГЛАВА

Пази сърцето си. Скрий го на безопасно място, защото никой не трябва да бърка похотта с любов.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Докато дойде и последният им ден заедно, те си бяха създали комфортни навици.

Както почти всяка сутрин, Ник я събуди с нежни целувки и умели пръсти, с които подготви тялото ѝ, а после се плъзна в нея. Ритъмът бе бавен, Ник засилваше удоволствието все повече и повече и накрая на нея ѝ се струваше, че ще полудее. Притискаше се в него и го молеше да сложи край на сладкото мъчение.

Той само се засмя в ухото ѝ.

— Искам това да продължи дълго, *tesorina*. Макар че имам намерение да те обладая още два пъти днес.

Джулия не можеше повече. Бутна го по рамото и го принуди да легне по гръб. На лицето му се изписа изненада, когато тя го възседна и насочи члена му към влагалището си.

— Може би аз също имам намерение да обладая теб поне още два пъти днес. — Спусна бедра надолу, членът му влезе надълбоко и двамата изстенаха.

Тя повтори движението, с което го накара да задиша тежко и да се хване здраво за дървената табла на леглото.

— Господи, обожавам да правиш така. — Ръцете му намериха гърдите ѝ, той оципа зърната ѝ и започна да ги търкаля между пръстите си, докато тя продължаваше да го язди. Ласките му скоро я доведоха до ръба и Ник разбра. Повдигна се нагоре и пое едното зърно в устата си, като ту смучеше силно, ту го галеше с език.

— О, да, Ник. Господи, да — задъха се тя и замърда трескаво бедра.

Ник плъзна ръката си между телата им и погали с палец чувствителната пъпка.

— Свърши за мен, сага, извикай името ми — прошепна с лице, заровено в гърдта ѝ.

И Джулия достигна върха, разтърсена от мощен оргазъм, краката ѝ затрепериха, а тялото ѝ се полюшваше в сладката буря. Смътно дочу как крещи името му.

Като се спусна отново на земята, очите на Ник бяха тъмни и като от стъкло. Той я наблюдаваше внимателно.

— Толкова си красива, когато намериш удоволствието си. Караш ме да се чувствам най-силният мъж на света.

Тя едва бе имала време да проумее какво ѝ казва, преди той да промени положението на телата им. Озова се между бедрата ѝ и започна да я обладава с решителност, каквато тя не бе очаквала от него. Беше обсебен, беше оголил зъби като ръмжащ звяр, а гърдите му се повдигаха от усилието. След кратка минута той застина и извика.

Отпусна се, като внимаваше да се подпре на лакти, за да не я смачка. Джулия потърка прасеца му със стъпало и погали лъскавото му от пот рамо, доволна да усеща тежестта му, докато и двамата се мъчат да възстановят дишането си.

Накрая той легна и я притисна към себе си.

— Може би трябва да прекараме деня в леглото.

Тя зарови пръсти в черните косъмчета на гърдите му и се усмихна.

— Може би. Но по някое време ще искам да се изкъпя.

— Ще ми позволиш отново да те изкъпя?

Споменът за вчерашната баня — Ник бе сапунисал и измил всяка част от тялото ѝ — стопли лицето ѝ.

— Можеш по всяко време да играеш ролята на камериерка, Ник.

Той се сгуши във врата ѝ.

— Живея, за да ти служа, мила моя.

Хапнаха в леглото угощението, изпратено им от неговия готвач, и Ник от време на време поднасяше с пръсти храната към устата ѝ. След това се погрижи за всичките ѝ нужди в банята и когато свършиха, водата отдавна беше изстинала.

Следобедът бе сив и студен и като че ли бе най-добре да го прекарат пред огъня в библиотеката. Двамата се настаниха на дивана с книги и главата на Ник почиваше в скута ѝ, докато четяха.

Той я люби отново преди вечеря, после ѝ помогна да облече вечерна рокля. Тя го гледаше как се преоблича, доволна просто да бъде в една и съща стая с него. Съпругът ѝ бе изключително красив в черните вечерни дрехи. Арогантната линия на брадичката му, широките му рамене, греховно пълните устни, извити в интимна усмивка специално за нея. Сърцето ѝ ускори ритъма си, когато очите им се срещнаха в огледалото.

— Познавам този поглед — прошепна той, като завърза шалчето си. — Да пропуснем ли вечерята?

— Не, наистина. Трябва да поддържам силите си. Ти вземаш доста от жената.

Ник се засмя и тръгна бавно към нея.

— Мога да кажа същото за теб, *tesorina*. — Целуна я страстно и продължи да се облича.

— Какво означава *tesorina*? Наричаш ме така, откакто се срещнахме.

Той закопча жилетката си, смарагдовозелена на бели райета.

— Венецианците използват тази дума вместо мила моя. Но буквално означава мое малко съкровище, за каквото те мисля всеки път, когато те съблека.

Сърцето ѝ се разтопи още малко. Напомни си, че трябва да остане резервирана и че трябва да си тръгне на сутринта, но бе трудно, когато той бе толкова внимателен и очарователен.

Разговаряха с лекота, докато се хранеха, споделяха мисли и мнения по много теми. Тя си помисли, че е изненадващо по колко много въпроси постигат съгласие. При различни обстоятелства може би дори щяха да бъдат приятели.

Бе уредил да сервират любимия ѝ десерт — сладолед, ароматизиран с нероли, извличани от цветчетата на горчиво портокалово дърво. В резултат вкусът бе едновременно сладък, горчив и благоуханен и Ник се засмя, когато тя изпразни не само своята, но и неговата купа.

Как бе възможно такъв мил и внимателен мъж да пренебрегва съпругата си в продължение на осем години? Виждаше, че той е от

мъжете, които представляват предизвикателство — особено след като я мислеше за някоя друга. Измамата горчеше в устата ѝ толкова, колкото и десертът, който току-що бе изяла.

Нямаше съмнение, че бе забъркала хубава каша.

— Кажи ми — запита тя, преди да са станали от масата, — съжаляваш ли за неща, които си направил, или за начина, по който си живял живота си?

Той наклони глава и смръщи леко вежди.

— Всеки съжалява, предполагам. — Отпи от виното си и се замисли. — Със сигурност ми се иска да бях прекарвал повече време с брат си преди смъртта му. А после... съществува и съпругата ми.

Джулия настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Уинчестър отдавна ме подтиква да сторя каквото е правилно, да се върна при съпругата си. И е прав, разбира се. Би трябвало да го направя. Но как да се появя на прага ѝ като моряк, изгубил се в морето за цели осем години? Осмелявам се да кажа, че тя би ми се присмяла и би ме изгонила от Лондон. — Въздъхна. — Не трябваше да се съгласявам да се ожения за нея. Трябваше да се противопоставя на баща си и да намеря начин да отстоявам своето. Ако го бях направил, щеше да е съсипан един живот по-малко. Така че да, съжалявам, че не бях достатъчно силен в момент, когато това имаше значение.

Джулия преглътна мъчително и се опита да скрие шока, който заплашваше да я завладее цялата. Той всъщност съжаляваше за ужасното си отношение към нея. Откритието бе зашеметяващо. Не е прекалено късно, искаше ѝ се да извика. Тя няма да ти се присмее, нито ще те изгони от Лондон. Ще падне на колене и ще благодари на Бога, че си се върнал.

— Значи наистина никога няма да се върнеш в Англия? — Трудно бе да се каже на какъв отговор се надява, чувствата ѝ бяха така объркани. Седмицата им заедно приключваше много по-различно от първоначално планираното.

— Не, макар че да те видя отново, може да е първата основателна причина да се върна. — Вдигна ръката ѝ и притисна топлите си устни от вътрешната страна на китката ѝ. — Това означава ли, че искаш да ме видиш отново?

— Не съм сигурна — отвърна тя искрено.

Погледът на Ник стана замислен, почти изпълнен с любов. Той продължи да държи ръката ѝ.

— Има нещо толкова свежо и искрено в теб, в нас. У теб няма коварство, напълно открита си относно начина си на живот и връзките си. А аз съм доста целенасочен в преследването си на най-задоволителния секс. Бих казал дори, че си подхождаме и че се чувстваме уютно в компанията един на друг. Не мислиш ли като мен?

Езикът ѝ бе надебелял от вина и тя успя само да кимне. Жена, в която няма коварство. Едва не се засмя на глас. Да, беше забелязала колко уютно се чувстват в компанията един на друг — тя тъкмо си мислеше същото по време на вечерята, — но само защото той не знаеше коя е тя и каква е целта ѝ. Болка прониза сърцето ѝ.

И точно в този момент разбра колко много желае да бъде с него до края на живота си.

О, не. Не, не, не.

Тя го обичаше. Напълно, много силно и без срам обичаше съпруга си с цялото си сърце. О, не. Затвори очи за миг.

— Бих искал да останеш с мен, докато си във Венеция — каза той, а палецът му галеше дланта ѝ. — Имам място и съм сигурен, че Уинчестър ще прояви разбиране. Искам те тук, до себе си. Всеки ден. Всяка нощ.

Паниката се надигна в корема ѝ. Не би искала нищо повече от това да остане с него — завинаги, ако бе възможно, — но той нямаше представа какво е сторила. Щеше да я намрази, а тя нямаше да може да понесе да види как привързаността му се изпарява, когато предателството ѝ бъде разкрито.

А ето че се бе влюбила в него, въпреки твърдата си решимост това да не се случва.

О, не.

Той я гледаше спокойно и очевидно очакваше отговор. Тя отпи от виното, за да навлажни пресъхналата си уста. Единственият начин да отговори, без да предизвиква гнева или подозренията му, бе да избегне въпроса.

— Аз... ще си помисля, Ник. Ще се наложи да се върна в двореца си за няколко дни, но после можем да го обсъдим.

— Чудесно, но аз няма да се откажа, Джулиет. Искам те, а обикновено получавам каквото искам.

В друг момент от устата ѝ щеше да излезе някоя дръзка забележка, но сега не се сещаше какво да каже. Ужасът бе сковал езика ѝ.

— Хайде, мила моя. Искам да ти покажа нещо. — Стисна ръката ѝ по-силно и ѝ помогна да стане от стола. Тя се опита просто да се наслаждава на допира на топлата му, силна ръка до нейната и да забрави всичко останало. Той все още бе тук, любвеобилен и нежен, и в неведение за стореното от нея.

Безмълвни, те изкачиха стъпалата и спряха пред малка вратичка в дъното на коридора. Отвориха я и видяха по-тесни стълби.

— Къде водят? — запита тя.

Той я поведе с блеснали очи нагоре по стъпалата.

— Ще видиш. Следвай ме.

На върха на стълбите имаше друга врата, която той отвори и Джулия усети силна струя студен въздух. Тя потрепери, когато се озоваха на покрива на двореца. Ник съблече връхната си дреха, наметна я на раменете ѝ и я поведе към края на сградата. Допрял гърди до гърба ѝ, я прегърна и я притисна към себе си, за да я стопли, а тя премигна при разкрилата се пред очите ѝ гледка.

Светлините блещукаха във всички посоки, а в далечината се виждаше високата арка на моста Риалто. Гондолите се плъзгаха тихо по черните води на каналите, а светлинките на жълтите им фенери се отразяваха в повърхността на водата. Лампите в дворците и ресторантите караха града да искри.

Беше спокойно и тя лесно можеше да си представи Ник да стои тук нощем и да гледа града.

— Това е любимото ми място в цяла Венеция — прошепна той с устни, заровени в косата ѝ.

— Поразително е.

— Знам, че тази вечер е малко студено за стоене навън, но исках да видиш гледката.

По тази причина купих точно този дворец.

— Радвам се, че си го купил. Красиво е.

Той я завъртя, после повдигна брадичката ѝ.

— Но не толкова красиво като теб, cara.

Той наведе глава, устните му завладяха нейните, галеше я нежно и сладко и Джулия едва не се разтопи в локвичка на земята. Макар че

не го искаше, глупавото ѝ сърце се изпълни с любов към този мъж. Тя се притисна в него и изля чувствата си в целувката, казвайки му без думи какво изпитва. Че се интересува от него. Какъв прекрасен и неочакван подарък са били последните седем дни. И колко ще съжалява за страданието му, когато накрая разкрие тайната ѝ.

Защото вече разбираше какво трябва да направи, за да защити и двамата.

Целуна го за сбогом.

Ник откри, че си подсвирква — подсвирква, за Бога, — докато прави последните няколко стъпки към „При Флориан“. Щеше да се срещне със стар приятел на кафе, а после щеше да се отбие в двореца на Джулия да я изненада.

Тя му липсваше. Макар че не я бе виждал само два дни, те му се струваха като две години. И не беше само физическото облекчение. Липсваше му да се събужда до нея. И ароматът ѝ. Всъщност всичко в нея. По дяволите, само да го чуеше някой, да страда за жена. Не бе мислил, че някога ще се случи с него, но ето че се бе случило... и той нямаше нищо против. Чувството, което изпитваше към Джулиет, му се струваше правилно.

Макар че Джулиет бе странно тиха последния път, когато я видя, а това бе в деня, в който си тръгна от двореца му след седемдневното им споразумение. Не бе сигурен каква е причината за настроението ѝ, затова реши да я изненада с подарък.

От сеньор Марселино бе научил колко се бе възхитила от комплекта бижута с камей и какъв копнеж е бил изписан на лицето ѝ, докато е разглеждала деликатните инкрустации. Ник знаеше, че е пожелала комплекта, но гордостта ѝ е попречила да го приеме като подарък. Затова го купи и щеше да ѝ да го даде днес.

Нямаше търпение да види лицето ѝ, когато отвори кутийката.

Влезе в кафенето и затърси Куинт в тълпата. Не се изненада, като го видя седнал в задната част да пише трескаво в малък бележник, без да забелязва хубавичката сервитьорка, която правеше опити да привлече вниманието му.

Ник отиде при него.

— Виждам, че не си се променил, Куинт. — Ник посочи с глава оттеглящото се момиче.

— Колтън! По дяволите, радвам се да те видя. — Деймиън Бийчъм, виконт Куинт, се изправи и двамата се потупаха по гърбовете.

Ник изгледа приятеля си и заключи, че Куинт наистина не се е променил от последния път, когато се бяха видели. Малко по-висок от него, Куинт, както обикновено, не бе спретнат, кестенявата му коса бе отметната назад, а дрехите му ужасно не си подходяха. Обаче бе необикновено интелигентен и предан до крайност.

— Минаха колко, три години? — запита Ник, като седна.

— Нещо такова. Дойдох да те видя в Париж, мисля. И бяхме с онези две прекрасни жени.

— Помня — каза Ник през смях. — Господи, обожавах Париж. Макар че Венеция също е добра с мен.

Сервитюрката се върна и Ник поръча кафе. После се обърна към приятеля си.

— Уинчестър също е тук. Знаеше ли? — Ник, Куинт и Уинчестър бяха близки от „Итън“. Тези стари приятелства бяха единствените, запазили се след скандала, и Ник бе благодарен и на двамата, че останаха до него.

Куинт ококори очи.

— Не. През последния месец бях в Рим. Мога само да си представя как се забавлявате двамата.

— Страхувам се, че не го виждам често. — Всъщност не го бе виждал през последните девет дни. — Къде си отседнал?

— Недалеч оттук. Пристигнах преди два дни. Във Венеция има един учен, с когото искам да разговарям относно.

— Разговорът без съмнение ще бъде интересен. — Двайсетгодишното им приятелство бе научило Ник да прекъсва Куинт, преди да е подхванал някоя тема по философия, инженерство или наука. — И как си, откакто те видях за последен път? Не виждам съпруга до теб.

— Не си ли чул? — Ник поклати глава и Куинт продължи: — Бях сгоден миналата пролет. Момичето избяга в Гретна Грийн с коняря седмица преди церемонията. Кое то бе дяволски добре. Последното, което исках, бе да съм женен.

Мъката в очите на Куинт издаваше лъжата. Беше очевидно, че момичето е разбило сърцето му.

— Моите съчувствия — каза Ник извънредно сериозно.

Куинт извърна поглед.

— Е, ще оцелея. Като говорим за бракове...

Ник изстена, с което накара Куинт да се засмее.

— Щях просто да кажа, че доста често виждам съпругата ти в Лондон. Не знаеш какво пропускаш, приятелю.

— Повярвай ми, ако е наполовина така прекрасна, колкото Уинчестър твърди, знам добре каква перла е. Но едва ли има значение.

Куинт вдигна ръце.

— Знам добре, че не трябва да водя разговора в тази посока. И така... как са дамите във Венеция?

Ник си помисли за Джулиет и не можа да сдържи усмивката си. Куинт отвори широко очи.

— Добре са, а? Ти определено се усмихваш. И така, коя е тя?

Усмихваше се. Не можеше да се сдържи.

— Всъщност имам връзка с бившата любовница на Уинчестър. Ти трябва да я познаваш. Мисис Джулиет Лейтън.

Куинт наклони глава.

— Коя?

— Мисис Лейтън. — Озадаченото изражение на Куинт не се промени, затова Ник продължи да обяснява: — Имала връзка едновременно с Уелингтън и с регента на принца. Веднъж дала вечеря и сервирала шампанско от нощно гърне. Притежава колекция от диаманти, за които се говори, че съперничат на бижутата от кралската корона. Със сигурност си я спомняш?

— Съжалявам, Колт. Нямам представа за кого говориш. Бившата любовница на Уинчестър, казваш?

— Тя е от Лондон. Джулиет Лейтън. Трябва да си чувал за нея. — Ник се смръщи и се опита да не показва раздражението си от неуслужливата памет на приятеля си. Но нещата, които се говореха за Джулиет, наистина граничеха с измисленото. Всеки пламенен мъж в Лондон на възраст над дванайсет години би трябвало да е чувал името ѝ.

— Хайде, Куинт.

— Не. Не съм чувал за нея. А ми се струва, че не е от жените, които лесно бих забравил. Може би Уинчестър те мами. Знаеш колко обичаше да си прави шеги с нас.

Куинт отпи тихо от кафето си, докато Ник се опитваше да осмисли чутото. Би ли направил Уинчестър такова нещо? Какво би се надявал да спечели? В подобен план би се изисквало сътрудничеството на Джулиет. Защо те двамата биха... Не, подобна идея бе абсурдна.

Ник се отърси от гложещото го безпокойство и скоро заговориха за други неща. Изминаха няколко часа и Ник осъзна, че няма търпение да види Джулиет.

— Трябва да вървя, Куинт. Но ела по-късно и ще излезем тази вечер.

Ник излезе и завари Фиц отвън. Когато го видя, камериерът му отлепи гръб от стената.

— Каня се да отида до двореца на мисис Лейтън. Вземи гондолата и ще се срещнем там.

Фиц кимна.

— Внимавай.

— Посред бял ден е. Всичко ще е наред. Имам нужда да повървя, за да проясня ума си. — Без да каже и дума повече, той се обърна и закричи, пробивайки си път през тълпите войници, купувачи и туристи на площад Сан Марко.

Като стигна пред двореца на Джулиет, Ник вече се бе убедил, че няма причина за тревога. Куинт със сигурност не познаваше всички в Лондон, а и напоследък много пътуваше. Разбира се, съществуваше също и възможността мисис Лейтън да не е така известна, както мълвата твърдеше. Ник познаваше силата на лъжата и знаеше колко бързо се разпространява тя.

Но оставаше и капка съмнение. Беше се изгарял и преди и знаеше добре, че не трябва да се доверява на никого.

Опита се да се успокои, като си поеме няколко пъти дълбоко дъх. Не се получи. Нямахше да се почувства по-добре, докато не видеше Джулиет и не ѝ зададеше сам въпросите, които го измъчваха. *Коя си ти? На глупак ли ме правите двамата с Уинчестър?*

Почука на вратата и зачака в благоуханния венециански следобед, пристъпвайки от крак на крак. Почука още веднъж. Къде, по

дяволите, бяха всички? Натисна бравата и вратата се отвори със скърцане. Пристъпи в коридора.

— Джулиет? Уинчестър? Има ли някого тук?

Никой не се появи, затова той продължи нагоре по стълбите към главния етаж.

Обгръщаше го мрак. Не светеха лампи, не бяха запалени и свещи, прозорците бяха затворени и го изпълни страх.

— Джулиет? — извика.

Като се изкачи на следващата площадка, Ник откри отговора.

Чекмеджетата в първата стая бяха отворени и всичките бяха заплашително празни, сякаш живеещите тук си бяха тръгнали набързо.

— По дяволите! — изрева той, преминавайки от стая в стая — само че всички стаи изглеждаха еднакво.

Върна се замаян на първия етаж. Бяха си заминали? Бе си тръгнала, без да му каже и една проклета дума?

Не можеше повече да отрича истината. Беше го зарязала. Защо иначе щеше да напусне двореца, без да го уведоми? Господи, нищо чудно, че Куинт въобще не бе чувал за нея.

Ник се върна със залитане в дневната с надеждата да открие някакви признаци на живот, някакво доказателство, че всъщност не го е напуснала. Само че такова нямаше. Мебелите мълчаха, а наемателите си бяха отишли.

Погледът му бе привлечен от бележка на лавицата над камината. Беше адресирана до него. Сърцето му пропусна един удар. Може би беше от Джулиет и щеше да му обясни защо бе заминала така прибързано. Ник се спусна към нея и счупи печата, като очакваше да прочете, че нещо непредвидено я е принудило да напусне Венеция.

Обаче бележката не беше от Джулиет. А от Уинчестър. И думите накараха кръвта му да замръзне във вените.

Колт, ако четеш това, значи вече знаеш, че сме заминали.

Някога ти казах, приятелю мой, че ще съжаляваш, ако продължаваш да пренебрегваш съпругата си. Страхувам се, че този ден дойде.

Мисис Джулиет Лейтън никога не е съществувала. Тя е създадена от въображението на докарана до отчаяние жена. Жена на ръба на безнадеждността, убедена, че няма друга надежда, освен да сътвори легендарна личност, за да привлече вниманието на съпруга си. Твоето.

Да, Джулиет Лейтън е всъщност Джулия Сийтън, херцогиня Колтън.

Знам, че е възможно никога да не ми простиш за стореното. Надявам се само да разбереш причината, поради която изпитвам съчувствие към съпругата, която ти изостави преди осем години. Както винаги, се грижа най-вече за твоите интереси. Ние трябва да се върнем в Лондон. Не знам какво се е случило между теб и Джулия през последните няколко дни, но тя настоява да си тръгне от Венеция. Нямам избор, освен да придружа нея и леля ѝ обратно до дома им.

Не знам кога ще те видя отново, Колт, но най-искреното ми желание е да останем приятели.

Надявам се, че някой ден ще разбереш.

Твой Саймън

Ник отиде със залитане до един стол и се отпусна изумен на него. Кръвта бучеше в ушите му. Стаята се въртеше, затова се хвана здраво за дръжките на стола. По дяволите, нима беше вярно? Джулиет беше... съпругата му?

Смачка бележката в дланта си, недоверието му малко по малко бе преборено и той вече си мислеше: Защо не? Мускулите му се свиха и гняв замъгли очите му. Беше изигран. От съпругата си. Тя бе стояла пред него, бе му се усмихвала, бе му се присмивала и бе легнала с него... като през цялото време е знаела, че го лъже.

Тази курва.

Всичко е било игра. Ключките, флиртуването, целувките. Тя просто е искала той да я преследва, да падне в краката ѝ. И той го бе сторил, какъв проклет идиот беше. Това бе някакво отмъщение за осемгодишното пренебрегване. Господи, и нещата, които ѝ бе казал... Ник бе разкрил пред нея свои страни, за които никой не знаеше.

И двамата с Уинчестър му се бяха присмивали през цялото време.

От болката едва не се преви надве. Никога досега не се бе чувствал така предаден. Нито когато брат му не му беше повярвал, нито когато семейството му му бе обърнало гръб. Не, това бе хиляди пъти по-лошо. Преглътна раздразнението, което се надигаше у него, и прибра бележката в джоба на палтото си.

Излезе от двореца и тръгна към гондолата си, а ботушите му потропваха по каменната настилка. Усещаше сърцето си празно, сковано от студ. Никакви чувства или емоции. Фиц стоеше на дока и безразлично чакаше завръщането му.

— У дома — каза рязко Ник и скочи в лодката. Отпусна се на пейката и зарови лице в ръцете си.

Докато изминат краткото разстояние до двореца му, си спомняше всеки миг с нея, всяка лъжлива усмивка, всяка измамна въздишка. Бяха ли двамата с Уинчестър любовници? Уинчестър бе отрекъл да има чувства към нея, но кой мъж би отишъл толкова далеч, за да помогне на жена, от която не се интересува?

Ник се закле, че те двамата ще съжаляват, задето го бяха направили на глупак, независимо къде трябва да отиде и какво трябва да направи.

Когато гондолата спря на дока, Ник скочи и ръката му докосна издутината в джоба на палтото му. Изведнъж си спомни подаръка, който бе купил за Джулиет — не, нека бъде за съпругата му. Уникалният и изкусно инкрустиран комплект бижута с камеи. Семпъл и елегантен, за каквато мислеше Джулиет. Извади кутийката и я задържа в протегнатата си ръка, а гневът кипеше в него. Неговата собствена глупост му се подиграваше.

А какво ще кажеш за съпругата си? — беше го запитала. — Не си ли любопитен какво се случва с нея?

С разтърсващ душата вик Ник захвърли кутийката възможно най-далеч в черните води на канала.

— Какво има, Колтън? Какво се е случило? — запитва Куинт от прага.

Беше ранна вечер, а Ник се опитваше бързо да приключи всичките си дела във Венеция. Едва сега си спомни, че бе казал на Куинт да се отбие привечер. Последното, от което имаше нужда, бе компания, но откри, че, странно, не може да помоли приятеля си да си тръгне.

Куинт се разположи на един стол срещу бюрото на Ник.

— Виждам, че си ядосан. Какво има?

Нямаше причина да крие истината от Куинт. Съвсем скоро щеше да му се смее цял Лондон, разбрал за унижението на Покварения херцог. Ник нямаше доверие на гласа си, затова просто хвърли на Куинт бележката на Уинчестър и продължи да пише.

Измина дълга минута. Докато Куинт четеше писмото, в стаята цареше мъртвешка тишина. Като свърши, той го сгъна и го остави на бюрото.

— Красива е, нали?

Ник вдигна рязко глава и изгледа Куинт с присвити очи.

— Да, за курва. Доста красива. — Вниманието му отново бе погълнато от писмото, което пишеше, но почти без да вижда думите върху хартията.

— О, хайде, Колтън. Значи си легнал със съпругата си. И ми се струва, че това ти е доставило удоволствие, ако се съди по думите в кафенето. Никой не иска да бъде зарязан, но поне можеш да зачеркнеш да консумирам брака си от списъка с нещата, които трябва да направиш, преди да умреш.

— Това бе в списъка ми с неща, които не трябва да правя. Никога — срязва го Ник. — А жената, с която легнах, не бе девица, Куинт. Беше умела в изкуството на любовта. И с кого го е упражнявала? С Уинчестър? — Осъзна, че крещи и се застави да се отпусне.

Куинт смръщи вежди.

— Е, това не изглежда вероятно. Но ти си изми ръцете от нея още на церемонията. Човек едва ли може да обвинява момичето, че е искало да бъде обичано.

— Господи, Куинт. Сега не е време за логика. — Ник потърка лицето си с длан. — Добре, ако онова, което казваш, е вярно, защо ме е намерила? Можела е да има всеки мъж в Лондон. Защо е измислила тази фантастична история за куртизанката, на която никой мъж не може да устои, а после ме съблазни?

— Не ми се иска да разсъждавам, но може би не си се замислил за най-очевидната от всички причини.

Ник не можеше да предположи нищо друго, освен че е искала да го унижи и да потърси отмъщение.

— И каква е тя?

— Може би друг мъж е посял семето си в съпругата ти и тя се опитва да те убеди, че детето е твое.

Изведнъж не му достигна въздух, а после го разтърси нов и още по-силен гняв и стисна болезнено гърлото му. Тази мисъл дори не му беше минала през ума.

Докарана до отчаяние, беше написал Уинчестър в бележката. Жена на ръба на безнадеждността.

И тогава всичко придоби смисъл. Измислената личност, фактът, че той бе цел на домогванията ѝ, съдействието на Уинчестър... Тя искаше копелето на някой друг мъж да бъде смятано за негово дете.

Да върви в ада дано.

— Чакай — каза внезапно Ник, — коремът ѝ бе съвсем плосък. В кой месец започва да личи?

Куинт вдигна ръце и сви рамене.

— Проклет да съм, ако знам. Чух, че двамата с Уайндъм били много близки за известно време. Но всъщност засяга ли те истински, пък дори и да носи чуждо дете? Бих предположил, че ще изпитваш облекчение, след като не си имал намерение да ѝ дадеш дете.

Ник разтри челото си. Може би се бе чувствал по този начин, преди да я срещне. Преди да я държи в прегръдките си. Мисълта, че друг мъж я е имал, че е бил в нея... едва не го подлудяваше от ревност.

— Не изпитвам облекчение — каза, преди да се върне към документите си. — Това всичко ли е, Куинт?

Чу Куинт да въздиша.

— Познавам те достатъчно добре и виждам, че няма да оставиш това така. Е, какво имаш намерение да направиш?

Ник не вдигна очи от листа.

— Ще ги накарам да съжаляват, разбира се. Възможно най-бързо ще тръгна за Лондон.

Куинт отново въздъхна, този път по-тежко.

— Е, в такъв случай е по-добре да дойда с теб.

Джулия стискаше стените на лодката. Току-що бе изпразнила стомаха си в Ламанша. Отново. Господи, никога в живота ѝ не ѝ беше прилошавало така.

Четириседмичното пътуване от Венеция бе истинско нещастие. Към вината, която изпитваше, защото бе напуснала Ник така внезапно, се добавяше и липсата на месечния ѝ цикъл. Всъщност Джулия бе постигнала целта си. Беше бременна.

Притисна длан към корема си, в който сега растеше мъничък живот. Част от нея изпитваше облекчение, че планът ѝ е успял, но друга — и тя бе по-голямата — скърбеше за бащата, когото бебето ѝ нямаше да познава, и за съпруга, какъвто Джулия никога нямаше да има. За Ник.

Обаче Джулия нямаше време да скърби. Стореното бе сторено, както би казала леля Тео. Джулия трябваше да продължи напред и да роди детето, което носеше.

Джулия планираше да му пише, като стигне в Лондон. Щеше да му се извини, че е тръгнала така внезапно от Венеция, и да му каже коя е всъщност. И макар че щеше да я намрази, поне щеше да му обясни причините, продиктували действията ѝ. Може би някой ден той щеше да ѝ прости.

Господи, липсваше ѝ. Съединяването на телата им в тяхната последна нощ бе като експлозия. След като слязоха от покрива на двореца, те бяха изгладнели един за друг и едва успяха да стигнат до стаята му, преди да си съблекат дрехите. След това той я прегръщаше така силно и очите му изразяваха нова емоция. Джулия бе почти сигурна, че той има чувства към нея.

Може би я обичаше така, както тя него.

Точно затова си бе тръгнала от Венеция. Искаше да сложи край на плана си, преди и двамата да са пострадали по-тежко.

— По-добре ли си? — Летя Тео стоеше до Джулия и на ангелското ѝ лице бе изписана загриженост.

— Да — отговори тя и бавно отиде до един стол на палубата. Седна и затвори очи, напълно изтощена. Студеният вятър спомагаше за успокояването на развълнуваното море и стомахът ѝ също се успокои. Загърна се по-плътено в обточената си с хермелин пелерина и пяхна ръцете си в маншона.

— Тревожа се — каза леля Тео и седна на стола до Джулия. — Не съм те виждала толкова зле.

— Просто морска болест. Ще съм добре, когато стигнем Дувър.

— Нямам предвид това. Имам предвид съпруга ти. Влюбена си в него.

В очите ѝ се появиха сълзи и Джулия прехапа устни в опит да не заплаче. Не отговори на Тео, но мълчанието ѝ бе красноречиво.

— О, мила моя. — Тео пхна ръка в маншона, за да стисне тази на племенницата си. — Нещастна си, откакто тръгнахме от Венеция, и аз заподозрях причината. Толкова съжалявам. Да обичаш мъж, който не отговаря на чувствата ти... Болезнено е, това е сигурно.

— Там е работата. Вярвам, че той също има чувства към мен. Искам да кажа — към мисис Лейтън. Може би дори я обича. И да го нараня по този начин. Не мога да продължавам. Затова трябваше да си тръгнем. — Пое си неуверено дъх. — Не очаквах това да отиде толкова далеч. Не очаквах да се влюбя в него.

Тео въздъхна.

— Сърцето обича, когото обича. Бихме искали да можем да го контролираме, но не можем.

Седяха в мълчание няколко минути.

— Ще му кажеш ли в такъв случай? — запита Тео.

Джулия кимна.

— Веднага щом се върнем в Лондон. Дължа му поне това.

— Ще му кажеш ли и за бебето?

Джулия обърна рязко глава към леля си.

— Знаела си?

— Разбира се! Очите ми може и да са замъглени в някои нощи, но все още виждам. Щастлива ли си, че си бременна?

Джулия се усмихна на леля си, но устните ѝ трепереха.

— Да. Винаги ще имам част от Ник и макар че никога вече няма да се видим, ще имам син или дъщеря, резултат от красивата ни седмица заедно. — Стисна ръката на леля си. — Тео, ще ми помогнеш ли да отгледам бебето?

— Разбира се! — възкликна Тео. — О, мила моя, за мен ще бъде чест.

— Какво ще бъде чест за теб? — До тях стоеше Саймън с ниско нахлупена шапка и тежко вълнено палто, които да го предпазват от

силния вятър.

— Тео — каза Джулия, — ще ни извиниш ли за миг със Саймън? Леля й кимна и се изправи.

— Моля те, ела долу и си почини малко, когато свършите.

— Ще го направя — обеща Джулия, преди леля й да се отдалечи.

— Моля те, седни, Саймън.

Саймън я изгледа внимателно, но седна.

— Все още ли ти е лошо?

— Да, но не това трябва да ти кажа. — Пое си дълбоко дъх. — Бременна съм. С детето на Колтън.

Той се усмихна.

— Моите поздравления в такъв случай. Много се радвам за теб.

— Така ли? Подозирах, че ще си гневен. Колтън ти е приятел все пак. И вероятно си знаел, че не иска деца.

— Не съм ядосан, Джулия. Щастлив съм, че получи каквото искаше. И кой знае? Може би всичко ще завърши по-добре, отколкото очакваме.

— Какво искаш да кажеш с това?

Той сви рамене, обърна се и втренчи поглед във водата.

— Мисля да пиша на Колтън веднага щом пристигнем в Лондон — каза тя след малко.

— Предположих, че ще го направиш. — Саймън протегна крака пред себе си. — Любопитен съм какъв ще бъде отговорът му.

Стомахът на Джулия се сви. Дали въобще щеше да й отговори? Мислеше, че не е възможно. Ник щеше да бъде бесен, но тя имаше нужда той да признае детето за свое.

— Колко още дни остават до Дувър, как мислиш? — запита тя.

— Два. Защо?

— Защото не знам дали ще издържа толкова дълго. — Джулия скочи от стола и се втурна към перилата, за да повърне отново.

ОСМА ГЛАВА

*Старай се да бъдеш мила и хрисима, да
избягваш споровете, когато е възможно.
Гневният и отмъстителен любовник няма да ти
донесе нищо, освен беди.*

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Можеше ли да остане тук цяла нощ, без да повърне на пода?

Тази мисъл се въртеше в главата на Джулия, докато чакаше, застанала встрани в балната зала на Колингсууд. От горещината и тълпата ѝ се повдигаше, затова бе отишла до вратата на терасата и я бе откrehнала леко. Вдишваше дълбоко от леденостудения февруарски въздух, който помагаше на стомаха ѝ да се успокои.

Носенето на дете не се оказа такава радост, за каквато го смяташе в младостта си. Повечето време повръщаше, а дори не ядеше.

— Джулс!

Джулия се обърна и видя най-добрата си приятелка, лейди София, да приближава към нея.

— О, Софи — възкликна Джулия, след като двете се прегърнаха. — Чух, че си пристигнала в града. Канех се да се отбия при теб вчера, но бях малко уморена от пътуването.

Всъщност Джулия беше изтощена. От завръщането си преди три седмици пропускаше повечето обществени събития и нямаше да излезе и тази вечер, ако леля Тео не бе настояла.

Но се радваше много да види Софи. Приятелката ѝ бе пълна с живот и вечно готова за каквото и да е забавление. Зашеметяващо красива брюнетка с огромни кафяви очи, лейди София бе единствена дъщеря на властен маркиз и се бе заклела никога да не се омъжи. Джулия ѝ завиждаше.

— И как беше в Париж? — запита Софи. — Нямам търпение да чуя всичко. Обзалагам се, че си си купила какви ли не красиви неща. Така ти завиждам. Видя ли лейди Морган? Тя също беше в Париж. О, хайде, разкажи ми!

Понякога бе трудно да вземеш думата от Софи.

— Имам много за разказване — отговори Джулия с ясното съзнание, че трябва да каже на приятелката си истината за Венеция. — Но тук не е най-доброто място. Ще дойда у вас утре.

— Ще те чакам. — Погледът ѝ се спря на черния шал на Джулия. — Моите съболезнования за свекърва ти. Подозирах, че ще живее вечно, но... — Софи сви рамене.

Джулия мислеше почти същото. Макар смъртта на вдовстващата херцогиня да бе шок — беше паднала по стълбите и си бе счупила врата, — тя не бе причина за дълбока тъга.

— Благодаря. Абсолютно отказвам да нося пълен траур за нея, но Тео не би ме пуसнала вън от къщата без черен шал. Злополуката със сигурност бе изненада. Тя изглеждаше доста енергична последния път, когато я видях.

— Мислиш ли, че Колтън ще се върне сега, когато тя е мъртва?

Джулия извърна поглед.

— Не, не мисля. Бих казала, че нищо не може да накара Колтън да се върне в Англия.

— Много лошо. Винаги съм искала да видя Покварения херцог. И така, ще изритах ли лейди Ламбърт от Сийтън Хол? — Софи определено бе въодушевена от идеята. — Знам, че двете с вдовстващата херцогиня бяха близки, но защо съпругата на брата на Колтън да разполага само за себе си с такова огромно имение? Тя бе омъжена за брата на Колтън по-малко от година, преди той да умре. Имението трябва да е твое.

— Честно да ти кажа, не съм мислила за това. Не съм сигурна, че имам право да я изритам, а дори да имах, защо да го правя? Нямам желание да живея там. — Макар че осъзна, че преместването в Норфолк може да я облекчи финансово. Реши да обсъди идеята с Тео по-късно вечерта.

— Уф. Като говорим за работите на херцога, ето че идва лорд Темпълтън. Очаквам те утре, Джулс. — Софи стисна ръката ѝ и се смеси с тълпата.

Джулия си пое така необходимия ѝ студен въздух. Макар че, като се замислеше сега, идеята да повърне върху Темпълтън бе странно примамлива. Така поне щеше да се отърве от него... нали?

— Ваше благородие — поздрави Темпълтън.

Тя предположи, че той се опитва да се усмихне, макар в усилието лицето му да приличаше на муцуната на гризач, изпитващ силна болка. Тя направи задължителния реверанс, а той се поклони и докосна ръката ѝ. Дори само този незначителен контакт накара кожата ѝ да настръхне.

— Извинете, че не съм ви приела, откакто се върнах, милорд. Все още се опитваме да се възстановим. Сигурна съм, че разбирате.

През последните две седмици Темпълтън многократно бе оставял вест, но Джулия бе дала стриктни разпореждания на слугите да не го пускат в градската къща. Тя знаеше, че той иска да обсъдят набързо написаната бележка, която му бе оставила, преди да замине за Венеция. Но Джулия трябваше да получи отговор от Колтън, който да признае бебето за свое, преди да каже на Темпълтън и на обществото за състоянието си.

— Да, разбира се, мила моя. Бих искал да говоря с вас възможно най-скоро, когато ви е възможно. Любопитен съм относно съдържанието на последната ви бележка.

Сигурна съм, че е така, помисли си тя. Господи, как ѝ се искаше съпругът ѝ да се върне и да стъпче Темпълтън в прахта под краката си. Темпълтън не би имал никакъв шанс срещу Ник.

Сърцето ѝ се сви. Той ужасно ѝ липсваше. Животът бе несправедлив. Защо трябваше да се влюби в човека, когото никога не би могла да има?

После стомахът ѝ се преобърна. Тя заби нокти в дланта си в опит да забави повръщането.

— Ще ви кажа, когато започна отново да приемам, милорд. Ако ме извините — каза, с което сложи край на разговора. Темпълтън стисна челюст, но не започна да спори. Поклони се, обърна се и изчезна в тълпата.

Веднага щом той си тръгна, Джулия забърза към френските прозорци и излезе на терасата.

Нощта бе студена, но тя не забеляза. Отиде до ръба и се хвана за каменните перила, пое си дълбоко дъх и затвори очи. Ако успееше да

остане неподвижна и спокойна, прилошаването понякога отминаваше.

От тъмния ъгъл вдясно дочу плъзгането на ток на ботуш по камъка. Джулия се обърна изненадана, че и някой друг от гостите е бил готов за предизвикателството на ниската температура на въздуха. После проблесна светлината на пура и освети лице, което не бе очаквала да види отново.

— Много повече ми харесвахте като червенокоса, Ваше благородие.

Джулия ахна, после повърна върху ботушите на херцог Колтън.

Ужасена, тя се олюля. Нима я бе нарекъл „Ваше благородие“? Опита се да възвърне равновесието си, но ръката ѝ не успяваше да намери перилата.

— Не такова посрещане очаквах — беше всичко, което Ник каза, преди да я вземе в силните си ръце и да слезе с нея по стъпалата към градината.

Джулия едва дишаше. Главата ѝ се въртеше. Това бе Ник. Той се бе върнал. Но... защо? Времето не бе достатъчно да получи писмото ѝ и да пропътува разстоянието до Англия. Което означаваше, че още не го е получил и няма представа за бебето. Смръщи се. Заради нея ли се бе върнал?

Но бе използвал обръщението Ваше благородие, така че очевидно знаеше коя е. О, Господи! Как? У нея се надигна срам заради това, което бе сторила, и страх от отговора му. Какво ли планираше да направи?

— Остави ме на земята, Колтън. Не знам къде мислиш, че ме носиш.

Хватката му стана още по-здрава.

— Ако бях на твое място, съпруго моя, нямаше да споря — изръмжа той.

Не го бе чувала да говори с този тон преди. Язвителен и режещ като острието на рапира. Пронизаха я тръпки.

Минаха през портата и излязоха на тясна уличка. Колтън изсвири високо и пронизително и само след секунди до тях спря карета. На капрата седяха Фиц и кочияшът.

— Вкарай я вътре — нареди Ник и остави Джулия в ръцете на едрия си слуга.

Фиц без усилия я остави на седалката в каретата на Ник. Тя се замисли дали да не скочи през другата врата, но знаеше, че в сегашното си положение не може да отиде далеч.

А отвън Ник събуваше ботушите си. След това събу чорапите си и ги захвърли на земята.

— Остави ги — чу го тя да казва на Фиц. — Да заведем херцогинята у дома. Тя не е добре.

Качи се бос в каретата. Дори на слабата светлина тя виждаше, че е ядосан. Челюстта му бе здраво стисната, тялото му бе сковано, а сивите му очи бяха безмилостни и студени. Гневът струеше от него на вълни. Това не бе същият мъж, който бе флиртувал и я бе възбуждал във Венеция. Сърцето ѝ бе разкъсано от болка и гърдите ѝ се изпълниха с ново нещастие.

Тя преглътна.

— Моите извинения за това, че съсипах ботушите ти — измърмори. Той повдигна язвително едната си вежда.

— Като се има предвид всичко, което направи, това изглежда твърде удобно, нали?

Тя изпитваше нужда да обясни, да го накара да разбере. Да смекчи гнева му. Все пак, ако не я бе изоставил за осем години, нямаше да ѝ се наложи да прибегне до подобна измама.

— Ник, аз...

Той удари два пъти по покрива и каретата тръгна.

— Не съм ти дал разрешение да използваш малкото ми име, съпруго. Можеш да се обръщаш към мен с Ваше благородие или с Колтън.

Джулия настръхна. Намерението ѝ да покаже добра воля се изпари.

— Чудесно, Ваше благородие. Защо си тук? Защо си се върнал в Англия след всичките тези години?

— Не можеш ли да отгатнеш?

— Не, не мога.

Усмивката му беше чиста злоба.

— За отмъщение, разбира се.

Джулия усети, че отново ѝ се повдига. Изражението ѝ трябва да го бе подсказало, защото Ник извика: „Спри!“ и отвори вратата на

каретата. Тя падна на пода и подаде глава навън, за да повърне още веднъж.

До ухото ѝ се появи носна кърпа, тя я взе и избърса устата си.

— Благодаря — измърмори. След минута или две стомахът ѝ се успокои и тя се почувства по-добре. Още едно дълбоко поемане на въздух и седна отново на мястото си.

— Виждам, че носенето на бебето ти понася — каза той саркастично.

Сърцето на Джулия спря.

— Какво каза?

— Бебето. Състоянието ти. Виждам, че ти понася. — Скръсти ръце на гърди. — Или не се предполагаше да зная?

— Колтън, очевидно е, че си ми ядосан. Но трябва да знаеш, че ти писах веднага щом се върнах в Лондон, и писмото ми обяснява всичко.

— Вместо да ми обясниш лично, разбира се. — Наведе се напред, погледът му бе твърд и не трепваше. — Ако си мислила, мадам, да ме направиш на глупак и после да се върнеш у дома, като си мислиш, че номерът ти е успял, сгрещила си.

— Да те направя на глупак? — Тя го гледаше с отворена уста. — Така ли мислиш?

— Ти ме искаше, съпруго. Достатъчно отчаяно, бих казал, за да лъжеш, мамиш и крадеш за някакви твои цели. Е, сега ме имаш. За колко време, преди да те накарам искрено да съжаляваш? И не прави грешки — ще се разкайваш.

Ник не помнеше такава тишина да е царяла някога в главния салон в „Уайт“.

Бяха минали осем години, откакто за последен път бе посетил легендарния джентълменски клуб на Сейнт Джеймс, но тук никога нищо не се променяше. Зад тези стени мъжкият елит на обществото търсеше убежище — предимно от съпругите си. Нещо, което, за съжаление, не се отнасяше до него.

Всички разговори замряха, когато се появи херцог Колтън. Всички глави се обърнаха към него. Дори мъжете от персонала

проточиха вратове, любопитни каква е причината за внезапното прекъсване на шума.

Обаче нищо от това не го интересуваше, не и сега, когато трябваше да свърши нещо важно.

Зад него започнаха да шепнат, но той вървеше към масите за хазарт в дъното, защото му бяха казали, че там може да намери точно онова, което търси.

Ник го видя веднага. Саймън Барет, граф Уинчестър, седнал до една от масите, навел русата си глава, за да преброи парите си, незабелязващ, че всички около него са притихнали.

Ник продължи да върви, докато не стигна до Уинчестър. Саймън вдигна поглед и на лицето му за миг, преди Ник да му нанесе удар, се изписа изненада.

Ударът бе толкова силен, че Уинчестър се озова на пода. Не направи опит да стане, просто постави длан на удареното място.

— По дяволите, Колтън. Знам, че го заслужавам, но следващия път ме предупреди. Господи.

Ник клекна и изръмжа:

— Няма да има следващ път, Уинчестър. Не си ми приятел, не си ми и враг. Не си ми нищо. Избра нея пред мен и никога няма да ти го простя.

Изправи се и точно в този момент в стаята се втурна Куинт и се закова рязко на място.

— Проклятие — измърмори Куинт под нос, като видя Уинчестър проснат на пода. — Бях в трапезарията. Макар че можех да стигна навреме.

Ник се обърна към останалите в помещението и оправи маншетите си.

— Моите извинения, че прекъснах играта ви. — Завъртя се на пети и излезе.

— Можеш ли да станеш? — запита Куинт.

— Да — изръмжа Саймън и се търкулна на една страна. По дяволите, лицето го болеше. Застана на ръце и колене, после се изправи. — Копелето ме издебна.

Куинт потупа Саймън по рамото.

— Хайде. Да си вземем по питие.

Двамата отидоха в предната стая, където пред огъня имаше два свободни стола. Веднага си поръчаха бренди. Куинт също така помоли да намокрят кърпа, да я оставят навън за десет минути и после да им я донесат.

— За какво? — запита Саймън, когато обслужващият ги излезе.

— За лицето ти. Студът ще облекчи болката и отока.

Саймън докосна леко удареното място и трепна.

— Мина известно време, но ми се струва, че ударът на Колтън е станал по-силен с годините.

— Човек е способен на изключителна проява на сила, когато е провокиран. Което повдига въпроса. Защо ѝ помогна? Мисля, че твоето предателство наранява Колтън по-силно от това на съпругата му.

Саймън въздъхна.

— Длъжник съм ѝ. Веднъж тя ме спря да не извърша нещо наистина идиотско.

— И какво бе то? — запита Куинт, след като Саймън не каза нищо повече.

— Няма да ти кажа, унизително е. Но Джулия винаги ми е била добра приятелка. И макар че Колтън също ми е добър приятел, отношението му към съпругата му е ужасно. Тя ме помоли за помощ и... — Сви рамене.

Донесоха брендите им и Саймън отпи дълга глътка с надеждата да притъпи болката.

— Той вярва, че си влюбен в съпругата му — обясни Куинт. — Казах му, че не си. Не си, нали?

Саймън едва не изви очи към тавана. Нима вече не бе уверил Колтън, че не храни нежни чувства към херцогинята?

— Не съм влюбен в нея, макар че имаше дни, когато ми се искаше да съм на мястото на Колтън. Тя е умна, забавна и смела. Ако има по-добри съпружески качества, то аз не знам за тях.

— Е, съмнявам се, че ще се възстанови скоро. Никога не съм го виждал така ядосан. Не каза и две думи по време на пътуването от Венеция дотук.

— Да, но той има чувства към нея, Куинт. Видях как се случи. Колтън и Джулия се влюбиха във Венеция. Бяха луди един за друг, докато вината не я обсеби. Не искаше да го нарани повече, затова си

тръгна. И е само въпрос на време двамата да осъзнаят, че си подхождат съвършено.

— Искрено ли вярваш в това? — каза Куинт с насмешка. — Не мисля, че Колтън някога ще ѝ прости.

— Няма да има избор. Ще дойде ден, в който ще ми благодари, че я заведох във Венеция.

„И не прави грешки — ще се разкайваш.“

Думите на съпруга ѝ не излизаха от главата на Джулия на следващата сутрин. Мег бе слязла долу да ѝ донесе бисквита и шоколад и Джулия, с болка в сърцето и неспокоен стомах, чакаше в леглото.

Какво ли бе намислил Колтън? Искаше отмъщение, но какво ли щеше да е то?

Беше наивна да мисли, че планът ѝ няма да има последици. Той я мразеше. Любящият и безгрижен любовник от Венеция бе заменен от груб и гневен мъж, който бе решен да я направи нещастна. Сърцето ѝ се сви. Макар да ѝ се искаше да не е така, тя все още го обичаше. И сърцето ѝ се късаше, че той я презира.

Независимо от болката, която бе причинила, бебето им не бе грешка. В нея имаше нов и скъпоценен живот и Джулия никога нямаше да съжали за това, че е заченала дете.

Знаеше, че Ник ще се ядоса, когато разбере коя е. Но силата на омразата му предишната вечер я бе сварила неподготвена. Той я бе обвинил, че го е направила на глупак.

Господи, наистина ли го вярваше?

Вратата се отвори и се появи пълната фигура на леля Тео.

— Господи, целият град говори. Целият, казвам ти! Току-що бях на пазара за цветя и всички ме спираха, за да разговарят с мен за това.

Обзе я страх и седна. Бе толкова сигурна, че никой не ги е видял заедно снощи.

— Говорят за какво?

— Че съпругът ти е тук. В Лондон. — Тео размаха трескаво ръце. — Вчера е ударил Уинчестър в лицето наскре „Уайт“. Всички говорят само за това.

Ник е ударил Саймън? В това нямаше никакъв смисъл. Освен ако... Ник трябва да е бесен на Саймън, че ѝ е помогнал. Джулия отново се отпусна на възглавниците.

— О, вината е моя, лелю Тео. Цялата тази каша е по моя вина. Какво ме е накарало да мисля, че идеята да открия Колтън е добра?

Тео приседна на ръба на леглото.

— Уинчестър не е малоумен. Той знаеше какви са рисковете, когато се съгласи да ти помогне. И мисля, че е в състояние да се защити. Тревожа се за теб. Какво ще направи Колтън, ако те намери.

— Той вече ме намери.

— Така ли? Кога?

— Снощи, на бала у Колингсууд. Излязох на терасата за малко въздух и Колтън беше там.

— Позна ли те? — запита Тео. Джулия кимна и тя продължи: — Е, какво стана?

— Повърнах върху него.

Тео избухна в смях, смя се дълго и силно и после изтри сълзите си.

— О, мила моя. Това е най-добрата новина, която съм чула за целия ден.

— Бях ужасно смутена — призна Джулия. — Той е много ядосан, Тео. Мрази ме. Запитах го защо се е върнал в Лондон и той каза, че за отмъщение. От думите му ми прилоша. Какво ли възнамерява да направи?

— Как е разбрал коя си, чудя се?

Джулия се намръщи.

— Не знам. Не се сетих да попитам, бях изненадана. Може би от някого от слугите във Венеция?

Тео отхвърли предположението.

— Не, никой не знаеше коя си всъщност, ние внимавахме да не се издадем пред тях. Може би различният цвят на косата и гримът не са те прикривали толкова, колкото се надявахме. Колтън те е видял на бала и те е разпознал.

— Може би — каза Джулия. Не ѝ се струваше вероятно, но какво друго обяснение можеше да има? — Той знае, че съм бременна.

— И какво каза за това, че носиш неговото дете?

— Нищо, освен саркастичната забележка, че бременността ми понася, след като повърнах и в каретата.

— Мисля, каза, че си повърнала върху него?

— Така е — отговори Джулия. — После, по пътя дотук, отново ми прилоша.

— О, бедната — каза тихо и напевно Тео. — Е, почини си. Днес ще бъдем обсадени от посетители. — Тя се изправи. — Или предпочиташ цял ден да се криеш в стаята си?

Джулия поклати глава.

— Трябва да се изправя лице в лице с тях. Ако не го направя, клюките само ще станат повече.

На вратата се почука и Мег подаде глава през пролуката.

— Нося шоколада Ви, Ваше благородие.

— Влез, моля те, Мег. Предстои ни дълъг ден.

Когато Джулия се облече, вече се бяха събрали цял куп визитни картички. Тази на Саймън бе най-отгоре. Тя я разгърна и прочете написаната на ръка бележка. Ще се върна след час.

Джулия отиде в дневната и двете с Тео се приготвиха да посрещнат потока посетители. Чувстваше се малко като жена, която приема съчувствия на път към гилотината.

— Изглеждаш доста елегантна днес — каза Тео, оглеждайки лилавата рокля от муселин, която Джулия носеше. — Как е стомахът ти?

— Неустойчив. Обаче не съм сигурна кой е разклатил нервите ми — дали бебето, или Колтън.

Тео си наля чаша чай.

— Твоят херцог просто смята, че гордостта му е наранена. Няма мъж, на когото да му харесва да бъде зарязан, независимо от причината. Нали знаеш, на мъжете им харесва да мислят, че превъзхождат всички жени. Дай му няколко седмици да се възстанови. Пак ще дойде при теб.

— Искане ми се да споделях увереността ти — прошепна Джулия и пое чая от ръката на леля си.

Икономът отвори вратата и обяви присъствието на Саймън.

— Въведи го, моля те — каза Джулия. — И отпращай всички други посетители, докато Уинчестър е тук.

След минута в стаята влезе Саймън. На лявата му буза имаше огромно тъмно петно.

Той се поклони, а Джулия ахна.

— О, Саймън. Изглежда ужасно. Чувствам се съсипана. Вината е моя.

Тео примижа и сложи очилата си, за да види по-добре.

— Бива си го да разкрасява лицата. Ударът е бил доста силен, милорд. Саймън се отпусна на един стол, облегна се назад и се усмихна.

— Нямаше да е толкова лошо, ако Колтън не се бе прокраднал зад мен. А и знаех какви ще са последиците, когато се съгласих да ти помогна, Джулия. Отдавна съм приятел на Колтън, а той е напълно предсказуем. Освен това много повече се тревожа за теб. Не е ли дошъл още да те види?

Тя мрачно кимна.

— Откри ме снощи на бала на Колингсууд. Едва не ме уплаши до смърт, когато излязох на терасата.

— Разкажи му най-хубавата част — подкани я Тео.

Саймън повдигна въпросително вежда и Джулия каза на един дъх:

— Повърнах върху него.

Гръмогласният му смях отекна от стените на дневната, сините му очи блестяха весело.

— О, как ми се иска да бях там и да го видя.

— Трябва да си доволен, че не беше там. Бях доста смутена, а Колтън бе бесен. Не мога да разбера как ме е познал. Обърна се към мен с Ваше благородие.

Саймън се размърда смутен.

— Вината е моя. Не ти казах, но му оставих бележка във Венеция. Разкрих му коя си и се извиних, че съм ти помогнал.

— Саймън! — възкликна Джулия. — Защо не ми каза?

Той вдигна ръце.

— Не очаквах, че ще те последва в Лондон. Но знаех, че ще му пишеш и ще му обясниш какво те е подтикнало към подобни действия. Искях да... да го подготвя, предполагам. Ядосана ли си ми?

Тя гледаше отдавнашния си приятел.

— Как мога да съм ти ядосана? Ти ми помогна, с което навреди на себе си, Саймън. Винаги ще съм ти благодарна. Но съм любопитна какво ти каза Колтън, след като те удари?

— Нищо важно — отговори Саймън. — Ядосан е, естествено, но имам намерение да се справя с него по-късно.

— Ти ли му каза, че нося детето му?

— Не. Той знае ли?

— Да, но може би прилошаването ме е издало. — Отпи от чая си, който бе приятно топъл. Стомахът ѝ го приемаше по-лесно, когато не бе горещ. — Говореше за отмъщение, Саймън. Каза, че съм го направила на глупак и че ще съжалявам. Какво ли ще направи?

Саймън изви очи към тавана.

— Колтън става доста драматичен на зрели години. Той няма да те нарани, Джулия. Ще се погрижа за това.

— Възможно е да не успееш да го предотвратиш — предупреди Тео. — Той е неин съпруг все пак.

Саймън премисли чутото.

— Ако имаш нужда от мен през деня или през нощта, изпрати да ме повикат. Ще дойда. Не вярвам, че Колтън ще те нарани. Но може да направи неща, които ще са неприятни.

Джулия се канеше да запита какво означава неприятни, но вратата се отвори и в стаята влезе обектът на техния разговор.

Облечен в елегантен редингот в кралско синьо и кремава брокатена жилетка, високи ботуши и жълто-кафяви бричове, херцог Колтън огледа стаята със студените си сиви очи.

— Господи, каква очарователна малка сцена.

Саймън скочи на крака.

— Става ти навик да се прокрадваш, Колтън. Някога бе много по-прямо.

Гневът накара гърдите на Колтън да се повдигнат, а чертите на лицето му — да се изострят.

— Какво ще кажеш за това тогава. Дали е достатъчно прямо, Уинчестър? Изчезни от къщата на съпругата ми — изръмжа.

Ноздрите на Саймън се издуха, двамата мъже се гледаха напрегнато. Джулия не знаеше какво да направи. Погледна Тео, чиито очи бяха големи като чинийки. Стиснали здраво юмруци и челюсти, Саймън и Ник водеха мълчалив разговор, който само те разбираха.

— Чудесно — процеди през зъби Саймън. — Но ще се отбия по-късно у вас, за да се разправа с теб, и е по-добре да приемаш гости, Колтън. — Обърна се към Джулия и Тео и се поклони рязко. — Дами.

Излезе от стаята с широки крачки и тръшна вратата след себе си. Колтън се обърна към Тео.

— Лейди Карвил, бих желал да разговарям насаме със съпругата си. — Процеди през зъби последните думи, сякаш произнасянето им му причиняваше болка.

Значи бе разбрал и коя е Тео. Леля й хвърли нервен поглед на Джулия.

— Разбира се, Ваше благородие. Ако ме извините — каза тя и побърза да излезе от стаята.

Джулия се облегна назад и вирна брадичка. Отказваше да прояви страх пред този мъж. Беше я пренебрегвал в продължение на осем години, беше я оставил сама да се грижи за себе си. Бе очевидно, че онова, което споделяха във Венеция, е приключило и той я мрази. Чудесно. Тя също го мразеше.

Без да обръща внимание на болката в сърцето си, тя се приготви за битка.

— Е, уплаши всички, Колтън. Какво искаш?

Директните й думи го изненадаха. Изглеждаше леко смутен, но само за миг.

— Не си помислила, че ме виждаш за последен път, нали, сладка съпруго? — Отпусна се грациозно на един стол, повдигайки редингота си. — Не, възнамерявам да остана.

Тя не искаше да забелязва колко е красив, как копринената му черна коса пада естествено и разкрива ъгловатото му лице. Беше току-що избръснат, но тя си спомняше живо усещането за бакенбардите му по нежната кожа от вътрешната страна на бедрата си. А нощем все още сънуваше силния тласък, с който пенисът му бе проникнал за първи път в нейното влагалище.

Джулия се стегна и погледът ѝ срещна неговия. Той я гледаше внимателно и искрата в дълбините на сивите му очи ѝ казваше, че знае съвсем точно какво мисли тя. Кожата ѝ пламна и руменината плъзна нагоре по врата ѝ.

— Толкова си красива — прошепна той. — Толкова измамна.

Тя директно запита:

— Посещението ти има ли цел?

— Да. Искам да знам кой е бащата на детето ти. Имам намерение да го убия, преди денят да е свършил.

Наистина драматично, помисли си тя. И какво искаше да каже? О, Господи... той не вярваше...

— Ти си бащата, Колтън.

Той отметна глава назад и се засмя. Смехът му бе остър и горчив.

— Господи, сигурно ме мислиш за глупак.

Тя го гледаше с отворена уста.

— Колтън, ти си бащата на това дете. Не съм... била с никого другото.

Цялото му тяло се напрегна и той се наведе напред ядосан.

— Престани да ме лъжеш, съпруго. Не беше девствена, когато те взех за първи път.

Тя трепна. Сега поне знаеше защо мислеше, че го е направила на глупак. Вярваше, че е легнала с него, защото е открила, че е бременна, и е искала да узакони детето.

Изкушаваше се да му каже за Темпълтън, но гордостта я спря. Може би, ако му обяснеше за финансовите си затруднения, щеше да умиловисти студенината, където трябваше да е сърцето му. Обаче Джулия разбра, че не може да го направи. Искаше той да ѝ повярва.

— Истина е, независимо дали искаш да повярваш, или не. Измих кръвта, за да не разбереш. Искан да мислиш, че към куртизанка, Колтън.

— Не ти вярвам. — Скръсти ръце на гърди. — На Уайндъм ли е?

Тя ококори очи. Кой бе казал на съпруга ѝ за Уайндъм?

— Да, знам за ухажора ти, мадам. Ако Уинчестър ми го спести във Венеция, то имаше хора, които определено нямаха търпение да ме информират за това при пристигането ми в Лондон.

— Никога не е имало нещо повече от флирт между мен и Уайндъм, което е повече от това, което може да се каже за теб, Колтън. С колко жени си легнал, след като изрекохме сватбените си клетви?

— Това не е важно — срыза я той. — Аз не рискувам да износя копеле. — Посочи корема ѝ.

— Това дете не е копеле, глупако. — О, той успя да я ядоса силно. Кръвта ѝ едва ли не кипеше. Изясни нещата. — Ще го признаеш и после ще напуснеш Лондон. Ще се върнеш във Венеция.

Или ще отидеш в Санкт Петербург. Всичко, от което имам нужда, е детето да носи името ти.

— Това никога няма да стане. Знам, че бебето е на друг мъж. Нито едно от децата ти няма да носи моето име.

Тя разбра, че той наистина вярва в това. Не можеше да го убеди в противното. Беше бясна, да, но изведнъж ѝ се прииска да заплаче. Емоциите бушуваха в нея и искаше да е сама. За да измисли как да оправи кашата, която бе забъркала.

— Излез, Колтън.

— Ако мислиш, че сълзите ще ме разубедят, мадам, много грешиш.

Тя докосна с длани бузите си и усети сълзите, които се стичаха по тях. Дори не бе разбрала, че е заплакала. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Повдигаше ѝ се, а последното, което искаше, бе отново да се унижи пред съпруга си.

Изправи се. Той остана седнал, този арогантен задник, и само сбърчи леко чело.

— Желая ти хубав ден, сър. — Заобиколи стола му и тръгна към вратата. Бърз като светкавица, той скочи и я сграбчи за ръката, за да я спре.

— Не можеш да ме отпратиш, херцогиньо — процеди през зъби и дъхът му погали ухото ѝ. — Не можеш да се отървеш от мен, за да продължиш да се срещаш с любовниците си тук, в града. — Тя настръхна и се опита да отдръпне ръката си, но хватката му стана по-здрава. — На Уинчестър ли е? Детето на Саймън ли носиш?

Тя вдигна свободната си ръка и преди да е успяла да го предотврати, зашлеви Ник през лицето. Замръзна, шокирана от стореното, като чу резкия и грозен звук, отекнал в стаята. Той бавно обърна глава и я погледна. В сивите му очи проблясваха омраза, гняв и — за огромна нейна изненада — желание.

Дръпна я към себе си и гърдите ѝ опряха в неговите. Пулсът ѝ се ускори, но за неин срам, не от гняв. Беше изумена. Как въобще бе възможно да има чувства към него, след като ѝ бе наговорил толкова болезнени неща?

Свободната му ръка се плъзна по ребрата ѝ и се спря под гръдта ѝ, а палецът му бавно започна да я гали. Тя затвори очи, за да преодолее силното желание, което изведнъж я обзе. Дъхът ѝ излизаше

бързо, на пресекулки и тя едва се сдържаше да не натисне гърдта си в дланта му. Гърдите ѝ бяха напрегнати, бременността ги правеше почувствителни и те отчаяно желяеха докосването му.

— Ти с такава страст игра ролята на куртизанка за херцога — каза той и палецът му се плъзна по-нагоре и погали зърното ѝ през пластовете дрехи. — Питам се, ще я изиграеш ли със същото желание и за съпруга?

Остана без дъх, тя се отскубна от него и този път той я пусна.

— Ти, копеле — изсъска тя, преди да излезе като вихрушка от стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Понякога мъжете са просто сприхави деца. Ако си тръгне от леглото ти поради накърнено честолюбие, остави го да си върви. Ще се върне.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Ник излезе от градската къща на съпругата си и отиде до каретата си. Беше по-развълнуван, отколкото искаше да признае.

Дяволите да я вземат. Независимо какво бе сторила, тялото му все още я искаше. Не, копнееше за нея. Очите ѝ мятаха мълнии, тя бе изпълнена с гняв и възмущение, а той мислеше единствено за това как да я дръпне върху килима и да проникне с члена си в разкошната ѝ сладост, да я чука. Неудържимо.

Би трябвало да я мрази след стореното от нея. И наистина я мразеше. Но в мига, в който я бе сграбчил и бе почувствал гръдта ѝ до своята, членът му се бе втвърдил, и то болезнено. Проклятие, каква каша.

— У дома, Фиц — каза рязко, преди да се качи в каретата. Отпусна се на меките възглавнички и загледа през прозорчето познатите улици на Мейфеър. Беше успял да остане настрани в продължение на осем години, живееше на места, където никой не знаеше или не се интересуваше от репутацията му, нито от скандала. Осем блажени години на почти анонимност, в които бе свободен от миналото. Сега се бе върнал. Бе принуден да се върне от лъжливата си и измамна съпруга.

Тя бе също толкова красива и като блондинка — и може би дори повече. Златистият цвят на косата ѝ — а не смелите и безсрамни червени къдрици от Венеция — я правеше изящна и неземна. Макар че никак не бе изящна в мига, в който той бе настоял, че не е баща на

детето. Не, тогава бе кралицата воин с царска осанка и искрящи сини очи, мятаци мълнии. Тя настояваше, че детето е негово.

Той не ѝ вярваше.

Завиха зад ъгъла и пред погледа му изникна градската къща на рода Сийтън. Отделена от другите сгради и чудовищна, изградена от сив камък и черно желязо, тя беше отблъскваща и студена — точно каквото човек би трябвало да очаква от завещаното от Сийтън. Предците му, включително и родителите му, не бяха известни като топли и сърдечни хора.

Добре че родителите му бяха мъртви. Като се бе върнал в Лондон, бе изпитал облекчение, че майка му вече не е сред живите и няма да го тормози. Когато се бяха видели за последен път след погребението на Хари, тя бе заявила, че той вече не е неин син.

Иска ми се да беше умрял ти, а не Хари.

Дори не бе присъствала на сватбата на Ник, макар тя да бе кратка и незаслужаваща внимание. Не че човек би могъл да я обвинява — той също не искаше тя да присъства. Баща му се бе погрижил за това. Очевидно нищо, освен заплахи и изнудване, не можеше да принуди един син да се държи добре.

Две седмици след погребението на Хари херцогът бе изтръгнал Ник от пиянското му вцепенение, за да го ожени за Джулия. Той бе отказал и старото копеле хитро го бе заплашил, че ще разкрие истинските обстоятелства около смъртта на Хари. Ник изпитваше твърде силна вина за случилото се. Знаеше, че паметта на Хари не заслужава да бъде опетнена по такъв начин. Светът не трябваше да узнае, че се бе обесил в кабинета в Сийтън Хол. Затова Ник бе изтърпял церемонията и бе заминал още същата нощ, като се бе заклел, че никога няма да се върне или да консумира брака си.

Клетва, която бе нарушил заради коварството на съпругата си.

Ник въздъхна и зарови по-надълбоко старата болка, а каретата спря. Той скочи на земята и се обърна към Фиц.

— Искам градската ѝ къща да бъде наблюдавана. Искам да знам кой влиза и кога излиза.

Фиц кимна.

— През цялото денонощие?

— Да, определено денонощно. — Определено искаше да знае, ако тя приемаше късни гости. — Искам редовни доклади. Отиди и

намери кой да започне веднага. Вземи каретата.

Фиц отново кимна и Ник тръгна към къщата. Изкачи стъпалата с тежки стъпки и вратата мигновено се отвори. На прага стоеше Марлоу, икономът.

— Добър вечер, Ваше благородие. Надявам се, че срещата мина добре? — Марлоу взе палтото и шапката на Ник.

— Чудесно — измърмори Ник и тръгна към кабинета си. Имаше нужда от питие.

— Имате посетител, Ваше благородие — извика Марлоу след него. Ник спря рязко.

— Кой?

— Лорд Уинчестър ви чака в библиотеката. Искате ли Ваше благородие да го види сега? Той доста настояваше да дочака завръщането ви.

Вместо да отговори, Ник отиде до вратата на библиотеката, отвори я и видя Уинчестър, отпуснат на един стол. Гостът вдигна поглед. В ръката си държеше чаша червено вино.

— Удобно ли ти е? — запита Ник с подигравателна усмивка. — Не си спомням да съм ти предлагал питие. — Разкрачи леко крака и скръсти ръце пред гърдите си. Като се изключеше съпругата му, Уинчестър бе последният човек, когото искаше да види в момента. — Нито да съм те канил вътре.

— Марлоу има по-добри маниери от теб — отбеляза Уинчестър. — Е, възнамеряваш ли да ме удариш отново, или си готов да разговаряш като разумен човек?

Направи крачка към него.

— Не мога да кажа. Защо не се изправиш и ще разберем.

Уинчестър въздъхна.

— В такъв случай ще остана седнал.

Ник отиде до страничната масичка, върху която имаше множество гарафи. Взе една кристална чаша и си наля от най-доброто бренди на баща си. Баща му бе мръсник, но добър познавач на алкохолните напитки.

Ник седна срещу Уинчестър и го изглежда гневно. Почти можеше да си го представи с Джулия — двамата, допрели русокосите си глави, да си шепнат и да се целуват. Да съзаклятничат. У него се надигнаха

гняв и ревност. Отпи щедра глътка от брендите и изпита облекчение, когато алкохолът изгори вътрешностите му.

— Е? — запита.

— Не си готов да ме улесниш, нали?

— И защо да те улеснявам? Имаш дяволски късмет, че все още не съм извикал секундантите ти.

— Моите секунданти? — избухна Уинчестър. — Ти... идиот такъв. Аз трябва да извикам твоите секунданти заради срамния начин, по който се отнасяш с Джулия.

— Внимавай — предупреди го Ник със смъртоносно тих глас. — Ако бях на твое място, нямаше да заплашвам. И в бъдеще не изричай малкото име на съпругата ми.

Уинчестър поклати глава и избухна вбесен.

— Ти си глупак. Проклет, самодоволен, арогантен глупак. Ще ми дължиш огромно извинение, когато това приключи.

Ник издаде подигравателен звук, а Уинчестър присви очи.

— Виждам, че не ми вярваш. Господи, не знам защо това има значение за мен. Ако не бе съпругата ти...

— Да? На всяка цена довърши изречението. Толкова много искам да чуя какви са чувствата ти към съпругата ми — присмя му се Ник. — Чука ли я, Уинчестър?

Уинчестър го изгледа с такова възмущение и гняв, че Ник веднага разбра отговора. Приятелят му не бе вкарал Джулия в леглото си. Обзе го облекчение, но за кратко, докато не си спомни, че бе легнала и с някого другия.

— Знаеш, че не съм. Няма да опетня честта ти по този начин, а Джулия ми е като сестра. И ако не сдържаш езика си и не се вслушаш в гласа на разума, Колтън, ще бъда принуден да ти избия зъбите.

Ник отвори уста да го предизвика да го стори, но другият мъж вдигна ръка.

— Не, за Бога, човече, не ме предизвиквай. Онова, което имам да кажа, е прекалено важно. Просто не казвай нищо, докато не свърша.

Ник кимна рязко.

— Познавам съпругата ти от седемгодишна. — Ник издаде звук на нетърпение и Уинчестър се сопна: — Знам, че това не е нещо ново, но ме остави да се доизкажа. Макар че съм почти девет години по-възрастен, съпругата ти е сестрата, която никога не съм имал. Всяка

ваканция се прибирах у дома и тя бе там, тичаше из селото със селяните, сякаш не бе дъщеря на маркиз. Титлата им може да бъде проследена чак до Чарлз II, но Джулия не бе сноб, нито съдеше хората. Всички я харесваха. Тя е един от най-добрите хора, които познавам, независимо дали говорим за мъже, или за жени.

Ник се размърда, чувстваше се неудобно. Точно сега не искаше да слуша за добродетелите на съпругата си — нито пък на когато и да било всъщност, — но не прекъсна Уинчестър и той продължи:

— Онова, което не знаеш, е, че кредиторите чукаха на вратата на баща ѝ. Не разбрахме, докато не стана прекалено късно, разбира се, но той имаше голям проблем с хазарта. Тя нямаше зестра. И тъй като баща ти и маркизата бяха приятели, херцогът плати доста пари за Джулия. Пари, които бяха напълно похарчени само няколко години по-късно. — Уинчестър отпи от виното.

— Това е важно заради случилото се след твоето заминаване. Бащата на Джулия почина година след сватбата ви. След смъртта му тя откри, че трябва да разпродаде цялото имущество, за да плати комарджийските му дългове. Не получи никакво наследство от него.

Ник изруга тихо и Уинчестър кимна.

— Наистина. Джулия имаше някакви собствени пари, оставени ѝ след смъртта на майка ѝ преди много години, но не бяха много. Получи обаче издръжка от имението Колтън, уредена от баща ѝ на сватбата. Парите наистина не бяха никак много. Майка ти не искаше Джулия да получи дори това, но не може да го предотврати. Обаче успя да се наложи Джулия да не живее в никоя от сградите, собственост на херцога. И така, на Джулия се наложи да внимава и да пести. С парите и на леля ѝ двете наеха малка градска къща в Мейфеър. Помниш ли втория си братовчед, лорд Темпълтън?

Ник сви рамене.

— Слабо.

— Няколко години след смъртта на баща ти Темпълтън се сдобил с документ за попечителство над имението Колтън в твое отсъствие. Майка ти можеше да го спре, но не го направи и Темпълтън продължил да придобива все по-голям контрол и да присвоява все повече пари за себе си. През последните три години непрекъснато намалява издръжката на Джулия. Когато научи, че парите ѝ са отчайващо малко, съпругата ти посети майка ти.

Ник трепна и се замисли, въртейки чашата в ръка. Джулия трябва да е била доста отчаяна, за да отиде при вдовстващата херцогиня. Нищо чудно, че майка му бе отказала да помогне на всеки, свързан по някакъв начин със сина, когото не обичаше. Защо Джулия не му беше писала? Уинчестър знаеше къде да го намери през годините. Съпругата му можеше да помоли за помощ, а той... можеше да се застъпи за нея.

Уинчестър каза:

— Човек може да си представи как е протекъл разговорът. Майка ти отказа да ѝ помогне и Джулия се отчая. И тогава Темпълтън отново отиде да я види и да я информира, че издръжката ѝ ще бъде намалена още. Това засили отчаянието ѝ, защото те вече бяха много зле финансово. Тя възрази и братовчед ти ѝ каза как може да увеличи издръжката си — като му предоставя сексуални услуги. И ако се осмелиш да предположиш, че се е съгласила, ще те удуша с голи ръце.

Ник не каза нищо. В главата му се въртяха няколко теории, но нито една не бе подходяща да я сподели с Уинчестър. Той очевидно бе готов да защити херцогинята и на смъртния си одър.

— Ти я остави сама в продължение на осем проклети години, Колтън. Тя беше плячка, беше мамена и оставена почти без средства заради семейството ти. Ти застана пред Бога и обеща да я обичаш и да се грижиш за нея, но не направи нито едното от двете. Планът да те съблазни, макар и не много умен, беше последното ѝ усилие да придобие поне малко контрол над живота си. Вярваше, че ако роди детето ти, наследника на Колтън, майка ти ще ѝ предложи по-голяма финансова подкрепа.

Ник отново отпи от брендите, като попиваше думите на Уинчестър. Да, беше обещал да обича и почита съпругата си, но бе дал клетвата против волята си. Не бе искал да се жени. Но може би бе малко... жестоко от негова страна да я остави осем години да се грижи сама за себе си.

Но тя все пак нямаше право да го мами. А и идеята, че бе девствена онзи пръв път, бе абсурдна. Бяха го направили на стол, за Бога! Истинските дами изпълняваха съпружеските си задължения само в леглото, посред нощ, под завивките и с минимален физически контакт. А той бе излял семето си в устата ѝ. Нито една добре възпитана дама не би позволила подобно нещо. Не, и двамата с Джулия знаеха истината. Времето щеше да докаже, че той е прав.

Уинчестър го наблюдаваше внимателно, затова Ник запитва:

— Свърши ли?

Уинчестър въздъхна и кимна.

— Ти може и да вярваш на тази история, но не и аз. Аз легнах с нея и ти казвам, че не беше девствена. Имаше опит, какъвто нито една девствена дама не би могла да твърди, че има.

Уинчестър понечи да възрази и Ник вдигна ръка.

— Не, изслушах те, сега ти ме чуй. Макар историята за финансовите трудности да звучи достоверно — за което ще се погрижи при първа възможност, — вярвам, че е забременяла, придумала те е да я доведеш във Венеция и ме е съблазнила, за да узакони детето.

— Това е абсурдно! — извика Уинчестър и скочи на крака, с което едва не разля виното. — Имаше опит, защото нае куртизанка да я съветва. Господи, Колтън! — Закрачи из стаята. — Трябва ли винаги да мислиш най-лошото за всички? Знам, че майка ти те пренебрегваше и баща ти беше задник, но останалата част от света не е такава. Джулия никога не би те изиграла по такъв начин. Дори и след сто години. Тя е твърде горда.

Ник също стана.

— Е, предполагам, че ще разберем истината, когато детето се роди, нали? Пресметнах. Ако детето е мое, ще се роди през септември.

— И се предполага, че Джулия трябва да чака седем месеца, за да признаеш детето, което носи? Господи, твърдоглав си. Знаеш ли какво ще причинят на репутацията ѝ вестниците за това време? Знам, че си ядосан, но да им позволиш да я разкъсат, е необикновено жестоко — дори за теб. А репутацията на детето ти? Помисли малко и за другите, Колтън.

Ник не бе взел под внимание клюките, но нямаше да го признае пред Уинчестър. Гризеше го лека вина. После се сети за решение, което щеше да се погрижи едновременно и за репутацията на Джулия, и за онзи, който му слагаше рога.

— Добре, ще я изпратя вън от града, в Сийтън Хол.

Уинчестър се засмя.

— Луд си, ако мислиш, че тя ще се съгласи.

— Няма да има избор.

— Ник, трябва да знаеш... — подхвана Уинчестър, после млъкна. Поклати глава и извърна поглед.

— Какво?

— Не, няма да се замесвам повече. Оставени сте сами на себе си и нека Бог ви помага и на двамата. — Изпи виното на една глътка и остави чашата на масата, след което изгледа Ник сурово. — Само не я наранявай. Или ще те накарам да си платиш, кълна се.

Късно същия следобед пристигна слуга на Колтън с бележка. Беше кратка.

Опаковай багажа си. Ще заминеш за Сийтън Хол сутринта.

Н. С.

Окото на Джулия започна да играе, затова тя постави два пръста върху мястото и започна да масажира.

— Какво има? — запита Тео.

— Наредиха ми да замина за Сийтън Хол. — Вдигна поглед към слугата. — Трябва да изпратя отговор. Ако ме изчакаш миг...

Той кимна и излезе да изчака в коридора, а Джулия показва бележката на леля си.

— Не е човек на многото думи, нали? — измърмори Тео. — Какво ще кажеш?

— Ще отговоря с не, разбира се. — Джулия отиде до бюрото си и взе писалката си. — Дали „Върви в ада“ е прекалено рязък отговор? — запита тя Тео.

— Не и според мен, но ще трябва да утешиш гордостта му, страхувам се. Малко ласкателство може да помогне много в отношенията с мъжете.

Джулия измърмори тихо всякакви ужасни неща относно мъжката гордост, преди да допре писалката до хартията. Написа:

Оценявам загрижеността ти, но вярвам, че подобно действие е проява на глупост. Не е необходимо да ме затваряш толкова отрано.

Дж. С.

Изпрати отговора, после двете с Тео хубаво се посмяха. Самата идея да бъде изпратена в провинциалното му имение... Защо въобще е помислил, че тя ще се съгласи на такова нещо? Джулия се върна към книгата си, доволна, че въпросът няма да бъде повдигнат отново.

Слугата на херцога се върна след дваайсет минути.

Ти си моя съпруга и следователно ще отидеш, където казвам. Каретата ми ще дойде в осем утре сутринта. Ако не си готова и не чакаш, на Фиц е наредено да те отведе, както си.

Н. С.

Тео си прехапа езика, като прочете бележката.

— Предполагам, че е по-добре да опаковаме багажа ти.

— Нямам намерение да отида — заяви Джулия категорично. — Нека в такъв случай Фиц дойде и ме вземе. Колтън не може да ме принуди да направя каквото и да било.

Тео повдигна вежда.

— Наистина, Джулия. Не съм сигурна, че подобна препирня ще се отрази добре на бебето.

В гърдите ѝ се надигна чувство за вина. Последното, което искаше, бе да навреди на детето си. Възможно ли бе Тео да е права?

— Колко дълго очаква Колтън да остана там? Идеята да ме принуди да напусна дома си е... средновековна.

— Е, не може винаги да получаваме каквото искаме. За бебето ще е по-добре да се роди в провинцията. Гледай на това просто като на възможност да се установиш, преди бременността ти да е напреднала прекалено.

Джулия забарабани с пръсти по масата. Мислеше да се премести в провинцията в шестия или седмия месец от бременността. Може би имаше смисъл да отиде по-рано. Въздъхна.

— Моля те, кажи ми, че ще дойдеш с мен, ако отида.

— Знаеш колко силно мразя провинцията, мила моя. Всичкият този свеж въздух и скука. Ще те направя нещастна.

— Моля те, лельо Тео. Имам нужда да си там, с мен. Само до раждането на бебето.

Споменаването на бебето свърши работа, както Джулия предполагаше, че ще стане. Лицето на Тео омекна и тя кимна.

— Не мога да откажа, когато поставяш въпроса така. Разбира се, че ще дойда с теб. Господи, по-добре веднага да се погрижа за опаковането на багажа.

Джулия се усмихна.

— Благодаря ти, Тео. Не знам какво щях да правя без теб.

Тео отиде при нея и я прегърна.

— Чувствам същото към теб. Ти ме спаси да не бъда самотна стара вдовица през всичките тези години.

Джулия избърса очите си.

— Небеса, никога през живота си не съм плакала толкова много.

— Заради бременността е — каза Тео и тръгна към вратата. — Това ще се оправи. Джулия съчини отговора си:

Реших да замина, тъй като въздухът в провинцията ще се отрази добре на бебето. Леля ми се съгласи да дойде с мен. Ти също ли ще дойдеш?

Дж. С.

Вече бе станало време за вечеря, когато херцогът отговори. Джулия и Тео бяха в малката трапезария и се наслаждаваха на супата от костенурка, когато слугата на херцога се появи отново. Тя отвори бележката и прочете отговора на Колтън:

Не.

Н. С.

Никакво обяснение, нито обещание да я посети. Една дума бе всичко, което съпругът ѝ можеше да прежали. Една-единствена дума

от мъжа, който бе преследвал с такава жар мисис Лейтън във Венеция. По-ядосана, отколкото искаше да признае, Джулия смачка бележката в ръка и я пусна в почти недокоснатата си супа. Дребната детинска постъпка я накара да се почувства по-добре.

— Искате ли Ваше благородие да изпрати отговор? — запита слугата на Колтън, а очите му изразяваха ужас при вида на захвърлената в супата от костенурка бележка на херцога.

— Не, няма да е необходимо.

Когато двете с леля й останаха отново сами в трапезарията, Джулия й каза какво пишеше в бележката.

— Той няма да дойде? — изписка Тео.

— Няма. Не знам дали да се ядосвам, или да изпитвам облекчение. Осем години го нямаше, а когато се върна, ми нареди да замина за едно от провинциалните му имения. Сама! Какво си въобразява?

— Страхувам се, че не можеш да промениш нищо, що се отнася до съпруга ти.

Джулия въздъхна.

— Знам. Ядосан е и е очевидно, че не иска да ме вижда. Може би е за добро.

— За добро, друг път. Как се предполага двама души да. — Въздъхна и взе лъжицата си. — Нищо чудно, че някой иска да го убие.

— Лельо Тео! — Джулия обичаше леля си, но тя понякога изричаше безобразни неща.

— Е, вярно е. А сега, може да е от шерито, но не мога да си спомня къде се намира Сийтън Хол.

— До границите на Норфолк. Била съм там само веднъж, когато отидох да потърся помощ от вдовстващата херцогиня. Имението е красиво. Ще имаме нужда от трохи обаче, за да не се загубим.

— Ще се погрижа да сложа в багажа — каза Тео с широка усмивка. Посочи купата на Джулия. — Искате ли още супа, мила?

Раздразнен и неспокоен, Ник крачеше из кабинета си. Беше прекалено късно, за да се разправи с Темпълтън тази вечер, затова нямаше отдушник за изгарящото го подлудяващо усещане, което сякаш пълзеше по кожата му. Отчасти чувство за безсилие, отчасти гняв и

отчасти нещо друго, което много приличаше на вина, не му даваше да седне.

Думите на Уинчестър все още не му излизаха от главата. Не му харесваше да мисли за болката и страданията, през които бе преминала Джулия в негово отсъствие. Какво ли бе мислела майка му? Да даде така имението в ръцете на Темпълтън, бе глупаво, а майка му винаги е била проникателна и пресметлива жена. Дали не бе замисъл, който да принуди сина ѝ да се върне в Англия? Сега, след смъртта ѝ, никога вече нямаше да има възможност да я попита.

И така, Джулия и Уинчестър не са били любовници. Кой е бил тогава? Кого е поканила в леглото си съпругата му? Най-вероятно бе да е Уиндъм. Но бе възможно в миналото ѝ да е имало повече от един любовник. Все пак опитът на Джулия не можеше да е резултат от една-две бързи авантюри в градината по време на бал. Не, някой бе положил голямо старание да обучи съпругата му. Беше ѝ казал къде да докосва, как да целува. Беше ѝ показал как точно да подлуди мъжа.

И Ник имаше намерение да открие кой точно е бил.

Представи си я в последния ден, преди да се разделят във Венеция, чувствените ѝ устни, сключени около главичката на члена му. Едва не изстена. Нуждата да я има бе там, надигаше се в него въпреки факта, че го бе зарязала. За нещастие, тялото му пет пари не даваше за онова, което умът му знаеше. Желаяше я така отчаяно, че се страхуваше да не полудее.

Е, бе дошъл моментът да направи нещо по въпроса.

Ник отиде с широки крачки до вратата.

— Марлоу — извика. — Подготви каретата ми.

Марлоу се появи и нареди на един от слугите да изтича до улицата.

— Палтото ви, Ваше благородие?

Докато вземе палтото, шапката и бастуна си, каретата бе спряла пред входната врата и Фиц държеше юздите. Ник даде адреса, който не бе забравил в продължение на осем години.

Пътуването не продължи дълго и скоро Ник изкачи стъпалата на скромна триетажна къща. Съдейки по фасадата ѝ, човек не би предположил, че това е най-елитният бордей в Лондон, място, което Ник си спомняше доста добре. Вратата отвори мъж с ръст почти като този на Фиц и Ник влезе, без да бърза.

Мадам Хартли се спусна към него.

— Ваше благородие. Чух, че сте се върнали. Толкова се надявах да дойдете да ме видите.

С деликатните си черти и изящни маниери мадам Хартли бе красива жена. Ник попи с поглед подбраната ѝ с вкус копринена вечерна рокля с цвета на лимон и ръкавици в същия тон. Ако някой я видеше по улиците на Лондон, той никога не би предположил, че е игуменката на единствения по рода си женски манастир в града.

— Как бих могъл да не дойда? — прошепна Ник, когато слуга му предложи питие върху табла. Уиски. Беше запомнила. — Виждам, че малко се е променило за осем години.

В главния салон вдясно, с богато украсени червени тапети и елегантни мебели, модерните мъже от обществото общуваха с момичетата на мадам. В момента бизнесът бе оживен. Не по-малко от шестима мъже се бяха отпуснали с питиета в ръка, готови за вечер на цивилизован разврат.

Ник вдъхна дълбоко познатата миризма на евтин остър парфюм, смесен със секс, която бе като балсам за похотливата му душа. За него това бе дом. Беше прекарал тук повече нощи, отколкото можеше да преброи.

Факт, който брат му беше наврял в лицето му в онази съдбова нощ. *Отношението ти към съпругата ми не е по-добро от това към курвите на Хартли. Може би татко е прав. Може би не знаеш каква е разликата между курва и дама.*

— Имате ли някакви специални желания тази вечер, Ваше благородие? Или бихте искали да изчакате и да видите дали някое от момичетата ми няма да привлече вниманието ви? — Мадам Хартли го поведе към главния салон, но Ник я спря.

— Имам ви доверие, мадам. Познаваме се достатъчно добре.

Тя се усмихна.

— Да, така е, Ваше благородие. Червенокоса тази вечер, мисля. — Обърна се и прошепна нещо на едно от момичетата, което беше наблизо. Ник едва не я извика обратно, за да ѝ каже, че в никакъв случай не иска червенокоса. Но, Господи, искаше. Желаше една точно определена червенокоса. Може би тази вечер щеше да успее да я забрави.

След няколко минути заведоха Ник в, както му бе известно, най-голямата стая на втория етаж, в която имаше и най-много плюш. Той осъзна, че се ползва с облагите на някогашен редовен клиент. Леглото беше огромно, имаше мраморна камина с подходящи размери и в нея гореше весел огън. Стаята бе мъжка, издържана в тъмнозелено и синьо, обзаведена с тежки мебели от дърво. Стените бяха украсени с еротични рисунки.

Ник бе оставен да чака сам, но не за дълго.

Вратата се отвори, появи се момичето и сърцето му едва не спря. То беше необикновено. Приличаше толкова много на Джулиет, че той едва успяваше да диша. Пищни гърди, тънка талия, огнена червена коса, събрана на върха на главата. После погледът му се спря на лицето ѝ и той веднага отбеляза разликите. Тази жена нямаше фините черти и млечнобялата кожа на Джулиет. Не, тя беше по-груба, не така изящна. И очите ѝ бяха кафяви, докато тези на Джулиет бяха най-сините, които някога е възможно да съществуват.

Ник се отърси от спомените. Щеше да я забрави.

Повика момичето с пръст. То тръгна към него с дръзко поклащане на бедрата, после направи реверанс.

— Ваше благородие. Бихте ли желали първо питие?

Ник поклати глава.

— Не, това няма да е необходимо.

Тя облиза горната си устна с върха на езика си.

— Да ви съблека ли, тогава?

— Господи, да — прошепна той. — Но първо освободи косата си.

Момичето се усмихна и започна да вади фибите от косата си. Малко по малко дългите червени кичури паднаха до средата на гърба ѝ. Тя разтърси глава, а той протегна ръка и прокара пръсти през косата ѝ. Не беше така мека като...

Исусе. Какво не бе наред с него?

Взе ръцете ѝ в своите и ги сложи върху копчетата на панталона си. Чевръстите ѝ пръсти се захванаха за работа, а Ник съблече палтото си и го захвърли върху стола в другия край на стаята. Беше започнал да разкопчава жилетката си, когато ръката ѝ намери голия му член.

Той изстена и затвори очи. Само след секунди членът му бе съвсем твърд. Бедрата му се залюляха напред, за да навлезе по-дълбоко

в обхваналата го нейна длан. Момичето се освободи от дрехите си и коленичи. Ник едва успя да разбере какво става, а тя вече го бе взела в устата си.

— Да — изсъска той, когато тя го погали с език от долната страна.

Тя плъзна устни по него и го пое по-дълбоко, върхът на члена му достигна до задната стена на гърлото ѝ. Той зарови пръсти в косите ѝ и се остави да си спомни друго време и друго място.

Тя започна да движи по-бързо глава, да го засмуква по-силно, да го гали и гърдите му започнаха да се повдигат от усилието да диша. Похотта се спусна по гръбнака му и членът му стана дори още по-твърд.

— О, да, Джулиет. Смучи ме, сага.

Устата изведнъж се отдръпна и го освободи. Ник премигна и сведе поглед.

— Искате да ме наричате Джулиет ли? — запита непознатото лице. Не беше лицето, за което мислеше.

Обзе го разочарование и трябваше да положи усилие, за да запази спокойствие.

— Моля?

— Нарекохте ме Джулиет. Името ми е Сара, но ми е все едно как ме наричате.

— Така ли? — Объркването и разочарованието накараха Ник да се отдръпне. Не желаше тази жена. Искаше една определена жена, онази, която го бе изоставила във Венеция.

Като се прокле какъв сантиментален глупак е, той закопча панталоните се. Дали някога щеше да успее да избяга от спомена за нея?

— Моите извинения — каза. — Ще се погрижа да ти платят за цялата нощ. — Облече палтото си, без да си направи труда да го закопчее, и закрачи по коридора.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малко съперничество се отразява добре на мъжа.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Точно в осем и четвърт на следващата сутрин Джулия и леля ѝ се качиха в разкошната пътническа карета на херцога и потеглиха за Норфолк. Студеният февруарски въздух ги заставяше да се топят с горещи тухли и дебели одеяла, а отвън Фиц и кочияшът, с ръкавици на ръцете, се бяха загърнали в палта и кожи.

Преди да тръгнат, Фиц бе инструктирал Джулия да удари по покрива, ако по някаква причина иска да спрат. Очевидно не бе забравил, че бе повърнала в нощта, в която я бе прибрал у дома ѝ с каретата. Признателна, тя му благодари, после той добави:

— Негово благородие каза да не ви натоварваме много днес, макар че вероятно не би искал да ви издавам това. — Намигна ѝ и зае мястото си на капрата.

— Този мъж е доста страшен — прошепна Тео, като потеглиха. — Къде го е намерил Колтън?

— Не знам. Може би ще успеем да разберем, като спрем за обяд. Тео се размърда нещастна на мястото си.

— Небеса, мразя да пътувам. Никога не ми е удобно в тези неща. Ти как се чувстваш? Яде ли тази сутрин?

Джулия вдигна раницата, която готвачът бе приготвил за нея.

— Да, а и имам много кифлички, макарони и рула, които да успокояват стомаха ми по пътя.

— Добре. Чудя се дали Колтън е казал на снаха си, че ще пристигнем утре.

— О! — възкликна Джулия. — Съвсем бях забравила за нея. Как ли ще ни посрещне? Мога само да си представя, че няма да е много

щастлива да има гости.

— Не знам, но човек би предположил, че е доста самотна. — Тео отново се размърда на мястото си и измърмори под нос нещо за дългите разстояния, които се изминават с карети. — Питала ли си се някога какво всъщност се е случило между нея и Колтън?

Джулия въздъхна.

— Опитвам се да не мисля за това. Колтън никога не е отричал, че я е съблазнил, но също така и никога не го е потвърждавал. Когато го запитах за това във Венеция, усетих, че има още нещо в тази история. За него... е болезнено.

— Е, мога да си представя. Брат му е умрял заради стореното от него.

— Предполагам. Макар според мен да можем със сигурност да предположим, че семейство Сийтън никога не са били близки.

Тео изсумтя и затвори очи.

— Събуди ме за обяд, мила моя. Единственият начин да премина през това ужасно изпитание, е да спя. — Придърпа дебелите одеяла до гърдите си и се прозина. След десет минути захърка.

Сутринта след заминаването на Джулия Ник и новият адвокат, когото бе наел, посетиха братовчед му в градската му къща. Икономът на Темпълтън веднага ги въведе в кабинета, където да изчакат пристигането на господаря на къщата.

Ник отбеляза, че Темпълтън със сигурност живее добре. Къщата бе малка и се намираше в покрайнините на Мейфеър, но всички мебели изглеждаха сравнително нови. Нищо не бе занемарено или износено. Навсякъде имаше изкусно подредени цветя, включително лалета, които никак не бяха евтини. Подовете бяха застлани с турски килими, стените бяха покрити с картини. В кабинета имаше множество кристални гарафи и всичките бяха пълни догоре с алкохол. Да, Темпълтън живееше добре за човек, за когото се предполагаше, че получава по-малко от триста лири на година.

Ник не се интересуваеше много от наследството на Сийтън, нито от имението Колтън, но не му харесваше да го мамят. И наистина, ама наистина го интересуваеше това, че Темпълтън краде пари от съпругата му с надеждата да я вкара в леглото си.

Беше ли успял? Дали братовчед му не бе бащата на бебето на Джулия?

Вратата се отвори и влезе мъж, за когото Ник предположи, че е лорд Темпълтън. Оредяваща черна коса и високо чело, остър нос и заострена брадичка. Ник веднага го разпозна като един от присъстващите на бала на Колингсууд. Ник бе стоял вън, на терасата, и бе наблюдавал съпругата си, а този мъж се бе обърнал към нея, непосредствено преди тя да излезе навън. За да повърне.

Реакцията ѝ не говореше в негова полза. Всъщност тя бе отвратена. Ако този мъж и херцогинята бяха любовници, то Ник бе архиепископът на Кентърбъри.

Което означаваше, че Уинчестър е казал истината. Темпълтън бе изнудвал херцогинята, за да се пъкне под полата ѝ.

Заля го нова вълна на гняв. О, това щеше да му достави удоволствие.

— Ваше благородие, каква приятна изненада — каза Темпълтън, а погледът на малките му тъмни очи се спираше ту на единия, ту на другия от гостите му. — Добре дошли в Лондон.

— Благодаря. Мога ли да ти представя новия си адвокат, Барнаби Йънг. Отсега нататък той ще се занимава с всички дела на имението Колтън. — Ник седна и изчетка въображаема пращинка от панталоните си, с което даде време думите му да достигнат до съзнанието на Темпълтън.

— Аз... не разбирам, Ваше благородие. Сигурен съм, че не искате да се занимавате с делата на имението по време на краткия си престой в Лондон. — Темпълтън седна и Ник видя, че над горната му устна е избила пот.

— Прав си, не искам. Затова и наех мистър Йънг. Той на свой ред ще наеме компетентен управител и двамата ще се грижат за интересите ми. Така че е без значение колко дълго ще остана. Твоите услуги няма да са необходими повече.

Темпълтън замърда устни, сякаш искаше да каже нещо, но не можеше да намери думи.

Ник му се усмихна, но в усмивката му нямаше топлота.

— Не, не ми благодари, Темпълтън. Знам, че новината е облекчение за теб, знам какво бреме са били за теб задълженията ти през последните няколко години. — Посочи с ръка мистър Йънг. —

Сега, ако нямаш нищо против, мистър Йънг се нуждае от подписа ти под някои документи, които съм съставил.

Адвокатът извади куп документи от чантата си и ги подаде на Темпълтън, който неохотно ги пое.

Ник се изправи и отиде до бюрото, докато Темпълтън четеше съдържанието на листовите хартия. Чу го да ахва.

— Продължавай да четеш — каза му. — Става все по-добре. — Върху бюрото Ник видя куп сметки от различни магазини и търговци.

— Ваше благородие — изпищя Темпълтън. — Това е абсурдно. Тук пише, че ако се открият неправилно използвани средства през последните осем години, ще трябва да ги върна на имението.

— Точно така. Кое то няма да е проблем, нали, братовчеде?

Ръката на Темпълтън трепереше, докато оставяше документите на страничната масичка.

— Но управителят на имението също има контрол над средствата. Защо аз да покривам суми, с които е възможно той да е злоупотребил? Това не е правилно и никак не е справедливо.

— Можеш да бъдеш сигурен, че двамата с мистър Йънг ще разговаряме с човека на баща ми днес. — Взе перото и го завъртя в пръстите си. — Ако е откраднал средства от имението, ще понесе наказанието си. А междувременно е в твой интерес да подпишеш тези документи.

Темпълтън посочи листовите хартия.

— Не съм сигурен, че трябва да подпиша. Не още. Може би моят адвокат също трябва да прегледа документите.

— Мистър Йънг, моля, изчакайте в коридора за момент.

Без да каже дума, адвокатът на Ник излезе от стаята и затвори тихо вратата след себе си.

Усмивката на Ник изчезна. Господи, искаше да изравни Темпълтън със земята. Той очевидно бе виновен, макар че вероятно щеше да го отрича до сетния си дъх.

Кое то, като се имаше предвид какво бе сторил на Джулия, можеше да се случи твърде скоро.

Гневът, който Ник се опитваше да контролира, сега избухна неудържимо. Застана пред Темпълтън, вдигна крак и ритна стола му. Столът се наклони назад на двата си крака и с още едно побутване Темпълтън се сгромоляса на пода.

Ник бързо стъпи с тока на ботуша си върху гърлото на Темпълтън. Той ококори широко очи от страх, лицето му почервения и Ник засили малко натиска.

Очите на Темпълтън изхвъркнаха и Ник знаеше, че вече изцяло е привлякъл вниманието на братовчед си.

— Ако мислиш — изръмжа, — че ще ти позволя да ме ограбиш и да правиш предложения на съпругата ми, грешиш. Ако някога отново разговаряш с херцогинята — или дори погледнеш към нея, — няма да си правя труда да се срещам с теб на зазоряване като джентълмен. Не, ще те издебна в тъмна улица някоя нощ, ще те завлека в странична пресечка и ще изтръгна туптящото ти сърце от гърдите ти с голи ръце.

Кожата на Темпълтън стана лилава и Ник вдигна крака си, с което му позволи да диша. Отстъпи назад и оправи палтото си, доволен, че Темпълтън побърза да стане и да се отдалечи от него.

— Твоето участие в моите работи приключи, Темпълтън. Сега можеш да подпишеш онези документи по своя собствена воля и да понесеш последиците. Или можеш да се оглеждаш през рамо всяка нощ до края на живота си, питайки се какво ли ще направя.

Темпълтън преглътна и кимна.

— Отлично — каза Ник и извика мистър Йънг обратно в стаята.

Дори да бе изненадан, че вижда преобърнат стол и че Темпълтън се бори за глътка въздух, адвокатът не го показва. Документите бяха подписани пред свидетели и мистър Йънг побърза да ги прибере.

— Сега искаме да видим всички счетоводни книги и документи, отнасящи се до имението Колтън, Темпълтън. — Ник скръсти ръце пред гърдите си и зачака.

След пет минути излезе заедно с адвоката си. Темпълтън бе заявил, че счетоводните книги са у стария управител на имението и те нямаха друг избор, освен да му повярват.

— Мистър Йънг, вземете каретата ми и отидете да видите човека на баща ми. Уведомете го за прекратяването на задълженията му и вземете всички документи и книжа, които могат да ни послужат. Не вярвам, че той ще ви създаде проблеми, но ако това стане, ще дойда със слугата си.

— Да, Ваше благородие.

— Заведи мистър Йънг навсякъде, където трябва да отиде — извика Ник на кочияша.

Един от слугите скочи от каретата.

— Моля за извинение, Ваше благородие, но мистър Фицпатрик каза да ви следвам, където и да отидете в негово отсъствие.

Ник въздъхна. Беше като да имаш проклета гувернантка.

— Остани с мистър Йънг, Дейвид. Той може да се нуждае от помощта ти повече от мен. — Момчето понечи да възрази, но Ник вдигна ръка. — Ще отида пеш до клуба си, който не е далеч. А и сме в Мейфеър, за Бога. Нищо няма да ми се случи.

— Това няма да се хареса на Фиц — измърмори момчето.

— Да, но аз плащам заплатите ви — сряза го Ник и се отдалечи надолу по улицата. Само че не отиваше в „Уайт“. Беше излъгал. Тази сутрин трябваше да свърши още нещо неприятно, и то сам.

В далечния край на площад Гросвенър живееше лорд Робърт Уайндъм.

Макар че бе минало известно време, Ник си спомняше Уайндъм от клубовете и други места в града, където се бяха срещали. Уайндъм бе няколко години по-млад от него и изглеждаше доста необщителен. Книжен плъх по негова преценка. Изглеждаше като такъв и Ник не можеше да си представи какво намира в него Джулия.

След десет минути Ник даде визитната си картичка на иконома на Уайндъм. Макар часът да не бе подходящ за посещения, нямаше човек, който би оставил някой херцог да чака на прага му, поне не и толкова известен като Покварения херцог. Както можеше да се очаква, Ник бе веднага поканен в дневната и слугата отиде да провери дали лордът е свободен.

Ник не се съмняваше, че Уайндъм ще се появи.

Не след дълго вратата се отвори. Уайндъм, който очевидно бе измъкнат от леглото, влезе забързан. Имаше твърде обикновени черти, къса кестенява коса и кафяви очи и тънка брадичка, която не прикриваше пламналото му лице. Добре. Уайндъм знаеше защо е дошъл Ник.

— Ваше благородие — поздрави Уайндъм предпазливо, когато и двамата седнаха. — Добре дошли у дома.

— Благодаря, Уайндъм. Извинявам се за ранния час. Не исках никой да ме види, като идвам.

Уайндъм преглътна.

— Има ли нещо, от което да се нуждаете, Ваше благородие?

Ник го изгледа замислено, изчакайки една-две минути. Уайндъм се размърда сконфузено и той го запитва:

— Има ли нещо, което имате да ми кажете, Уайндъм?

— Аз... не знам какво имате предвид. — Прочисти гърлото си. — Какво трябва да ви... кажа.

— Човек чува разни неща. Живях далеч от Лондон, но ще се изненадате с каква страст хората говорят за случващото се тук. — Ник се облегна назад и подпря глезена си на коляното на другия крак. Външно изглеждаше спокоен, но вътре в него пулсираха несигурност и гняв. Едва се сдържаше да не скочи да стисне Уайндъм за гърлото, да го принуди да му каже дали е вкарал Джулия в леглото си. — Така че съм доста добре запознат с последните клюки.

— Е, ако сте чули нещо за мен — изтърси Уайндъм, — то в клюката няма нищо вярно. Абсолютно нищо. — Гледаше Ник право в очите, без да премигва.

Може и да бе отличен лъжец, но Ник откри, че му вярва. Все пак не бе абсолютно сигурен. И нямаше да бъде до септември.

— Добре е да го знам. Защото ако вярвах на някои клюки, щях да бъда принуден да се заема с тях. И знаете, разбира се, че никога не си правя труда да следвам традицията. Да не споменаваме, че мразя да ставам призори. Не, много повече предпочитам елемента на изненадата, да карам врага да се пита и чака. Да се тревожи кога може би ще нанесе удара си. Не е много спортменско от моя страна, знам, но е далеч по-забавно. Разбирате ли ме, Уайндъм?

Уайндъм кимна енергично.

— О, да, Ваше благородие. Наистина разбирам.

— Отлично — заяви Ник и стана. — В такъв случай, вярвам, че съм приключил тук.

Малко след пристигането в Сийтън Хол Джулия се разхождаше из огромната несиметрична сграда. Човекът на Ник, Фиц, се бе върнал в Лондон почти веднага, след като ги бе оставил, и Тео бе наредила на Джулия да си почива от продължилото цели два дни пътуване. Но тя се чувстваше по-добре и бе тръгнала да изследва новия си дом. Дом поне за следващите няколко месеца.

Къщата бе огромна. Времето все още бе прекалено студено за разходка навън и тя вървеше по безкрайния лабиринт от коридори, за да не мисли за вечното гадене, да не говорим за гнева и болката, причинени от последната жестокост на Ник.

Само ако не бе срещнала нежния и всеотдаен мъж, който я ухажваше с такава жар във Венеция. Такива прекрасни спомени — спомени, сега помрачени от факта, че съпругът ѝ мисли само лоши неща за нея. Той вярваше, че е отишла във Венеция, за да узакони детето на друг мъж. Беше я нарекъл курва. Беше я обвинил, че е била интимна и със Саймън, и с Уайндъм. А сега я бе отпратил далеч.

— Ваше благородие?

Джулия вдигна рязко глава. Съвсем наблизко стоеше лейди Ламбърт, съпругата на покойния брат на Колтън. Беше ги посрещнала сърдечно, за огромно облекчение на Тео и Джулия.

— Добро утро, лейди Ламбърт!

— О, моля. Наричай ме Анджела. — Усмихна се колебливо и посочи празната стая зад себе си. — Имаш ли нещо против да седнем за миг? Искам да говоря с теб.

Джулия кимна и я последва в музикалната стая. В ъгъла имаше огромно пиано, около него бяха разположени столове, а по стените бяха окачени множество струнни инструменти и ловджийски рогове. Анджела седна и покани Джулия с жест да стори същото.

— Надявам се, че не ме мислиш за нахална — каза Анджела и приглади полите на роклята си. — Много бих искала да сме приятелки. Осъзнавам, че има причини, поради които не би искала приятелство с мен. Много неща бяха казани за мен и за твоя съпруг. Затова исках да те уверя, че каквито и клюки да си чула, те са лъжа.

Джулия понечи да каже нещо, но Анджела вдигна ръка.

— Не, чакай. Нека кажа всичко, което трябва. Обичах съпруга си. Бях съкрушена, когато умря. Много хора повярваха на клюките за твоя съпруг и мен и аз... не съм имала много приятели след това. По-голямата част от обществото ми обърна гръб. С изключение на вдовстващата херцогиня. О, бяха любезни в мое присъствие, разбира се, но говореха ужасни неща за мен, когато мислеха, че не чувам. Поканите също секнаха. Вдовстващата херцогиня беше много... любезна с мен и винаги ще ѝ бъда благодарна, че ми даде дом в момент, когато всички други ми обърнаха гръб.

Анджела сведе поглед и Джулия видя сълзи в очите ѝ. Протегна ръка и взе тази на Анджела в своята, стисна я леко.

— Толкова се радвам, че си тук — прошепна Анджела и на свой ред стисна ръката ѝ. — От години не съм имала приятели на близка до моята възраст. Всъщност бях доста самотна. За мен ще означава много, ако можеш да забравиш какво си чула и... моля те, дай ми шанс да бъда твоя приятелка.

— Разбира се! — възкликна Джулия. — Много бих искала, Анджела.

Анджела видимо се успокои.

— Добре. — Избърса очи и си пое дълбоко дъх. — Е, как се чувстваш днес?

— По-добре, благодаря. Всеки ден все по-малко и по-малко ми се повдига. — Анджела знаеше, че детето е на Ник, но Джулия не бе споделила при какви обстоятелства бе забременяла. Не мислеше да разкрива това пред когото и да било... когато и да било.

— Е, тъй като се чувстваш по-добре, може би ще дойдеш с мен на сутрешната ми разходка. Не отивам далеч и ще ми е приятно да имам компания.

Джулия кимна.

— Бих искала. Свежият въздух и разходката ще ми се отразят много добре.

— Отлично! Тогава отново да попитам — сигурна ли си, че не искаш да се преместя в къщата на покойната херцогиня? Чувствам се малко неудобно тук, защото имението по право принадлежи на теб. Къщата не е далеч и пак ще можем да се виждаме.

— Господи, не — отговори Джулия. — Къщата е достатъчно голяма и за трите ни. Осмелявам се да кажа, че бихме могли да поканим още трийсет гости и никога да не се виждаме, с изключение на времето за хранене.

— О, благодаря. Толкова съм благодарна. След всичките тези години тук с вдовстващата херцогиня откривам, че съм жадна за разговори, за празненства и мода... и скандали, в които не съм замесена аз.

— Е, Тео със сигурност е експерт по всичко това — засмя се Джулия. — Значи вече нямаш свое семейство?

— Нямам. Майка ми почина няколко месеца след Хари. Баща ми загина при злополука с карета, когато бях малка, а нямам братя и сестри.

— Звучи ми познато — измърмори Джулия. — Тео е единственото ми семейство.

— Имаш херцога — каза Анджела, като че ли това можеше да е утеха.

Джулия издаде неопределен звук и втренчи поглед в пианото. Не искаше да обсъжда съпруга си. Сърдечната ѝ рана бе още твърде прясна, гневът от недоверието му — прекалено силен.

Дълго седяха, без да проговорят. После Анджела запита:

— Как мислиш, дали ще дойде да те види?

Джулия долови някаква нотка в гласа на Анджела, но не можа да я определи. Надежда? Нетърпение? Страх?

— Наистина не знам.

— Е, аз и Тео ще те забавляваме междувременно. — Анджела се изправи. — Мисля да прекарам известно време пред пианото. Ще се видим днес следобед, Ваше благородие.

— Моля те, наричай ме Джулия. Ние сме етърви все пак.

Анджела се усмихна.

— Благодаря ти, Джулия.

Джулия ѝ махна за довиждане, излезе от стаята и продължи да се разхожда из сградата. Нещо в разговора с Анджела я правеше неспокойна. Имаше ли Анджела някакви намерения спрямо Ник? Ако някога наистина са били интимни, тя може би гореше от нетърпение да поднови отношенията им. Дали Ник щеше да ѝ откаже? По-добре беше да не знае отговора на този въпрос.

Измина месец и Джулия трябваше да приеме, че Ник няма да я посети. Не беше ѝ и писал. Нямахте и дума от него след кратката им размяна на реплики в Лондон. Отново бе оставена да се грижи сама за себе си.

Е, не беше точно сама. Сега в нея растеше скъпоценен нов живот. Бебето на Ник. В някои от дните Джулия трудно можеше да повярва, че само след няколко кратки месеца ще бъде майка.

През последните две седмици прилошаването бе започнало да затихва. Сега ѝ се гадеше само сутрин, преди да е напълнила стомаха си. През останалата част от деня Джулия беше непрекъснато гладна и поглъщаше всичко, което видеше. Роклите, вместо да висят както преди, сега обгръщаха плътно тялото ѝ.

Джулия и Анджела се разхождаха заедно всяка сутрин. Леля Тео отказваше да се присъедини към тях с думите, че на стара жена като нея не ѝ е нужна кой знае колко природа.

Двете млади жени разговаряха свободно, докато се разхождаха из имението. Големината му удивяваше Джулия. Имаше безкрайни хълмове и поля, удивителни градини, гъста гора, а на едно място през имението течеше река Уенсъм. Почти можеше да си представи Ник като преждевременно развито малко чернокосо момче, което тича наоколо и прави бели.

Във въпросната сутрин Анджела предложи да се разходят из гората по пътеката, която водеше от езерцето към къщата на вдовстващата херцогиня. Тръгнаха, навлекли по няколко фусти и тежки палта, за да се предпазят от априлския студ. Предишната нощ се бе спуснала мъгла и не виждаха в далечината, но бяха вървели по тази пътека няколко пъти преди.

Анджела бърбеше безспирно, а Джулия откри, че я слуша с половин ухо. Полята бяха прекрасни, току-що поникналата трева беше обсипана с нежни пурпурни, бели и жълти минзухари. Независимо какви бяха чувствата ѝ към съпруга ѝ, не можеше да отрече красотата на семейното имение. Последния път, когато бе дошла тук, се бяха отнесли с нея като с натрапница. Нежелана. Сега беше господарката на къщата. В отсъствието на Колтън всички ѝ се подчиняваха, никой не се противопоставяше на желанията ѝ. И най-вероятно така щеше и да бъде, защото съпругът ѝ очевидно нямаше планове да посети имението.

Навлязоха по-дълбоко в гората. Песните на птиците и цвъртенето на насекомите изпълваха спокойната сутрин. Тук земята се спускаше стръмно надолу покрай пътеката. Заради оскъдната слънчева светлина под гъстите клони на дърветата листата и мъхът бяха хлъзгави и принуждаваха Джулия внимателно да избира къде стъпва.

Тя отново се запита как ли прекарва Ник времето си в Лондон. Гордостта не ѝ позволяваше да му пише, нито да запита някого. Беше

писала на Софи, но само за да ѝ каже за дългия си престой в Сийтън Хол. Софи бе отговорила, че има намерение да я посети, но не бе споменала нищо за херцога.

Дали имаше любовница? Твърде вероятно, защото идеята за въздържанието на Покварения херцог беше най-малкото смешна.

Каза си, че все още му е ядосана и следователно не се интересува дали той има други жени в леглото си. Но се интересуваше. Твърде много. Споменът за умелите му ръце и горещите устни я преследваше. Тялото ѝ, узряло и пищно поради бременността, го помнеше и копнееше за него в самотния мрак на стаята ѝ.

Да не говорим за глупавото ѝ сърце, което отказваше да забрави нежните спомени от божествената им седмица заедно във Венеция. Усмивката му. Смехът му. Това, че я караше да се чувства най-красивата и най-желаната жена на света. Нима бе полудяла, че бе сметнала за възможно той да изпитва нещо повече от похот към нея?

— Как мислиш, Джулия? — запита Анджела и наруши хода на мислите ѝ.

— Моля? Какво ме попита? — Джулия се спъна в камък и трепна. — Не внимавах.

— Очевидно. — Анджела се засмя, отиде напред и прекрачи лежащ на пътеката корен. — Предложих детската стая да се боядиса и обзаведе наново. Може би...

Джулия също трябваше да прекрачи корена, но очевидно не бе преценила правилно разположението му, защото пръстът ѝ се закачи и тя изгуби равновесие.

Вместо да продължи напред, политна встрани и падна, подхлъзна се на мокрите листа и трева и, преди да е успяла да намери опора, се затъркаля по стръмния склон.

— Анджела! — извика, докато се опитваше да се хване за гъстите храсти. Обаче всичко бе прекалено хлъзгаво и ужасът ѝ нарастваше.

Търкаляше се и подскачаше по склона към дъното на насипа, поставила ръце на корема си, за да защити бебето. Кракът ѝ се закачи на един клон и последва силна болка в глезена.

После главата ѝ се удари в едно дърво и в черепа ѝ избухна мъчителна болка, преди всичко да потъне в мрак.

От светлината я боляха очите. Джулия ги стисна здраво и се опита да си спомни. Господи, боляха я и главата, и глезенът. Размърда ръце и напипа листа, клонки и трева. Да, беше се спънала и паднала, беше се търкаляла по стръмния склон. Но къде беше Анджела?

Пое си няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои, отвори очи и не видя никого наоколо. Може би Анджела беше отишла да доведе помощ. Джулия предпазливо размърда крайници, за да прецени степента на нараняванията. Беше по-добре, отколкото се страхуваше. Изпитваше болка в глезена и имаше отвратително главоболие, но вероятно можеше да се изкачи до пътеката. Нямахме смисъл да чака някой да я вдигне.

Запълзя внимателно към пътеката, хващайки се за корени и паднали клони. Земята беше хлъзгава и тя на няколко пъти се плъзна обратно, но после намери достатъчно твърда почва, за да продължи да се изкачва. Нараненият глезен ѝ пречеше, но волята я изведе на пътеката. Видя висок и дебел клон, който можеше да ѝ послужи за бастун, и го взе. Смяташе с негова помощ да стигне до къщата.

Стори ѝ се, че бяха минали часове, и насмалко не се свлече от изтощение, като влезе в къщата. Едва си поемаше въздух и позволи на иконома да ѝ донесе стол до входната врата. След това той изпрати един от слугите да доведе лекаря от селото.

Точно тогава Анджела се появи иззад ъгъла, следвана от Тео и друг слуга. Тримата се заковаха на място, като видяха Джулия мръсна и раздърпана на стола до входната врата.

— Джулия! — Анджела се спусна към нея, а на лицето ѝ бе изписано облекчение. — Върнах се за помощ. Не знаех какво друго да направя. Колко лошо си пострадала?

— Джон, занеси Нейно благородие горе — нареди Тео. — Анджела, изпрати някого за лекаря, а после помоли готвача да приготви нещо за ядене. Аз ще донеса бренди.

— Вече изпратиха за лекаря — каза Джулия уморено, когато слугата я вдигна от стола. — И нямам нужда от храна. Само ми помогнете да се кача горе.

Скоро Джулия беше в леглото, заобиколена от възглавници, а стаята бе пълна с разтревожени лица.

— Добре съм — каза им тя. Тео и Анджела седяха на ръба на леглото, сбърчили тревожно чела. — Наистина, добре съм. Имам главоболие и глезенът ме боли много. Но ще оживея.

— А бебето? — запита тихо Анджела, изпаднала в паника. — Господи, ще се чувствам ужасно, ако нещо се случи с бебето ти. Не трябваше да се разхождаме по онази пътека днес. Беше прекалено мъгливо и влажно.

— Тихо, момиче — скара ѝ се Тео. — Вината не е твоя и няма да узнаем нищо за бебето, докато не дойде лекарят. Няма нужда да изпадаме в истерия.

Джулия отпи още една глътка от брендито.

— Просто съм уморена. Чувствам, че мога да спя с дни. — И като че ли за да го докаже, се прозина.

— Не заспивай — каза ѝ Тео. — Не и докато не дойде лекарят и не те прегледа.

Лекарят дойде след половин час. Приятен възрастен човек, който я прегледа, без да бърза. Беше нежен и проявяваше уважение. През цялото време ѝ говореше, за да я успокои и да я държи будна.

Когато прегледът свърши, Тео и Анджела се върнаха в стаята, за да чуят какъв е резултатът от него.

— Нейно благородие има леко сътресение на мозъка, което ще отmine след няколко дни, ако си почива добре. Ще оставя лауданум за болката, но ви съветвам да не го използвате, освен ако не е абсолютно необходимо. Глезенът е изкълчен и кракът трябва да остане повдигнат няколко дни. След около седмица Нейно благородие ще е добре. — Той се прокашля. — Що се отнася до бебето, не мога да кажа дали Ваше благородие ще го изгуби, или не. Паданията обикновено водят до помятане. Но ако не започнете да кървите до ден-два, смея да кажа, че бременността не е застрашена. Обаче, ако Ваше благородие започне да кърви или се появят контракции, изпратете за акушерката. Аз също ще дойда с радост, но мисис Попър има много опит и в израждането на бебета, и в спонтанните аборти. Възможно е да ви даде нещо, което да спре процеса.

В стаята настъпи мълчание. *Паданията обикновено водят до помятане.* Думите отекваха в ушите на Джулия. Гърдите ѝ се стегнаха и я заболяха така силно като глезена.

Анджела изпрати лекаря, а Тео седна на ръба на леглото на Джулия.

— Не плачи, мила — каза ѝ и я погали по косата. — Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

— Не можеш да си сигурна — прошепна Джулия и сълзите ѝ потекоха неудържимо. — Никой не знае. О, Тео. Какво ще правя, ако изгубя бебето? Никога няма да си простя. — От гърдите ѝ се изтръгна ридание и Тео я прегърна.

— Шшш, вината не е твоя. Беше злополука. Нищо повече. — Леля ѝ разтри гърба ѝ, а Джулия плачеше и плачеше.

— Достатъчно — каза накрая Тео. Нежно я накара да легне отново на възглавниците. — Ще изгубиш бебето, ако не пазиш силите си. Бъди силна, Джулия. Малкото има нужда от теб. Плачът няма да е от полза, но почивката и храната ще бъдат.

Джулия избърса очи с края на завивката.

— Права си. Трябва да се заставя да остана спокойна и да си почивам.

— Спи, мила моя. След малко ще дойда да проверя как си.

Нощта също беше мъглива. Наранена и уморена, Джулия искаше само да спи. Тео влизаше в стаята ѝ на всеки няколко часа, за да я наглежда, будеше я, за да ѝ даде храна и вода, когато бе необходимо. Помагаше ѝ да отиде до тоалетната, което караше Джулия да се чувства безкрайно неудобно. Но Тео го приемаше като нещо нормално и тя ѝ беше благодарна.

На сутринта спа до късно, но се чувстваше значително по-добре. Нямаше нито кървене, нито контракции — повече от добър знак, че всичко с бебето е наред. Тя имаше намерение да последва съвета на лекаря, като в същото време се опитваше да не се тревожи. Тео беше права: трябваше да пести силите си.

След закуска Тео донесе няколко стари броя на La Belle Assemblée, от които да четат, а Джулия остана в леглото. После, през следобеда, Анджела дойде за малко при нея, за да може Тео да си почине.

— Нямам нужда от постоянни грижи — каза Джулия на етърва си. — Двете с Тео трябва да се наслаждавате на деня, не да седите с

мен. Върви. — Посочи вратата. — Освен това искам да подремна.

Убедена, че Джулия казва истината, Анджела излезе. Джулия се сгуши във възглавниците и заспа.

Останалата част от деня прекара по същия начин — почиваше и уверяваше другите две жени в подобреното си състояние.

Мег тъкмо бе отнесла вечерята ѝ, когато външната врата се отвори с трясък.

В стаята влетя съпругът ѝ, изпит и с раздърпан външен вид — такъв, какъвто Джулия никога не го бе виждала. По челюстта му бе набола поне едnodневна брада, очите му бяха зачервени и оградени от тъмни кръгове. Шалчето му бе накриво, смачканите му дрехи бяха покрити с прах от пътуването.

Джулия го зяпна, а после изтърси:

— Колтън! Какво правиш тук?

Той прочисти гърлото си и скръсти ръце зад гърба си.

— Един от слугите ми донесе новината за злополуката, мадам. Искях сам да преценя степента на нараняванията.

Да не би да се бе... тревожил за нея? Трябва да бе яздил като дявол, за да дойде толкова бързо. В гърдите на Джулия разцъфна радост и тя се опита да скрие усмивката си.

— Кажи ми какво стана. Разхождала си се в гората? Сама ли беше?

Тя поклати глава.

— Не. Лейди Ламбърт бе с мен.

— И се спъна?

— Да, на показващ се от земята корен. Вероятно не съм преценила правилно разстоянието. Не успях да запазя равновесие и паднах по склона. Но съм добре, наистина. Леко сътресение на мозъка и изкълчен глезен, но се оправям чудесно, тъй като Тео не ми позволява да ставам от леглото.

— А... бебето?

Тя не отговори веднага, търсеше в очите на Ник някакво друго чувство, освен тревога. Надежда? Забеляза, че той не каза моето бебе, а бебето. Дали не се бе надявал, че тя ще пометне?

Господи, вероятно за това се бе втурнал да я види. Радостта, която бе изпитала преди миг, се съсухри като цвете под горещо слънце.

Беше бързал насам с надеждата, че тя ще изгуби бебето, което щеше да бъде приемливо разрешение на проблема.

Пое си дълбоко дъх. Бореше се с отчаянието, обхванало сърцето ѝ. Ситуацията бе безнадеждна. Тя никога нямаше да успее да промени мнението му по въпроса. Ник никога нямаше да ѝ повярва, нито да приеме детето.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, съпруге — каза тихо, — но не изгубих бебето. Поне още не.

Той се намръщи.

— Независимо как се чувствам по отношение на детето, не желая да бъдеш наранена, Джулия.

Джулия не можеше да се застави да отговори. Помятането щеше да ѝ навреди. Никога нямаше да се възстанови от него. Тялото ѝ — да, но тя никога вече нямаше да има дете, заченато при подобни обстоятелства, с такава страст и обич. Сега между тях имаше само студено недоверие и Джулия вече нямаше сили за продължителни битки.

Обърна глава, избягвайки погледа му, прииска ѝ се той да си отиде. След миг той въздъхна.

— Планирам да остана няколко дни. Докато се изправиш на крака — каза тихо. — Като се върна в Лондон, Фиц ще остане тук да те наглежда.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Не мисля, че ми е необходима охрана, Колтън. Просто се спънах.

— Не съм толкова сигурен. И Фиц ще остане, докато не се уверя. — Посочи малката стая, в която тя се беше настанила при пристигането си. — Защо не си в стаята на херцогинята?

Джулия сви рамене.

— Анджела се е нанесла в покоите на херцогинята след смъртта ѝ. Не мисля, че е справедливо да я моля да се изнесе. Освен това тази стая ми е достатъчна.

Ник се завъртя на пети и отиде с широки крачки до вратата.

— Веднага доведете лейди Ламбърт — каза на слугата, който бе в коридора.

— Колтън, наистина... — подхвана Джулия, но млъкна, когато той вдигна ръка.

— Ти си господарка на къщата и заслужаваш да се отнасят с теб като с такава. Да не споменаваме, че ще спиш, където ти кажа.

— Не, не и след осем години — отвърна тя. Той наистина ли вярваше, че може да я командва сега, след като толкова дълго я бе пренебрегвал? — Не можеш да избираш кога да упражняваш съпружеските си права, Колтън.

Той присви очи и ѝ се усмихна бавно и самодоволно.

— И двамата знаем, че никога не ми се е налагало да прибегвам до съпружеските си права, Джулиет.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжете обичат да предлагат закрила дори когато нямаме нужда от такава. Най-добре е да я приемеш, за да не нараниш егото му.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Джулия ахна, като чу чие име бе изрекъл той. Със сигурност не бе грешка на езика. О, само ако можеше да изтрие самодоволството от лицето му. Точно когато се канеше да му каже да върви по дяволите, вратата се отвори.

— Ваше благородие! — възкликна Анджеला, а на лицето ѝ бе изписана изненада. — Не знаехме, че сте пристигнали.

Тео беше непосредствено зад нея и двете гледаха Колтън с любопитство.

— Знам. Дойдох първо тук. — Постави ръце на кръста си. — Бих искал съпругата ми да заеме съседната на моята стая, тъй като там е полагащото ѝ се място в това домакинство. Моля ви, изнесете нещата си довечера.

Бузите на Анджеला пламнаха.

— О, разбира се — каза тя тихо. — Не съм искала да проявя неуважение към Джулия. Предложих ѝ да се изнеса, а тя ми каза...

— Е, сега аз ви казвам — каза Ник и гласът му бе твърд като стомана.

— Разбира се. Веднага. Ако ме извините... — Анджеला се обърна и излезе.

— Колтън, това не бе необходимо — възрази Джулия.

— Не, прав е — намеси се Тео от прага. — Трябваше да отстъпите, без да бъде молена. Добър вечер, Ваше благородие. — Направи реверанс.

Ник се поклони леко.

— Лейди Карвил.

— Ще останете ли с нас няколко дни?

— Да, докато съпругата ми се изправи на крака.

Тео хвърли бърз поглед към Джулия.

— Колко интересно — измърмори. — Е, ще се погрижа и двете стаи да бъдат почистени и приготвени. — Излезе и затвори вратата след себе си.

Джулия затвори очи и разтри слепоочията си. Господи, беше изтощена, объркана и ядосана. Откакто се бе върнал в Англия, Колтън бе истинска досада. Наистина ли беше разочарован, че не е пометнала? Толкова ли бе жесток? Под затворените й клепачи се появиха сълзи — и за детето, и за мъжа, в когото се бе влюбила във Венеция. Мъж, когото знаеше, че никога повече няма да види.

— Трябва да си почиваш — каза Ник твърдо. — Ще се върна, за да ти помогна да се преместиш в новата си стая.

Тя кимна и го чу да излиза от стаята. Обърна се по корем и изля сълзите си във възглавницата.

Ник затвори вратата на стаята на съпругата си и тръгна по коридора. Емоциите бушуваха в него и изпитваше отчаяна нужда от пиене. Беше яздил половината нощ и целия ден, като слизаше от седлото единствено за да смени конете. Страхът за здравето на Джулия едва не го бе подлудил.

Като я видя такава бледа и уморена, едва се сдържа да не я прегърне и да не я пусне никога вече.

Какво му ставаше?

Тя вероятно го бе измамила по най-грозния начин, по който една жена може да изиграе един мъж. Шест седмици се бе опитвал да я забрави, но не бе успял. Най-зле беше нощем, когато миризмата й... усещането за нея... вкусът й го преследваха. А след случилото се в бордея на мадам Хартли Ник нямаше желание да опитва отново с друга жена. Очевидно бе хванат в капан, отчаяно желаещ единствената жена, която не можеше да си позволи да има.

Беше се заклел да стои далеч от Сийтън Хол с надеждата, че ужасното желание ще изчезне. После, през септември, когато научеше дали бебето е негово, или не, можеше да си тръгне без съжаления. Все пак тя не искаше съпруг — искаше бебе, родено под защитата на името

Сийтън. Джулия сама му бе казала, че трябва да напусне Англия и да се върне във Венеция.

Очевидно не копнееше за него.

Тогава защо бе така омагьосан от нея?

Намери Тортън, иконома. Той служеше в Сийтън Хол, откакто Ник се помнеше. Макар и в края на шейсетте или в началото на седемдесетте, Тортън беше забележително енергичен за напредналата си възраст. Когато по-рано вечерта Ник и Фиц бяха пристигнали, той едва не се бе затичал, за да уведоми персонала за присъствието на херцога.

— Намерете мистър Фицпатрик и го изпратете в кабинета — заповяда Ник.

— Да, Ваше благородие — отговори Тортън с дрезгавия си баритон.

Ник влезе в тъмния кабинет, който някога брат му бе използвал също като останалите херцози Колтън. И ако това не бе достатъчно депресиращо... стаята навяваше особено мрачни спомени на Ник, откакто бе намерил тук мъртвото му тяло.

Отиде до бюфета и с благодарност откри, че е добре зареден. Наля си пълна чаша от най-доброто уиски на баща си. Поне майка му не бе вече жива, та да спори с нея. Все още помнеше повечето от кавгите им — които ставаха пред баща му, разбира се — в същата тази стая. Любимата ѝ тема беше какво разочарование бе за нея вторият ѝ син.

После, в нощта след погребението на брат му, той стоеше тук с двамата си родители, а очите им, изпълнени с омраза и обвинение, се взираха втренчено в единственото им оцеляло дете. Ник се бе опитал да обясни, но никой не му вярваше. Затова се бе отказал.

Отпи щедра глътка алкохол, за да потуши горчивите спомени. Господи, мразеше това място.

Вместо да седне зад голямото бюро, Ник избра малък стол до камината. Чу се кратко почукване и Фиц влезе тежко в стаята.

— Добър вечер, Ваше б...

— Не го казвай — срязва го Ник. — Наричат ме Ваше благородие — и това ми омръзна, — откакто съм се върнал в тази проклета купчина камъни. — Изправи се и отново отиде до бюфета. Този път наля уиски и на Фиц.

Подаде му чашата и отново зае мястото си.

— Искам да отида до горската пътека утре, за да видя къде е паднала съпругата ми. Трябва да се уверя, че наистина е било злополука.

— Подозирате, че не е така?

Имаше нещо в случилото се, което безпокоеше Ник. Две необясними падания в такъв кратък период, ако се броеше и смъртта на майка му. Дали наистина беше съвпадение?

Когато му казаха за смъртта на вдовстващата херцогиня, той бе предположил, че Сатаната се е уморил да чака харпията и е дошъл да я прибере. Но сега се бе замислил над обстоятелствата. Беше се спънала или... се бе случило нещо друго? Изглеждаше малко вероятно. Все пак беше адски трудно да се убие чистото зло. А и кой би искал да я убие? Недоволен член на персонала, който се е уморил да бъде хокан?

Но тъй като бе имал доста неприятности, Ник се бе научил да вярва на интуицията си. И точно сега две падания му се виждаха прекалено много, за да бъдат подминати с лека ръка — поне не и преди да провери сам мястото на злополуката.

Сви рамене.

— Признавам, че не знам. Но да се спънеш и да паднеш точно там, където пътеката става стръмна? Ти най-добре от всички разбираш опасността да се приемат трагичните събития за обикновено съвпадение. Затова искам тя да бъде охранявана, докато не задоволя любопитството си. Всъщност искам да останеш тук, като се върна в Лондон.

Фиц смръщи вежди и белегът на лицето му започна нервно да потрепва.

— Защо?

— Изглежда, че съпругата ми има по-голяма нужда да бъде наглеждана от мен. Фиц поклати глава.

— Не. Защо ще се връщате в Лондон?

Защото не мога да остана тук и да не я докосвам.

— Ще е по-добре, ако замина.

— По-добре за кого? — Фиц отпи от уискито. Малката изящна чаша изглеждаше почти комично в огромните му длани. — Никога не съм ви мислил за страхливец.

Ник понечи да отрече, но Фиц го познаваше прекалено добре. Затова не каза нищо, просто се взираше в огъня.

— Колко дълго ще останете в такъв случай? — запита Фиц.

— Докато тя се възстанови. Може би два или три дни.

— Ще я наглеждам, но вие по-добре внимавайте в Лондон. Ако нещо ви се случи, докато съм тук, никога няма да ви простя.

— Няма нужда да се тревожиш. Куинт не се отделя от мен. Взел е присърце предупрежденията ти относно безопасността ми.

— Кога ще простите на лорд Уинчестър в такъв случай?

Раменете на Ник се стегнаха.

— Когато се почувствам готов, Фиц. — Не беше разговарял с Уинчестър от онзи ден в кабинета, когато приятелят му му бе казал за финансовите проблеми на Джулия. — И защо това те интересува?

— Не ме интересува. Но ми се струва, че е срамно да се отказвате от старо приятелство само защото Уинчестър е постъпил като джентълмен.

— Като джентълмен? — изръмжа Ник, стиснал челюст. — Да помогне на съпругата ми да се представи за курва и да ме изиграе? Да ме направи на глупак? Да ме излъже в лицето? Така ли постъпват джентълмените там, откъдето си?

Фиц поклати глава.

— Не. Там, откъдето съм аз, ако съпругът пренебрегва жена си в продължение на осем години, ако я остави едва ли не да гладува, семейството ѝ ще го причака в някоя тъмна уличка и ще си разменят един-два юмрука.

— Да, семейството ѝ. Не най-добрият приятел на съпруга ѝ.

— Уинчестър се смята за нейно семейство. — Пресуши чашата си и се изправи, с което се извиси над Ник. — И вие сте наясно с това. Просто не искате да признаете, че грешите. Никога не признавате, че може да не сте прав, проклет твърдоглавецо.

Ник присви очи.

— Да, и този проклет твърдоглавец може да те изпрати да спиш в конюшната, ако не внимаваш.

Фиц отметна глава назад и се засмя.

— Спал съм и на по-лоши места от вашата конюшня, Ваше благородие. Всъщност тя е палат в сравнение с някои дъблински

улички, в които съм бил. Лягам си, освен ако нямате нужда от нещо друго.

— Нямам. Направи достатъчно за една нощ.

След това влезе Тортън.

— Ваше благородие, господарските стаи са приготвени за вас и Нейно благородие.

— Благодаря. Ще се погрижа за настаняването на съпругата си в новата ѝ стая. Нека камериерката премести нещата ѝ на сутринта.

— Много добре, Ваше благородие. Лека нощ.

— Лека нощ, Тортън. — Ник допи уискито си и се протегна. Беше изтощен. Колкото по-скоро настанеше Джулия, толкова по-скоро щеше да си легне.

Почука тихо на вратата на съпругата си, но никой не отговори. Надникна и видя, че е дълбоко заспала. Пристъпи тихо напред с намерението да я вземе на ръце. Но вместо това откри, че просто стои до леглото ѝ.

Тя дишаше равномерно и дълбоко и изглеждаше съвсем спокойна. Невинна. Дългата ѝ руса коса се спускаше около изваяното ѝ от ангели лице и макар че завивките скриваха тялото ѝ от погледа му, Ник помнеше всяка негова съблазнителна извивка. Сънуваше го всяка вечер. Само това, че бе в една и съща стая с нея, го караше да изпитва болезнен копнеж.

Трудно бе да се каже защо, но искаше тя да е в стаята непосредствено до неговата. *Защото си глупак*, прошепна глас в главата му.

Отметна завивките и дъхът заседна в гърлото му. Нощницата се бе набрала нагоре по краката ѝ и разкриваше млечнобелите ѝ гладки бедра, а гърдите ѝ, сега още по-големи заради бременността, изпълваха горната ѝ част. Желанието се надигна в слабините на Ник и той затвори очи в опит да запази самообладание.

Опита се да не мисли за възможността да се плъзне в леглото ѝ гол и да я люби.

Когато се почувства по-спокоен, отвори очи и тогава видя нежно издутия ѝ корем. Не беше много голям, но все пак се виждаше издутината под тънката памучна материя. Господи, там наистина имаше бебе. Ник прокара длан по лицето си, чувствата го завладяха.

Напомни си, че трябва да се придържа към плана си. Когато се докажеше, че детето не е негово, можеше да напусне страната, без да му дава закрилата на името си. Ако пък грешеше и бебето беше негово... Е, никога не бе искал да бъде баща — всъщност не знаеше и как да изпълнява тази роля — и никога не бе искал да остава в Англия.

Но детето не беше негово... нали?

Беше му трудно дори да мисли за тази възможност. Ник плъзна ръце под Джулия — едната зад врата ѝ, а другата под коленете. Въздъхна, когато я повдигна и тя обви ръце около врата му. Ник потисна стона си. Гърдите ѝ се допряха до неговите, а ароматът ѝ — на гардении, така сладък и така познат — го обгърна. И го накара да копнее за онези невинни нощи във Венеция, когато не знаеше за измамата ѝ.

Измина бавно дългия коридор и зави зад ъгъла. Покоите на херцогинята бяха съседни на неговите и се намираха в далечния край на източното крило, макар той никога да не бе спал в господарския апартамент. Последния път, когато бе в Сийтън Хол, баща му бе още жив. Това бе за погребението на Хари.

Ник отвори вратата с крак и влезе в новите покои на Джулия. Те бяха големи и обзаведени под твърдата ръка на майка му. Каза си, че ще трябва да помоли съпругата си да смени мебелировката и украшенията, когато има време. Сега, след като бе прегледал финансовото състояние на имението, знаеше, че без затруднение могат да си позволят каквито промени тя пожелае.

По дяволите, можеше дори да изравни мястото със земята и да го изгради наново.

Наведе се и нежно положи Джулия на леглото. Опита се да се отдръпне, но тя го стисна здраво.

— Ник — каза тихо и дъхът ѝ погали врата му.

Той замръзна. Обзе го нерешителност, гневът и гордостта се бореха с бушуващата в слабините му страст. Помисли си колко лесно щеше да бъде да се предаде. Да потъне в мекотата ѝ и да задоволи нуждата си от нея. Но после — какво?

Бърз поглед към лицето ѝ го убеди, че тя спи. Изпитал облекчение, той отстрани ръцете ѝ от врата си и повдигна завивките, за да я завие. Остана още минута, гледаше я и я желаше. Измъчваше се.

Преди да е успял да го предотврати, Ник се наведе и я целуна нежно по челото. Кожата ѝ беше хладна и мека и му бе дяволски трудно да се отдръпне. Той въздъхна, отиде в съседната стая и си легна с дрехите.

На следващата сутрин, когато Ник влезе в трапезарията, две жени вече седяха там.

— Добро утро, Ваше благородие — поздравиха весело лейди Ламбърт и лейди Карвил.

— Добро утро, дами — отговори той. След неспокойната нощ, той бе станал преди часове, вече бе хапнал и излязъл да пояде. — Лейди Ламбърт, ще бъдете ли така любезна да поядете с мен тази сутрин? Искам да видя на кое точно място от пътеката е паднала съпругата ми.

Съпругата на брат му кимна.

— Разбира се, Ваше благородие. Ще бъда щастлива да ви придружа. Ще се преоблека и ще бъда при вас след около двайсет минути. — Изправи се и излезе забързано от стаята.

Лейди Карвил го изгледа замислено.

— Защо, ако нямате нищо против да запитам?

— Още не знам. Може да е нищо — отговори той искрено. — Но годините зад граница ме научиха да приемам злополуките с недоверие.

— Да, чух, че вие самият сте претърпели няколко злополуки. Вярвате ли, че Джулия е в опасност?

— Надявам се, че не. Във всеки случай ще оставя Фиц тук да наглежда и трите ви в мое отсъствие.

— Мислите ли, че е необходимо? Може би трябва да останете, докато детето се роди.

Ник изправи гръб. На върха на езика му бе да каже, че детето не е негово, но се въздържа. Времето щеше да докаже правотата му.

— Не, трябва да замина. Но ако бебето не се роди преди септември, ще се върна.

Очите на лейди Карвил говореха, че разбира. Тя въздъхна.

— Замисляли ли сте се за последиците от недоверието ви, Ваше благородие? Тя най-вероятно никога няма да ви прости.

— Тогава ще сме квит. Бихте ли ме извинили, мадам.

Определено в кисело настроение, Ник завари Фиц да оседлава конете в конюшната. Малка кобила за лейди Ламбърт, огромен ловджийски кон за Фиц и новият жребец на Ник, Шарон. Купен преди три седмици от Тетърсол, Шарон бе абсолютно черен и бе висок около метър и шейсет сантиметра. Конят бе буен и се инатеше и на Ник по-рано сутринта му бе доставило огромно удоволствие да го остави да препуска на воля.

— Сигурно искате да дойда? — запита Фиц, когато Ник се приближи.

— Определено. Предпочитам да не съм сам с лейди Ламбърт. Освен това искам мнението ти за мястото, където се предполага, че е паднала съпругата ми.

— Страхувате се, че ще ви се нахвърли, а?

Ник си спомни няколко смуцаващи размени на думи със съпругата на брат му, докато той беше още жив. Тя флиртуваше с него при всяка възможност, дори пред Хари. Той никога не я бе окуражавал, но тя бе упорита и изненадана, че Покварения херцог не желае да сложи рога на брат си.

И тогава дойде съдбоносната нощ, онази, в която всичко се бе превърнало в ад.

— Просто стой наблизко — измърмори Ник и сграбчи юздите на Шарон. Само с едно леко движение той скочи на седлото.

— А, ето я и нея. — Фиц посочи към къщата, Ник се обърна и видя лейди Ламбърт. Тя изглеждаше весела, когато влезе в конюшната в кафяв костюм за езда.

Стигна до тях и Ник си отбеляза изненадата, изписала се на лицето ѝ, като видя, че са оседлани три коня, а не два.

— Фиц ще дойде с нас — заяви той.

Тя кимна и отиде до пъна, който използваша, за да възседнат полесно конете. Един от конярите, който бе наблизко, задържа юздите, докато тя се настани удобно на гърба на кобилата.

Ник направи жест на нетърпение, който бе насочен към Фиц, и приятелят му бързо се метна на гърба на коня си.

— Да вървим — каза Ник и поведе Шарон към гората.

Тримата яздеха, без да сменят темпото. Утринта бе ясна и свежа, а познатите гледки и миризми напомняха на Ник за детството му, когато се разхождаше из имението. Все още си спомняше главния

градинар, посивелия мистър Томпкинс, който никога нямаше нищо против малкото момче да го следва навсякъде. Точно заради мистър Томпкинс Ник знаеше името на всяко цвете и дърво в имението. Като че ли тези знания щяха да са му от полза някога.

Питаше се кога лейди Ламбърт ще заговори. Тя никога не мълчеше, а той подозираше, че има какво да му каже след осем години.

Не се наложи да чака дълго. Веднага щом минаха покрай езерото, лейди Ламбърт изравни коня си с този на Ник, а Фиц остана да язди зад тях.

— Ваше благородие — подхвана тя тихо, едва ли не шепнешком. — Да обсъдим ли поне какво се случи в онази нощ?

— Не. — Онази нощ бе последното, за което искаше да мисли. Продължи да гледа напред, вниманието му бе изцяло концентрирано в пътеката.

— Но трябва поне да ми позволите да се извиня.

Ник не каза нищо. Извиненията нямаше да върнат брат му. Нито да допринесат за репутацията на Ник. А после оставаше и въпросът с чувството за вина, което никакво извинение не можеше да премахне.

— Сега съм различна, трябва да знаете — продължи тя. — Виждам колко глупава съм била тогава. О, Ник...

Погледът на предупредително присвитите му очи срещна нейния.

— Искам да кажа, Ваше благородие. — Тя се изчерви и извърна очи. — Просто исках да знаете колко много съжалявам за случилото се. И се надявам, че някой ден ще можем да бъдем приятели.

Той не можа да измисли достатъчно учтив за ушите на една дама отговор, затова замълча. Молеше се тя да направи същото. Фиц извика:

— Колко още остава, лейди Ламбърт, ако нямате нищо против да запитам?

— Около десет минути, мисля. Точно преди големия завой на пътеката. — Размърда се на седлото и приглади полите си. — Посетихте ли гроба на майка си, Ваше благородие?

Той въздъхна. Тази разходка очевидно щеше да става все по-неприятна и по-неприятна.

— Не, не съм. Но не се тревожете. Имам намерение да танцувам джига^[1] върху него, преди да си тръгна.

Лейди Ламбърт стисна здраво челюсти. Настъпи блажен миг на тишина, преди тя да изтърси:

— Съпругата ви е прекрасна. Двете бързо станахме приятелки.

— Нима?

— Наистина. Тя е умна и...

— Защо останахте, лейди Ламбърт? — прекъсна я той. Тя отвори широко очи от изненада, но той продължи: — Защо останахте при вдовстващата херцогиня през всичките тези години? Защо не се върнахте при семейството си?

Тя изправи рамене.

— Нямам семейство. Няма къде да отида. Вашата майка беше моето семейство през последните осем години.

— В такъв случай, позволете ми да ви осигуря дом. Изберете си някоя от къщичките тук. Отидете в Лондон, купете си градска къща и ми изпратете сметката.

— Принуждавате ли ме да си тръгна, Ваше благородие?

— Не ме поставяйте в това положение. Предпочитам да не ви принуждавам да си тръгнете, но не мога да разбера защо настоявате да останете тук. — Сръга Шарон и конят препусна пред другите.

След няколко минути пристигнаха на мястото, където бе паднала Джулия. Ник слезе от коня и преметна юздите през един нисък клон. Растителността около пътеката беше гъста, а от едната ѝ страна имаше стръмен склон.

— Кракът ѝ се закачи на този корен — каза лейди Ламбърт и посочи. — Беше доста мъгливо онази сутрин и се страхувам, че тя се подхлъзна, докато се опитваше да запази равновесие.

Ник кимна. Искаше да огледа, но не се нуждаеше от непрекъснатото ѝ бърборене.

— Благодаря ви за помощта тази сутрин, мадам. Искате ли Фиц да ви придружи обратно до къщата?

Нещо проблесна в очите ѝ и той си помисли, че най-вероятно е изненада, задето я отпращат така.

— Не, това не е необходимо. Мога и сама да намеря обратния път. Приятен ден, Ваше благородие.

Тя обърна коня и се отдалечи. Като не можеше вече да ги чуе, Фиц се усмихна и имитира пискливия ѝ глас:

— И се надявам, че някой ден ще можем да бъдем приятели.

— Престани, Фиц! — изръмжа Ник. — Слез от проклетия кон и ела тук долу.

Фиц се засмя, праметна крак и скочи на земята.

— Какво търсим?

— Не знам. Но има нещо странно в това падане. Спъва се и се търкулва надолу по склона? Може би е по-тромава сега, тъй като...

— Носи дете? — прекъсна го Фиц, повдигнал недоверчиво вежда. — Не можете да произнесете думата „дете“?

— Мога — отвърна рязко Ник. Отиде до корена и го отмести с крак. — Изглежда доста разклатен, не мислиш ли?

— Прилича повече на въже, отколкото на корен. — Фиц го вдигна с лекота, а Ник се запъти към склона. Фиц дръпна корена и го изтръгна. — Погледнете! — извика.

Ник бързо се върна при него.

— Не ви ли се струва, че нещо е било завързано в този край? Може би въже?

Ник не бе сигурен. Краят се гънеше под странни ъгли и наистина изглеждаше, че е бил завързан около нещо. Но това нещо можеше да е друг корен.

— Виж дали ще можеш да го намериш. — Фиц кимна, тръгна към другия край на пътеката и се скри в дърветата.

Спрял се на ръба на склона, Ник огледа масата от листа по земята. Наистина бяха много, а лейди Ламбърт бе казала, че онази сутрин е било мъгливо. Плъзна ботуш по листата, за да провери колко са хлъзгави. Хммм.

Надникна над ръба. Като внимаваше къде стъпва, започна да се спуска надолу, хващайки се за стволите и клоните на дърветата, за да не падне. Като наближи дъното, видя пътеката в листата, образувана от падащото тяло на Джулия. И кръвта му се смрази.

Господи, нима се бе търкаляла чак дотук? Бе истинско чудо, че не си бе счупила врата.

Изкатери се отново горе и завари Фиц да го чака.

— Е?

— Земята е прекалено мокра и не задържа отпечатьци, ако въобще е имало такива. Може би има следи от завързване на въже около едно далечно дърво, но са прекалено незабележими, за да бъдем сигурни.

— По дяволите — измърмори Ник. — Надявах се да имаме сигурен отговор, независимо какъв.

Фиц хвана юздите на ловджийския кон.

— Все още ли искате да остана, като се върнете в града?

— Да. — Ник нямаше доказателства, но нещо в падането продължаваше да го безпокои. И макар че не искаше да го признае, не искаше да остави Джулия без защита. Идеята, че може да ѝ се случи нещо.

Прогони тези мисли от ума си и се метна на гърба на Шарон. Големият жребец се изправи на задните си крака и Ник стисна здраво юздите.

— Не изпускай съпругата ми от очи. Не се отделяй от нея, Фиц. По време на храна, разходки, чай... каквото и да прави.

— Разбира се, макар че щеше да бъде по-добре, ако вие...

— Не го казвай — изръмжа Ник и заби пети в тялото на Шарон.

Джулия не видя съпруга си цели три дни. Знаеше, че е все още в имението, защото чуваше стъпките му в съседната стая всяка нощ, като си лягаше. Това, че очакваше с нетърпение всякакви признаци за присъствието му, говореше много за еднообразието на дните ѝ.

Тео също я информираше къде е херцогът. Не бе изненада, че той прекарваше по-голямата част от времето си в езда, следван от Фиц. По време на вечеря бе очевидно, че всички се чувстват неловко, тъй като Ник, Тео и Анджела бяха изчерпали темите си за разговор още първата вечер.

Тя реши тази вечер да се присъедини към тях. Глезенът ѝ бе значително по-добре и мисълта да прекара още един ден в леглото бе непоносима.

Джулия звънна за Мег и се опита да не мисли защо Ник я бе избягвал през последните няколко дни. От онази първа нощ насам той не я бе посетил, нито се бе поинтересувал как се чувства. Дали не чакаше да узнае дали е пометнала, или не?

Е, помисли си тя и вирна упорито брадичка, щеше да бъде разочарован. Според дошлата днес акушерка всичко с бебето бе наред. За Джулия бе истинско облекчение да го чуе. Всъщност и Джулия, и Тео бяха заплакали от радост при тази новина.

Влезе Мег и двете започнаха да обсъждат какво да облече за вечеря.

— Все още имате една-две рокли от онези, които взехте със себе си във Венеция и които ще ви стават още около седмица — предложи Мег. — Така ще привлечете вниманието на Негово благородие.

— Не съм толкова сигурна, че искам да привлека вниманието му — измърмори Джулия. Все още бе ядосана и наранена. Бе казал такива отвратителни неща, толкова лесно бе повярвал най-лошото за нея.

Не че Мег знаеше това. Но слугите говореха и Мег очевидно беше наясно, че от пристигането му двамата не бяха оставали заедно.

— Нека бъде розовата рокля, Ваше благородие. Ще я донеса веднага.

Близко час по-късно Джулия се огледа в огледалото.

— Е, Мег. Какво мислиш?

— Мисля, че ще сритате Негово благородие в задника, ако нямате нищо против да се изразя така.

Джулия се засмя. Трябваше да се откаже от банелите, за да влезе в роклята, но резултатът си струваше. Розовата коприна обгръщаше горната половина на тялото ѝ, ниско изрязаният корсаж повдигаше гърдите ѝ. Нежната като шепот материя се спускаше грациозно до пода, плъзгайки се над бедрата и прасците ѝ върху възможно най-леката фуста. Много късите, подобни на крилца ръкави, подчертаваха раменете и шията ѝ, а цветът на роклята — белотата на кожата ѝ.

Много лошо, че бе продала перлите на баба си.

— Това беше гонгът. Ваше благородие по-добре да побърза.

— С наранен глезен? Ще е цяло чудо, ако стигна преди десерта — пошегува се Джулия. — Пожелай ми късмет, Мег.

— Тази рокля е целият късмет, от който Ваше благородие се нуждае.

Джулия се засмя и заслиза бавно към първия етаж. Докато стигне до трапезарията, всички вече бяха започнали с първото блюдо. Изправиха се до един и се спуснаха да ѝ помогнат. Тя се изненада, че Ник стигна до нея пръв.

— Мила моя — поздрави я Тео, когато Джулия прие ръката на съпруга си. Тя беше топла и силна под нейната и коремът ѝ потръпна. — Сигурна ли си, че трябваше да станеш от леглото?

— Добре съм, лельо Тео. — Ник я поведе към далечния край на масата, към обичайното ѝ място. — Колтън, моля те, не ме карай да вървя чак дотам. Ако нямаш нищо против, ще седна тук, до теб.

Видя погледът му да се стрелка към деколтето ѝ. Той се прокашля.

— Както желаеш, мадам.

---

[1] Джига — ирландски народен танц. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжете не споделят чувствата си, както ние очакваме. Всъщност можеш да разбереш повече от онова, което той не казва.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Цяла вечер Ник почти не погледна към нея. Блюдата се сменяха, Тео и Анджела бърбеха почти неспирно, а съпругът ѝ се бе концентрирал замислен върху храната и почти не вземаше участие в разговора. Накрая Джулия едва не съжали, че е станала от леглото.

Сервираха и десерта и тя потисна прозявката си.

— Мила моя — каза ѝ Тео, — без съмнение си уморена. Ако искаш да си легнеш, сигурна съм, че Колтън с радост ще те заведе до стаята ти.

Ник вдигна рязко глава и погледна първо Тео, после и Джулия.

— Разбира се. Само кажи.

— Благодаря, но съм сигурна, че мога и сама.

— Глупости — намеси се Тео. — Позволи на съпруга си да те придружи. Не искаме да паднеш отново.

Джулия не можеше да оспори това, а и Колтън, висок и гъвкав, вече бе станал и грациозно посягаше да ѝ помогне със стола. Тя въздъхна и се примири.

— Лека нощ, Тео, Анджела.

Той хвана ръката ѝ.

— Облегни се на мен — каза и пое тежестта ѝ, докато тя излизаше с накуцване от трапезарията.

Не разговаряха. Тялото ѝ пламна дори само от допира им — факт, който я тревожеше, като се имаше предвид колко ужасно се бе държал с нея. Как бе възможно да е все още привлечена от мъж, който бе така жесток с нея? Беше лудост.

Стигнаха стълбите, тя по погрешка стъпи с наранения си крак на първото стъпало и трепна от болка.

— Не трябваше да ставаш от леглото — изръмжа недоволно Ник, наведе се и я взе на ръце.

— Остави ме долу. Напълно способна съм да вървя.

— Не се съмнявам, но искам да стигнем преди Архангеловден.

Той изкачваше стъпалата с лекота, мускулите му се свиваха и играеха под пръстите ѝ. Миришеше точно както и във Венеция, на цитрусови плодове и мускус, и ѝ се прииска, колко абсурдно, да положи глава на гърдите му. Всъщност ако се обърнеше да я погледне, тя трябваше само леко да се наведе напред, за да го целуне.

Разтърси глава. Защо мислеше за целувки?

Но, о, небеса, правеше го. Уютно сгушена в него, Джулия си спомни онази разкошна седмица във Венеция. По-скоро тялото ѝ си спомни. Сърцето ѝ забърза ритма си, зърната ѝ се втвърдиха и желанието, което се опитваше да отрече, заплаши да я превземе.

Само ако нещата между тях не бяха толкова сложни.

Ник отвори вратата на стаята ѝ и влезе. Сякаш не можеше да понесе да я докосва повече, веднага я спусна на пода. Отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си. Прочисти гърлото си.

— Дватамата с Фиц отидохме с конете до мястото на падането ти и макар да изглеждаше подозрително, нямаше очевидни доказателства за нещо злонамерено. Но все пак трябва да си по-внимателна. Фиц ще те придружава, където и да отидеш.

— Злонамерено? Наистина, Колтън, толкова си драматичен. Казах ти, че е нищо, просто се спънах.

— Просто спъване, което можеше да те убие, мадам.

Тя устоя на изкушението да извие очи към тавана.

— Щом няма доказателства, защо Фиц трябва да ме следва навсякъде?

Една черна вежда се стрелна нагоре.

— Защото аз казвам така.

Челюстта на Джулия увисна. Арогантността му я изумяваше.

— Това ли е всичко, Колтън? — запита раздразнено.

— Не знам. Всичко ли е? — провлачи той думите, а погледът му я обходи от главата до петите. — Все пак не мога да не забележа колко

изкусно си изложила прелестите си на показ тази вечер. Може би се опитваш да привлечеш вниманието ми.

Джулия ненавиждаше възбудата, обзела я при този негов поглед, затова гласът ѝ кипеше от злоба.

— Моите прелести, както се изрази, едва влизат в дрехите. Това — посочи роклята — не бе сторено, за да се облагодетелстваш ти.

— Щях да ти повярвам, ако вече не знаех каква умна малка лъжкиня си. — Доближи се до нея, но Джулия не отстъпи.

— Нямаше да бъда принудена да лъжа, ако не бе пренебрегвал задълженията си цели осем години — каза тя рязко в отговор. — Не знаеш какво преживях с твоето семейство. Ами Темпълтън...

Затвори уста, защото не искаше да му каже колко лошо беше всъщност. Не че Колтън се интересуваше от това.

— С Темпълтън вече се разправих, мадам. Не само изяснихме финансовото положение на имението, но братовчед ми няма да ти каже и дума, докато е жив.

Докато размишляваше над думите му, у нея се породиха надежда и ужас.

— Уби ли го?

Ник отметна глава назад и се засмя — първата усмивка, която виждаше на лицето му от Венеция насам.

— Не, не съм. Трябваше, като се имаше предвид, че те нарече...

— ... курва — довърши тя, когато гласът му заглъхна. — Но нали ти вярваш, че съм такава, съпруже?

На лицето му се изписаха безброй чувства. Преди тя да е успяла да ги разгадае, той скъси разстоянието между телата им. Едната му ръка се плъзна зад врата ѝ, а другата се озова на кръста ѝ, не позволявайки ѝ да мърда.

— И все пак не мога да спра да те желая. — В сивите му очи проблесна нещо диво и тъмно. — Всяка минута, всяка секунда от всеки ден — прошепна той, преди да се наведе и да покрие устата ѝ със своята.

В мига, в който устните им се срещнаха, всичко друго бе забравено. Страстта пламтеше буйна и гореща между тях, езикът му нахлу в устата ѝ, за да вкуси и възбужда. Тя стисна раменете му, заби нокти в дрехите му, подготвяйки се за яростната атака на възхитителното усещане.

Дишаха учестено и на пресекулки, устните им бяха отчаяно вкопчени, всеки от тях се бореше за надмощие. Това не бе нежна целувка, а страстна и гневна, негодуванието и подозрението разпалваха страстта. Джулия нямаше нищо против. Всъщност мислеше, че може и да умре, ако той прекъсне целувката. И когато той притисна в нея възбудата си, огромна и твърда, тя нададе стон, без да откъсва устни от неговите.

Той прекъсна целувката и плъзна устни надолу по шията ѝ, езикът му оставяше еротична следа по кожата ѝ. Като стигна в основата на гърлото ѝ, ухапа леко извивката на рамото ѝ, зъбите му потънаха нежно в мускулите и сухожилията. Джулия потръпна, болката и удоволствието се смесиха и между краката ѝ се разгоря силен огън.

Топлата му длан покри гърдата ѝ и я повдигна нагоре, за да захапне леко плътта, изложена на показ от роклята. Тя изви гръб, отчаяно копнееща за още, гръдта ѝ бе наедряла и твърда и... желаеща го.

Неочаквано той постави ръце под дупето ѝ и я повдигна. Джулия инстинктивно обви крака около кръста му и преди да е разбрала какво става, гръбът ѝ опря в стената. Устата му намери нейната още веднъж в опияняваща целувка и възбудата му, твърда и копнееща, се сгуши перфектно в люлката на бедрата ѝ. Тя не можа да устои да не потърка голата си цепка по дължината му и той изръмжа, звук на възбуда, излязъл от дълбините на гърлото му. И тя го направи отново.

Той размърда бедра, за да възбуди най-чувствителната ѝ плът. Всяко движение я караше да се задъхва за въздух, удоволствието се разливаше чак до върха на пръстите ѝ, но не бе достатъчно. Тя гореше, кожата ѝ бе едновременно гореща и хладна и никога не се бе чувствала толкова празна. Толкова отчаяна. Беше минало прекалено много време, но тялото ѝ помнеше добре какво бе усещането за него вътре в нея.

— Ник — каза тихо като дихание и замърда бедра в тон с неговите.

Той се притисна още по-силно и гръбът ѝ се опря болезнено в стената, устата му целуваше горещо и настоятелно шията ѝ. Тя се задъхваше и го стискаше за раменете, изпаднала в екстаз от върховното удоволствие, което премахваше всичките ѝ задръжки

относно това, което правеха. Имаше нужда от него. Искаше всичко, което той можеше да ѝ даде, че и още.

Желанието да му достави удоволствие, да съедини тялото си с неговото, взе надмощие. Плътна ръка между телата им с намерението да разкопчае копчетата на бричовете му.

Когато ръцете ѝ стигнаха до колана му, той замръзна и веднага отстъпи назад. Объркана и изгубила равновесие, Джулия се свлече по стената и се опита да остане на краката си. Какво се бе случило току-що?

Съпругът ѝ изглеждаше така замаян, както се чувстваше и тя. Прокара длан през черната си коса, разрошвайки я.

— Аз... — Издиша шумно, не искаше да среща погледа ѝ. — Моля за извинение, мадам. Довиждане.

— Колтън, чакай — извика тя, неспособна да направи каквото и да е, освен да го гледа как бърза към вратата.

Той спря, но не се обърна. Тя си спомни думите му, че ще остане само докато тя се изправи на крака. И току-що бе казал довиждане вместо лека нощ.

— Заминаваш за Лондон ли?

— Да — отговори той и обърна леко глава, заставайки в профил към нея. — Мисля, че така е най-добре.

Заминаваше. Не ѝ се искаше да повярва. Ръцете му бяха под роклята ѝ само преди минута, а сега заминаваше? Това, че все още изгаряше по него и не искаше ласките му да спират, я ядоса още повече. Как можеше да го мрази и в същото време да го желае толкова силно?

Бясна, тя каза рязко:

— Е, значи ще продължиш да ме пренебрегваш? Трябва да си бил много разочарован да се втурнеш насам само за да разбереш, че не съм изгубила бебето ни.

Ник се обърна с лице към нея, изражението му издаваше същата ярост, каквато изпитваше и тя.

— Никога не съм искал да изгубиш бебето. — Пристъпи към нея. — Поболях се от тревога, като научих, че си претърпяла злополука.

— Искрено се съмнявам в това. Особено след като не вярваш, че детето е твое.

— Никога не съм те лъгал.

— А, хитро напомняне, че аз те излъгах. Да, излъгах, Ник. Излъгах, защото нямах избор! Двете с Тео продадохме всичко, каквото можахме. Отидох при майка ти, която с радост щеше да ме изхвърли на улицата. Можех да избирам между теб и Темпълтън. Може да съм била глупачка, но избрах теб.

— Ако това бе вярно — каза той с насмешка, а сивите му очи бяха студени и гледаха решително, — щеше да ми пишеш, да ми обясниш проблема си. Можех да ти помогна, да се оправя с адвокатите. А вместо това ти ме съблазни. Чудя се защо, Джулия.

Тя въртеше бързо глава насам-натам в търсене на нещо, което да запрати по него. Като не видя нищо в обсега на ръцете си, стисна юмруци.

— Щеше ли, Колтън? Щеше ли наистина да дойдеш да ме спасиш — мен, жената, за която не искаше да се ожениш, жената, част от семейството, което мразиш все повече с всеки дъх, който поемаш? Саймън ме предупреждаваше отново и отново. Знаех какви са чувствата ти към мен. И те чаках осем години! Нещо трябваше да се направи.

Той се усмихна самодоволно и отвори уста, но тя вдигна ръка.

— Не го казвай. Бях девствена онази първа нощ с теб. Не съм била с никого друго. Ако избереш да не ми повярваш, няма какво повече да си кажем.

— Девствениците не яхват мъжа върху стола. — Приближи се, гласът му бе нисък и заплашителен. — Девствениците не смучат члена на съпрузите си. Не събличат дрехите си, не се галят, нито молят да ги галят с език.

Лицето на Джулия пламна, но не бе сигурна дали от смущение, или заради силното желание, които грубите му думи извикаха. Спомни си онези седем нощи така ясно, защото много пъти си ги бе представяла. Може би истинските дами не се държаха по този начин, но херцогиня Колтън се бе държала и това ѝ бе доставило удоволствие.

— Знаех каква е репутацията ти. Щеше да избягаш с викове, ако заподозреше, че съм девствена — още повече че съм твоята съпруга! — затова платих на Пърл Кели да ме научи на това, което знаят куртизанките. Съжалявам, че те измавих, Колтън, но наистина вярвах, че нямам друг избор.

Ник се извиси над нея, висок над метър и осемдесет ядосан мъж. Само че тя отказваше да отстъпи, сърцето ѝ биеше диво, но продължаваше да го гледа смело право в очите.

— Да, със сигурност не ми даде избор по въпроса — изръмжа той.

Прииска ѝ се да се засмее. Настояването му, че той е жертвата, а тя — някакво чудовище, ѝ дойде в повече.

— Ти ме преследваше. Ти ме съблазни също толкова, колкото аз — теб. И Господ ми е свидетел, никак не се тревожеше дали ще забременея, когато бяхме заедно. Не направи нищо, за да предотвратиш създаването на дете. Кажи ми, колко копелета си заченал през годините?

Ноздрите му горяха, той отстъпи назад.

— Ти ми каза, че не можеш да имаш деца, и аз ти повярвах. Мислех, че мога да ти се доверя. Беше с един от най-добрите ми приятели, за Бога! Откъде можех да знам каква си всъщност?

— И каква бях аз, Колтън? Освен доведена до отчаяние съпруга, пренебрегвана от съпруга си цели осем години?

На устните му се изписа снизходителна, самодоволна усмивка.

— Всъщност не искаш да го кажа, нали?

Тя остана с отворена уста, цялото ѝ тяло пламна! Кръвта запрепуска във вените ѝ, ушите ѝ забучаха от силния гняв. В този миг го мразеше с жар, на каквато не вярваше, че е способна. Искаше да го удари, да го обиди — каквото и да е, но да го нарани така, както бе наранена тя.

— Ти си страхливец и лицемер — каза. — Иска ми се никога да не бях идвала във Венеция.

— Така ставаме двама.

Гледаха се дълго един друг, а между телата им имаше само ръка разстояние. И двамата дишаха дълбоко и продължаваха да се гледат втренчено. Въздухът в стаята бе натежал от напрежение и емоции — като пред буря.

После атмосферата се промени, стана интимна, познатата страст се настани между тях. Ник примижа, погледът му изразяваше похот, от която коленете ѝ омекнаха. Гледаше я така, сякаш искаше да я изяде жива. Тя едва ли не очакваше да се втурне към нея и да я целуне.

По тялото ѝ полазиха тръпки, устните ѝ се отвориха леко в очакване.

Ник погледна устата ѝ и езикът ѝ се стрелна навън, за да оближе сухите ѝ устни. Той премигна и изправи гръб.

— Заминавам с първите лъчи на утрото. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Защо? Защо така решително настояваш да ме изхвърлиш от живота си? — Нямаше намерение да каже каквото и да било, но думите просто излязоха от устата ѝ.

С ръка върху бравата, Ник опря чело на вратата.

— Защото е убийствено да не те доближавам. А ако си позволя да те имам, ще намразя и двама ни, когато приключи. — Отвори вратата и изчезна.

Колтън тръгна на сутринта, преди останалите да са се събудили. Джулия го чу, но не стана от леглото. Чувствата ѝ бяха противоречиви и не знаеше дали иска да го удуши, или да го съблече при следващата им среща.

Помисли си, че може би е по-добре да не узнава.

Затова решително изхвърли съпруга си от ума си. Трябваше да се концентрира върху здравето и бебето си.

Верен на думата си, Колтън нареди на Фиц да я следва навсякъде. Огромният мъжага дори вечеряше всяка вечер с тях, което в началото караше Анджеला и Тео да треперят от ужас. Джулия можеше да ги разбере, тъй като присъствието на Фиц в къщата бе осезаемо и внушаваше страх. Но колкото повече го опознаваше, за толкова по-забавен и сладък го намираше. Беше очевидно, че би направил всичко за Колтън, и Джулия не за първи път се запита какво се бе случило между двамата, че да предизвика подобна преданост.

Седмица след заминаването на Колтън пристигна Саймън.

Бяха по средата на вечерята, когато високият и дългокрак лорд Уинчестър влезе в трапезарията.

— Саймън! — Джулия скочи от стола.

Той я прегърна.

— Добър вечер, Джулс. — Отстъпи назад и я задържа на една ръка разстояние. — Сияеш. Наистина. — Обърна се и поздрави

другите жени и Фиц.

Тео направи знак да донесат още един комплект прибори и двама от слугите се втурнаха да изпълнят заповедта. Поставиха Саймън отдясно на Джулия. Когато всички седнаха, тя запита:

— Парламентът все още ли е в сесия? Или вече приключихте?

Саймън си избра парче печено овнешко от най-близката до него чиния.

— Все още сме в сесия, страхувам се, което означава, че не мога да остана дълго. Обаче научих от Куинт, който бил чул от Колтън, че си пострадала. Искях да дойда да те видя.

— И защо херцогът не ти каза сам? — запита Тео и напълни чинията си с още зелен боб.

Саймън замълча и Джулия изтърси:

— Все още ли не ти говори?

Саймън пак не каза нищо, просто се нахвърли на вечерята, което бе достатъчен отговор за Джулия.

— Ако Колтън беше тук, щях да го фрасна в лицето — каза тя.

— Бих искал да го видя — каза Саймън, напълно сериозен.

— Както и аз — обади се Фиц от другия край на масата.

Всички се засмяха и Саймън продължи:

— Да, Колтън още ми е ядосан. Но предполагам, че скоро ще се извини. — О — погледна корема на Джулия, — около септември.

— Трябва да съм пропуснала нещо — каза Анджела. — Защо септември?

— Не си й казала? — запита Саймън, а Джулия само поклати глава. — Защото тогава се очаква бебето на Джулия.

— И щом Колтън види детето — побърза да каже Тео, — всичко ще бъде забравено. А сега, кажете ни, какви новини ни носите от града, лорд Уинчестър?

Джулия забеляза колко спокойно отговори леля ѝ на въпроса на Анджела. Макар и да харесваше Анджела, на Джулия не ѝ бе приятно всички да коментират историята ѝ. Колкото по-малко хора знаеха какво бе направила във Венеция, толкова по-добре.

Саймън продължи да ги забавлява с истории от балове, събирания и други събития, на които бе присъствал през последния месец. Тео, на която градският живот липсваше по-силно, отколкото тя признаваше, попиваше всяка казана от Саймън дума. Джулия изпита

вина, но нямаше да позволи на леля си да си замине сега. Не и преди раждането на бебето.

След вечеря Саймън се обърна към Джулия.

— Ще се разходиш ли с мен?

Тя кимна.

— Фиц, двамата с лорд Уинчестър отиваме да се разходим. Напълно съм уверена, че той може да ме пази през това време. Чувствай се свободен да се оттеглиш.

Фиц се намръщи и белегът на лицето му побеля.

— Херцогът няма да...

— Херцогът не е тук — сръза го тя, после въздъхна. — Извинявай, Фиц. Не искам да се карам с теб, тъй като вината не е твоя. Саймън, можеш ли да се погрижиш за безопасността ми в следващия час?

Саймън се усмихна широко и трапчинките на бузите му станаха по-дълбоки.

— Ще те пазя, вълшебнице.

Това, изглежда, не се хареса на Фиц, обаче той се съгласи. Саймън помогна на Джулия да стане от стола си и двамата тръгнаха към поляната от западната страна на къщата.

Ранната майска вечер бе необичайно топла. Люляците и момините сълзи тъкмо бяха обещаващо напъпили. Всичко бе зелено, растителността бе буйна, ново начало след студената и влажна зима. Тя седна на близката каменна пейка.

— Добре ли си? Наистина? Като научих, че си паднала, кълна се, изгубих година от живота си. — Меката светлина на лампите в къщата осветяваше загриженото му лице.

Джулия му се усмихна.

— Изкълчен глезен и главоболие. Нищо повече. Извадих голям късмет.

— Слава Богу. Чух, че Колтън не е успял да намери доказателства за умисъл.

— Вярно, макар да не съм сигурна защо въобще си мисли, че има нещо. Въпреки това остави Фиц при мен в ролята на пазач.

— Защо, по дяволите, самият Колтън не е останал, щом е толкова загрижен?

Джулия сви рамене.

— Каза, че е по-добре да се върне в Лондон. Не мисля, че има намерение да дойде пак.

— Ще дойде пак, Джулс. Дай му време.

— Колко още време, Саймън? — Изправи се и направи сковано крачка, две, за да втренчи поглед в мрака, заобикалящ къщата. — Чаках го осем години. А и трябваше да чуеш ужасните неща, които ми каза, когато сме заедно. — От окото ѝ се откъсна сълза и тя я избърса от бузата си. Господи, беше уморена да плаче по този мъж. — Защо Колтън да заслужава още време?

Защото го обичаш, прошепна гласче в главата ѝ. Саймън отиде при нея и стисна ръката ѝ.

— Защото е твърдоглав и циничен и всички, които някога е обичал, са му обърнали гръб. Заслужава да има един-двама от нас около себе си. Ще дойде, обещавам.

Тя облегна глава на ръката му.

— А ако не дойде?

— Ще дойде. Познавам го почти толкова добре, колкото познавам себе си. И ако бях на негово място, щях да бъда уплашен до смърт.

— Уплашен? Колтън не е уплашен.

Саймън се засмя.

— Шегуваш се, разбира се. Колтън е уплашен до смърт.

— От какво?

— От теб, глупаче.

Саймън забавлява цялото домакинство през следващите няколко дни. Следобед играеше с Джулия на карти — обикновено пикет или спекулация^[1], яздеше с Анджела и Фиц всяка сутрин и пиеше алкохолни напитки с Тео вечер.

Джулия се чувстваше ободрена. Тялото ѝ нарастваше по малко всеки ден, тя притежаваше огромна енергия. Тео предложи да наредят да се придаде нов облик на детската стая, затова една сутрин Джулия и икономката, мисис Гибънс, отидоха до третия етаж да я огледат.

Стаята бе прашна и занемарена, което едва ли бе изненадващо, тъй като не бе виждала дневна светлина от трийсет години. Големите

прозорци бяха покрити с мръсотия и хвърляха сивкава и бледа светлина по мръсните стени.

— Вдовстващата херцогиня бе казала да не си губим времето с тази стая — каза мисис Гибънс, сякаш да се защити. Носеше сивата си коса прибрана в стегнат кок и не бе свикнала на превземки. Както бе казала Тео, тази икономка не обичаше излишните приказки и важничене. Джулия можеше само да си представи колко ужасени ще бъдат камериерките, ако направят грешка под зоркия поглед на мисис Гибънс.

— Разбира се — увери я Джулия. — Няма да обвиня нито вас, нито персонала за това, че сте я занемарили, мисис Гибънс. Но бих искала сега да я видя почистена.

— А какво да правим с мебелите и играчките, Ваше благородие? — Тя посочи двете малки легла в единия край на стаята.

Джулия се усмихна и си представи Ник, сгушен в леглото си. Като се приближи, забеляза нещо написано на една от таблите. Избърса праха с длан и видя инициалите „Н.С.“, издълбани в дървото. Проследи очертанията с пръст и нещо се преобърна в гърдите ѝ.

— Възможно ли е да ги почистим и да ги запазим някъде? Може да ги използваме някой ден.

Очите на мисис Гибънс заблестяха.

— Вагабонтин беше този. — Посочи леглото, където Ник бе издълбал инициалите си. — Най-хубавото момченце, което сте виждали, но в същото време дявол, такъв беше вашият съпруг.

Джулия си помисли, че нищо не се бе променило и сега, когато бе вече мъж.

— А какъв беше брат му Хари?

— Възпитан. Отговорен. Противоположен на съпруга ви във всичко. — Мисис Гибънс поклати глава. — Случилото се бе срамота.

— Наистина — измърмори Джулия, макар да нямаше представа какво точно се бе случило. Напомни си да запита Саймън следобеда. — Да почистим стаята, мисис Гибънс. Раздайте играчките на децата в селото и приберете някъде леглата. Изгорете дюшеците. Когато стаята е чиста, ще говорим за цвета на боята и завесите.

— Много добре, Ваше благородие.

Същия следобед двамата със Саймън се настаниха за игра на пикет.

— Готова ли си да те смажа от бой, херцогиньо? — усмихна се широко той и ловко разбърка картите.

— Като се има предвид как завърши играта ни вчера, сър, аз трябва да ти задам този въпрос.

— Може би трябва да вдигнем мизата?

Тя сви рамене.

— Ако си готов да се разделиш с повече от двете лири, които спечелих от теб вчера...

Саймън се засмя и поклати глава.

— Арогантността ти е равна на тази на съпруга ти. — Подаде ѝ тестето и се облегна назад. — Дори ще ти позволя да раздаваш първа.

Джулия потърка длани.

— Може и горчиво да съжаляваш за това. — Скоро и двамата имаха по дванайсет карти. Възцари се тишина, докато пресмятаха ръцете си.

— Саймън, какво се е случило с брата на Колтън? Имам предвид скандала.

Той потърка замислено брадичката си.

— Какво ти е казал Колтън?

— Нито дума. Не ми отговаря, когато го питам за това.

— Е, никой не знае какво точно е станало, защото Колтън не е разказал на никого. Намеквал съм някои неща и той никога не ме е поправял, но мога само да предполагам, че съм прав. Но всъщност трябва да чуеш всичко от него.

— Бяха ли двамата с Анджеला.

— Любовници? — довърши Саймън. — Не. Знам клюките, но Колтън никога не би причинил такова нещо на Хари. Той го обичаше. Беше съкрушен, когато брат му умря. — Постави три карти на масата и избра същия брой от купа.

— Как така? — Тя остави две карти на масата и взе две от купа.

— Колтън беше пиян и обзет от гняв. Усещах, че между двамата има някакво неразбирателство, че между тях се е разгоряла кавга точно преди Хари да умре. И родителите им обвиниха Колтън за смъртта му. — Саймън направи анонса си. В ръце държеше възможно най-добрата комбинация.

Джулия отговори, признавайки, че е възможно неговата ръка да е по-добра.

— Трябва да е било ужасно за него.

— Мисля, че кавгата с Хари нарани Колтън много по-силно от обвинението на родителите му. Беше се отказал да се бори за одобрението им години преди това.

— Как баща му въобще е успял да го накара да се съгласи на женитбата?

Беше ред на Саймън и той хвърли вале купа.

— Мисля, че знам, но не мога да ти кажа.

— Не можеш или няма да ми кажеш?

— Няма да ти кажа. Колтън вече ми е ядосан, че се бъркам. Съжалявам, но наистина не мога да кажа нищо повече. И престани да се опитваш да отвлечаш вниманието ми.

Вратата се отвори и влезе Анджела. Саймън се изправи, за да я поздрави, и Джулия забеляза, че е неестествено сдържан и не флиртува, както обикновено.

— Това току-що пристигна за теб. — Тя подаде бележка на Джулия. — Казах на Тортън, че ще я донеса.

Джулия разкъса печата и прочете писмото. Съдържанието я накара да се усмихне.

— О! От Софи е. Ще дойде да ме види.

— Софи? — запита Анджела.

— Лейди София Барнс — отговори Саймън, без да откъсва поглед от картите си. — Иначе известна като дъщеря на маркиз Арлингтън и партньорка на Джулия в дяволиите.

— О, колко забавно! — отвърна Анджела. — Къщата прелива от веселие. Колкото повече, толкова по-весело, както казвам винаги. Кога ще пристигне?

— Утре — отговори Джулия. — Ще дойде с мащехата си и ще останат три седмици.

Саймън изсумтя и Джулия го изгледа остро.

— Какво?

— Неомъжена девица и майка й. Господ да ми е на помощ.

Джулия и Анджела се засмяха.

— Софи се е заклела никога да не се омъжи, Саймън. Така че си в безопасност.

— И аз така чух, но все още не виждам как възнамерява да го избегне.

— Тя е единствена дъщеря и маркизът задоволява всичките ѝ прищевки. По-богат е от Крез и е обещал на Софи да я остави сама да си избере съпруг. Всъщност доста ѝ завиждам.

Саймън я изгледа със съчувствие и тя вдигна ръка.

— Не го казвай.

Очите на Анджела станаха кръгли.

— Н... но ти си херцогиня! — изтърси Анджела. — Почти всяка жена в кралството с радост би сменила мястото си с теб.

— Да, почти — смотолеви Джулия, втренчила поглед в картите в ръката си. — Саймън, да се концентрираме в играта. Трябва да спечеля още десет лири.

Когато каретата затрополи по алеята, всички отидоха да я посрещнат.

На приятелката ѝ като че ли ѝ трябваше цяла вечност да слезе, но когато Софи най-последно се показа, Джулия се втурна към нея. Двете се засмяха и се прегърнаха, после Софи рязко се отдръпна. И сведе поглед.

— Джулия! Ключките са верни. Ти...

— Да, знам. Имам много да ти разказвам, но не и преди да влезеш вътре. Добър ден, лейди Арлингтън — обърна се тя към мащехата на Софи.

— Поздравления, Ваше благородие. Искрено се надявам, че посещението ни не е неудобство.

— Глупости. Радваме се на присъствието ви. — Всички бяха представени едни на други и цялата компания влезе вътре, а слугите на Колтън занесоха куфарите на гостите на горния етаж.

Софи изглеждаше така, сякаш щеше да се пръсне от любопитство.

— Знам, че съм мръсна и мириша на коне, но не мога да чакам и минутка повече. Моля те, ела да се разходим — каза тя на Джулия.

Двете тръгнаха към задната част на къщата, откъдето се излизаше в градините. Фиц се появи от нищото, готов да ги последва навън. Джулия вдигна ръка и го спря.

— Просто ще поседим в градината, Фиц. Няма нужда да идваш.

— Да, Ваше благородие. Но не отивайте твърде далеч, ако обичате.

Челюстта на Софи увисна, а кафявите ѝ очи се ококориха, докато гледаше Фиц да се отдалечава.

— Какво става, по дяволите?

Джулия се засмя.

— Да излезем навън и ще ти разкажа всичко.

Щом намериха пейка в градината, Джулия изтърси:

— Да, на Колтън е.

— Бебето, имаш предвид? — Джулия кимна и Софи изви очи към небето. — Е, разбира се. Никога не съм си представяла, че можеш да носиш детето на друг мъж. Значи, когато каза, че отиваш в Париж, всъщност си отишла...

— Да намеря Колтън във Венеция. И успях. — Тя посочи корема си.

— Защо сега, след осем години?

Джулия разказа всичко на приятелката си, включително за Темпълтън, за това как бе наела Пърл Кели и какво се бе случило във Венеция, и завърши със скорошното посещение на Колтън в Сийтън Хол.

— Куртизанка? — повтори Софи. — Не вярвам! Трябва да ми кажеш всичко — настоя тя. — И лорд Уинчестър ти помогна, казваш? Мога да разбера защо Колтън е ядосан.

— Предполага се, че си на моя страна! — Имаше моменти, когато навикът на приятелката ѝ да казва, каквото мисли, играеше по нервите на Джулия.

— Съжалявам, Джулия, но знаеш, че никога не бих нарекла нещата с нещо друго, освен с истинските им имена, дори за теб. Може и да не съм омъжена, но е ясно, че никой мъж не иска да бъде изигран. Обаче разбирам, че си нямала друг избор.

— Той не вярва, че е бащата. Колтън е убеден, че съм отишла във Венеция — вече бременна от друг мъж — с намерението да го съблазни и да узакони детето.

— Е, времето ще каже дали е така — каза Софи. — Девет месеца са си девет месеца, Джулия. Разкажи ми за времето, прекарано във Венеция. Той беше ли... мил?

Сърцето на Джулия омекна, като си спомни онази великолепна седмица.

— Да, беше мил. И внимателен, и сладък. Наистина беше прекрасно.

— О, Господи. Влюбила си се в него. Изписано е на лицето ти.

Джулия въздъхна и не си направи труда да отрече.

— Не искам да го обичам. Той е преднамерено жесток, откакто се е върнал.

Разбирам, че е ядосан, но какво, ако никога не ми прости?

Софи я прегърна.

— Тогава е по-голям глупак, отколкото сме мислили — каза тихо.

— Ти си толкова смела и силна, Джулия. Ако Колтън откаже любовта ти, просто няма да му обръщаме внимание. Имаш много приятели, които те обичат и които истински се интересуват от теб. Макар да ми се иска да бе дошла при мен по въпроса за Темпълтън. Може би баща ми...

— О, Софи. Никой нямаше да може да спре Темпълтън, освен Колтън или вдовстващата херцогиня. Но ти благодаря. Щастлива съм, че те имам, и се извинявам, че не си признах всичко по-рано.

— Е, прощавам ти, разбира се. Отне ми цяла вечност да убедя мащехата си да напуснем града и да дойдем да те видим. Сезонът затихва, но тя определено не искаше да тръгнем по-рано. Ако не бях помолила татко...

— А, ето как си успяла. И как е маркизът?

— Отчаян за внуци. Каза ми, че имам още година да си намеря съпруг или той ще ми намери.

Джулия ахна.

— О, не!

Приятелката ѝ се засмя и махна с ръка.

— Не вярвам, че наистина има такова намерение. Не за първи път отправя подобна закана.

— Е, има ли някой, който да е привлякъл вниманието ти? Какво ще кажеш за Саймън?

— Не, определено не. Знам, че го обожаваш, Джулс, но той не предизвиква тръпки в мен. Знаеш ли какво искам да кажа?

— Да, за нещастие, знам. Всъщност мога да мина и с по-малко тръпки, когато съм около Колтън.

Погледът на Софи стана замислен.

— И така, ще ми позволиш ли да прочета съветите, които ти е дала Пърл? Щом се е получило с Колтън.

— Тази жена е истински гений, Софи. Когато откриеш мъжа, когото искаш да уловиш, ще ти дам каквото е написала. И той няма да има никакъв шанс.

[\[1\]](#) Игри на карти, популярни в края на XVIII и началото на XIX в. — Б.пр. [↑](#)

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няма значение какво казват другите. Ако се грижат добре за теб, остави ги да говорят.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Ник захвърли писмото на Фиц. Проклетият Уинчестър. Трябваше да се досети, че нейният рицар в бляскави доспехи ще застане до нея. В някой от следващите дни Ник щеше да научи какво добро дело е извършила тя за него, че Уинчестър я цени толкова високо.

На Ник не му харесваше да изпитва ревност. Особено след като никога в живота си не бе изпитвал нещо подобно. Но гневът, кипящ в него, и несигурността, която го изпълваше, не можеха да бъдат отречени.

Всъщност той не мислеше, че двамата са били интимни. Не, просто не му харесваше близостта, която споделяха, приятелството и привързаността, които тя с готовност даваше на мъж, който не е неин съпруг. Защо това го тревожеше, Ник не можеше да каже. Все пак тя го бе направила на глупак.

Преследваше го споменът за това колко наранена, бледа и крехка я бе видял. Искаше да я защити, да бъде нейният галантен рицар — той, а не Уинчестър. А дълбоките му чувства към жена, която го бе предала, го правеха най-големия идиот.

Наливаше си питие, когато Марлоу обяви идването на Куинт. Приятелят му влезе раздърпан и зле облечен, както винаги, и Ник помоли Марлоу да донесе чай. Куинт не близваше алкохол.

Приятелят му се отпусна на един стол.

— Отбих се да видя дали искаш да отидем в „Уайт“ за вечеря. После в театъра, може би? Има нова пиеса в Ковънт Гардън.

Ник въздъхна. Вечер в града му звучеше досадно и безинтересно.

— Не мисля.

— Не си излизал от седмици. Какво се случи при последното ти отиване в Сийтън Хол?

Истината го осени и го направи смирен. *Едва не легнах със съпругата си, която вероятно носи детето на друг мъж, защото вече не мога да се контролирам.* Страхуваше се, че унизителната мисъл ще се изплъзне от езика му, ако отвори уста, затова просто поклати глава.

— Няма да приема не за отговор, Колтън.

Ник знаеше, че няма да е добра компания тази вечер. Може би ако Куинт разбереше това, щеше да престане да го кара да излиза непрекъснато. Изпи брендите на един дъх.

— Чудесно. Да вървим. Първо ще поиграем хазарт.

Като пристигнаха в „Уайт“, Ник разбра, че нещо се е случило, защото всички го гледаха втренчено. Непоколебими, двамата с Куинт отидоха до масите за хазарт в дъното. Пробиха си път с лакти до една почти пълна маса и започнаха да залагат. Обаче през следващите няколко минути всички играчи се отказаха един по един и останаха само двамата с Куинт.

Поиграха още малко, после отидоха в трапезарията. Разговорите се снишиха до шепот, когато двамата с Куинт седнаха. Ник въздъхна. Какво беше това?

Обърна се и потупа по рамото мъжа зад него.

— Сейнт Джон, за какво, по дяволите, говорят всички?

Погледът на Сейнт Джон се спря на Куинт, а после се върна на Ник.

— Ъм, предполагам, че не си видял книгата със залозите?

Стомахът на Ник се сви, но гласът му остана спокоен.

— Не, не съм. Има ли причина да го правя?

— Съпругата ти... се споменава в нея. — Сейнт Джон прочисти гърлото си. — Става въпрос.

Ник блъсна стола си назад и излезе с широки крачки от трапезарията. Никой не се осмели да го спре, докато вървеше към мястото, където стоеше книгата със залозите.

Не беше трудно да намери написаното. Последния ред, анонимно.

Петдесет лири за онзи, който познае кога ще роди
херцогиня Колтън.

Ник сграбчи страницата и само с едно плавно движение я откъсна. Смачка хартията в ръка, отиде в салона и я хвърли в огъня. Върна се в трапезарията и седна отново. Бяха сервирали вечерята, но Ник едва опита печения морски език, гневът и унижението почти го задушаваша.

Проклетата книга със залози. Все още помнеше множеството залози по време на скандала — като например кога Ник е съблазнил съпругата на брат си или дали той го е убил. Изпаднал във вцепенение по онова време, Ник бе успял да не обръща внимание на каквото и да било. Без да споменаваме, че реалността бе много по-лоша от онова, което идиотите в „Уайт“ можеха да си представят.

Мълвата го следваше, където и да отидеше в онези дни. И сега, благодарение на съпругата му, нищо не се бе променило.

Обзалагаха се дали детето на съпругата му е законно, или не. По дяволите.

Куинт се наведе към него.

— Мога ли да запитам какво пишеше?

Ник го повтори и Куинт се намръщи.

— Има клюки, но никой не знае със сигурност, че съпругата ти е бременна. Най-вероятно се обзалагат кога ще я дариш с дете — сега, след като отново си в Англия.

Ник не се бе сетил за това. Възелът, на който се бе свил стомахът му, се разхлаби леко.

— Защо шепнат тогава? Защо всички тук се държат като подплашени зайци в мое присъствие?

На лицето на Куинт се изписа смайваща изненада — като че ли отговорът бе съвсем очевиден.

— Защото последния път, когато бе тук, удари един мъж в лицето. Или си забравил?

Всъщност Ник бе забравил. Прокара длан по брадичката си.

— Въпреки това не искам името на съпругата ми да бъде в онази книга. Независимо каква е причината.

— Е, ако все още храниш съмнения, Уинчестър се кълне, че бебето е твое.

— А, сигурно знае — провлачи думите Ник.

Разчистиха масата им и двамата се заеха с напитките си, без да бързат — портвайн за Ник и чай за Куинт. Разговорите в трапезарията сега се водеха на малко по-висок тон и Ник предположи, че вече не говорят за него и Джулия.

Съпругата му. Дали някога щеше да се освободи от нея, от всепоглъщащото желание за нея? Тези натрапчиви чувства сигурно все някога щяха да изчезнат. Тогава щеше да продължи напред. Но защо в такъв случай това толкова дълго не спираше?

Защото никога досега не бе се чувствал толкова дяволски нещастен.

Не след смъртта на брат си, нито когато родителите му му обърнаха гръб. Дори самотното му детство бледнееше в сравнение с това да открие тази съвършена жена във Венеция, а после да разбере, че всичко е било лъжа.

Хитра измама. А той дори не бе заподозрял.

Знаех каква е репутацията ти... затова платих на Пърл Кели да ме научи на това, което знаят куртизанките.

Ник се навъси и отпи от брендите си. Макар че отдавна не се бе връщал в Лондон, дори той бе чувал за Пърл Кели. Наистина ли Джулия бе наела легендарната куртизанка, за да научи номерата на занаята, така да се каже?

А той бе толкова сигурен, че друг мъж бе запознал съпругата му с изкуството на плътта. Все пак тя бе толкова... опитна. Както в нощта, когато ѝ бе казал, че вероятно няма да може четвърти път, а тя го бе приела за предизвикателство и му бе доказала, че греши. Споменът за езика ѝ предизвика желание в слабините му. Възможно ли бе през цялото време да е грешал?

Куинт захвърли салфетката си.

— Ще вървим ли? Представлението започва след по-малко от час.

Беше забравил за театъра, но идеята да си тръгне от клуба никога не бе изглеждала по-приемлива. Кимна и двамата скоро бяха на път към Ковънт Гардън. Настаниха се в ложата на Колтън, която бе една от

най-големите и на централно място. Като заеха местата си, Куинт го смушка с лакът и прошепна:

— Не поглеждай сега, но Пърл Кели е с Бъртън, две ложи вляво.

Той веднага погледна и погледът му срещна този на слаба брюнетка. Устните ѝ леко трепнаха, после тя се наведе да каже нещо на лорд Бъртън. Ник видя Бъртън да кимва и да се изправя.

— Вярвам, че ще те поканят и ще те представят — смънка Куинт.

— По-скоро ще ме привикат — каза Ник тихо.

Куинт се засмя, когато Бъртън влезе в ложата. Пълен и оплешивяващ, той имаше достатъчно пари, та жена като Пърл Кели да не обръща внимание на външния му вид.

— Ваше благородие — поздрави го Бъртън с поклон. — Чух, че сте се върнали. Как бяха пътуванията ви?

— Изненадващи — отговори неясно Ник.

— Познавате ли мис Кели? — Бъртън махна с ръка към ложата си.

— Чувал съм за нея.

— Елате, позволете ми да ви представя. Имаме няколко минути до началото на представлението.

Любопитството и учтивостта накараха Ник да го последва по коридора, през завесите и в ложата. Мис Кели не се обърна, докато не застанаха до нея.

— Мила моя — каза Бъртън и много красивата и скъпо облечена жена стана, за да ги поздрави. С лъчезарната си усмивка, подчертана от наниз диаманти в косата ѝ, Пърл Кели не бе такава, каквато Ник си я представяше. Бе дребна и с не особено женски извивки, деликатното ѝ лице бе обградено от гъсти кестеняви къдрици. Диаманти красяха ушите и врата ѝ, а почти на всеки пръст имаше пръстен. Очевидно бе жена, която обича бижутата.

Бързо ги представи един на друг. Реверансът ѝ бе пристоеен и учтив.

— Ваше благородие! — възкликна тя. — Колко хубаво, че дойдохте да ни посетите. — Очите ѝ бяха кафяви със зелени точки. Интелигентни, знаещи очи, които внимателно го преценяваха. — Ще седнем ли? Обичам да ми е удобно, когато се забавлявам.

Ник едва не се засмя. Беше толкова зает да я преценява, че бе забравил добрите маниери.

— Простете ми. — Седна на мястото до нея и с леко любопитство отбеляза факта, че Бъртън бе изчезнал.

— Красив сте толкова, колкото се говори. — Тя го огледа от главата до петите, с което го накара развеселен да се облегне назад.

— И вие сте така прекрасна, както чух.

— Признавам, чувствам се леко замаяна. Да примамим Покварения херцог в ложата си, е истински подвиг. — Устните ѝ се извиха нагоре. — Знаете ли, чувствам, че двамата с вас можехме да се срещнем при съвсем други обстоятелства, ако не беше съпругата ви.

— А аз си мислех, че повечето жени с вашето положение не дават и пет пари за наличието на съпруга. — Беше любопитен каква посока щеше да поеме разговорът. Дали тя щеше да потвърди, че е взела Джулия под крилото си и я е научила на всички номера, които куртизанките владеят и използват?

— Но аз не съм повечето жени. Като говорим за съпруги, вие сте късметлия. Нейно благородие е много красива. — Изражението на мис Кели не разкриваше нищо и Ник откри, че е още по-объркан. Преди да е успял да отговори, тя запита: — Не сте ли съгласен?

— Наистина, красива е. И много умна.

— Повечето жени са умни. Но вие, мъжете, сте склонни да не забелязвате такива неща. Наречете го обсебеност от нашите по-очевидни качества. — Тя приглади полите си и не срещна погледа му. — Но жената би направила всичко необходимо, за да получи каквото иска.

— И какво искат жените, мис Кели?

— О, трябва да ме наричат Пърл. Всичките ми добри приятели ме наричат така...

Той изправи гръб и си спомни много подобна размяна на думи с мисис Лейтън във Венеция.

— ... Аз искам съвсем малко, Ваше благородие. Напоследък не правя почти нищо, освен ако не ми е забавно.

Дали имаше предвид помощта, която бе оказала на Джулия? Да вървят по дяволите жените и способността им да се връщат на първоначалната тема.

— Чудесен навик, ако подобно забавление не наранява околните. — *Като например нечий съпруг, искаше му се да добави.*

— О, съмнявам се, че някога съм наранила някого. Моите забавления клонят повече към преследването на удоволствието. Мъж с вашата репутация със сигурност оценява подобни усилия.

А, ето че стигаха до същността на нещата. Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Да, оценявам преследването на удоволствието, но само когато това се прави честно и открито. Никога не съм толерирал двуличието.

Тя се засмя ниско и дрезгаво и докосна за кратко ръката му.

— О, Ваше благородие. Дори малко двуличие може да бъде нещо добро. Животът не е гръцка трагедия. Човек трябва да му се наслаждава! Той трябва да носи удоволствие. Да се живее без съжаление. Чух, че сте сериозен и мрачен човек, но наистина трябва да възприемете, че животът трябва да носи радост.

Той откри, че без да иска, се забавлява.

— Винаги ли сте такава отявлена оптимистка?

— Само в компанията на красиви мъже. И защо да не бъда? Вярно, че нямах щастливо детство, но вижте всичко, което постигнах и което имам сега. Ако бяхме роби на съмненията и провалите си, животът наистина щеше да бъде скучен.

Какво можеше да отговори на подобни думи? Те бяха огледало на живота му и това не му харесваше, ни най-малко. Откакто се бе върнал в Лондон, беше прекарал много скучни нощи в градската си къща, мрачен и сам.

— Приятелят ви, виконт Куинт, мисля... — Наклони обсипаната си с диаманти коса към ложата на Колтън. — Винаги ли е имал такъв ужасен вкус за модата?

Ник се засмя.

— Да, откакто го познавам. Опитваме се да не го обвиняваме за това.

Тя кимна в знак, че разбира.

— Значение има онова, което е вътре, нали? — Облегна се назад и отново погледна Куинт. — Той претърпя ужасен неуспех с онова ужасно момиче Пепертън. Глупачката избяга с коняря. Смешно.

Ник знаеше само това, което Куинт му бе казал, а то не бе много.

— Любовта не гледа с очите, а с ума — цитира.

— И следователно Купидон е сляп — довърши цитата тя. — Вярвате ли, че това е истина, Ваше благородие? В красотата или в ума

на съпругата си се влюбихте?

Той устоя на желанието да се засмее. Да се е влюбил? В Джулия? Идеята бе абсурдна. Нали?

— Изглеждате така, сякаш сте изяли развалено яйце. — Тя се засмя. — Вие, мъжете, сте така предсказуеми. О, ето че Бъртън идва. — Пърл стана и Ник също се изправи. — Изглежда, че времето ни заедно изтече, Ваше благородие.

— Беше истинско удоволствие, мис Кели. — Той взе облечената ѝ в ръкавица ръка в своята и я поднесе към устните си. Очите ѝ блестяха и той я изгледа внимателно. — Имам чувството, че съм изпълнил задачата си и че ви забавлявах тази вечер.

— Наистина, така е. Има много причини разговорът да бъде незабравим. — Наведе се към него. — Моля ви, поздравете съпругата си. Аз храня високо уважение към нея.

Ник гледаше замислено право в очите на куртизанката. Отговорът, който търсеше, беше в тях. Вярно беше — Джулия беше наела Пърл, за да се научи как да го съблазни. Преглътна въпросите, които напиреха на устните му.

— Можете да разчитате на това.

Той се сбогува и се върна замаян в ложата си. Представлението напредваше, но той обръщаше малко внимание на това, което ставаше около него. Мислеше за разговора с мис Кели и за това, което бе научил.

Ник беше толкова сигурен, че Джулия го е излъгала и че друг мъж я е научил на интимното познание за физическото удоволствие. Тя беше прекалено... талантива, че той да мисли другояче. Идеята, че е първият ѝ любовник, изглеждаше смешна.

Замисли се за техния първи път заедно, когато го бе възседнала на стола. Беше прекалено завладян от страст, та да забележи никакви признаци за девственост, но си спомни силата на движенията ѝ. Тя веднага го бе поела дълбоко и силно. Дали беше направила това от луда страст, или за да пробие ципата, без да привлече вниманието му към това?

После веднага бе станала, за да почисти и двамата — единственият път, когато бе направила това за цялото им време заедно.

Прилоша му.

Наистина ли съпругата му бе останала девствена цели осем години?

Идеята му се струваше нелепа. С нейното тяло, остроумие и интелигентност можеше да върти на пръста си всеки мъж. Защо, за Бога, се бе пазила за него — мъж, когото не познаваше и най-вероятно никога нямаше да срещне? В това нямаше никакъв смисъл.

Разтри тила си. Ако Джулия наистина беше девствена във Венеция, тогава бебето... Мили Боже. В гърдите му избухна остра болка. Нима бе грешал през цялото време?

Пое си дълбоко дъх и се опита да запази спокойствие. Нямаше смисъл да изпада в истерия. Времето щеше да покаже дали детето е негово, или не. А и фактът, че Джулия бе наела Пърл Кели, не означаваше, че е била девствена във Венеция. Ако е била отчаяна и е трябвало да го накара да повярва, че копелето е негово, съветите на Пърл са щели гарантирано да я направят неустоима за него, девствена или не.

Отново времето щеше да покаже. Той просто трябваше да е търпелив, за да получи отговора, от който имаше нужда.

Но семето на съмнението бе посято и той бе поразен и несигурен.

Саймън напусна Сийтън Хол след пристигането на лейди София и мащехата ѝ. Джулия се натъжи от заминаването му, но той обеща да я посети отново, когато бебето се роди.

През следващите две седмици двете със Софи се захванаха ревностно с детската стая. Подовите бяха застлани с нови килими, а стените бяха боядисани в жълт цвят, който създаваше настроение. Купиха завеси и мебели, а Софи нарисова точно копие на езерцето в Сийтън Хол на една от стените.

Разопаковаха кутия играчки, купени от селото, когато Джулия усети леко движение в корема си. Когато то се повтори, тя възкликна:

— Софи! Бебето. Току-що помръдна. Почувствах го! — Сграбчи ръката на приятелката си и я постави върху твърдия си издут корем. Минаха пет минути и бебето помръдна отново.

— Усети ли?

Очите на Софи бяха огромни.

— Не. Но ти вярвам. Странно ли е?

Джулия кимна.

— Странно и прекрасно. Трябва да отида да намеря Тео. Ще се видим по-късно. — Втурна се към втория етаж и забърза към стаята на Тео, където тя си почиваше този следобед. Джулия нямаше търпение да ѝ каже, че най-после е усетила бебето да мърда.

Като зави зад ъгъла, вратата на Тео се откряна. Фиц, доста раздърпан, излезе от спалнята на леля ѝ. Джулия се закова на място. Може би беше занесъл на Тео...

Появи се женска ръка, която Джулия разпозна като тази на леля си. Ръката сграбчи предницата на ризата на Фиц и го дръпна. Главата му изчезна в стаята и Джулия дочу... целувка.

Хипнотизирана, Джулия се скри в малката ниша на една затворена врата, за да остане невидима. Загледа обувките си и зачака.

Тео... и Фиц.

Потисна истеричния си смях.

Чуха се тежки стъпки. Тя надникна и видя Фиц да върви по коридора в обратната посока. Тео, която го гледаше как се отдалечава, се обърна, за да се скрие в стаята си, и видя Джулия.

Ококорила очи, леля ѝ стисна предницата на нощницата си.

— Откога стоиш там?

Джулия отиде бързо при нея и я бутна обратно в спалнята.

— Достатъчно дълго. Не мога да повярвам. Тео! Той е толкова...

— Огромно. Знаем. — Тя сръга заговорнически Джулия в ребрата.

Джулия не можа да сдържи смеха си.

— Тео! Щях да кажа млад. Трябва да е наполовина на твоята възраст.

— Не съвсем, мила моя. Аз също не съм толкова стара. И го харесвам. Сладък е.

— Е, радвам се за теб. И откога продължава този романс? — Седна на леглото на леля си и се сети какво я бе довело тук.

— От няколко седмици. — Розовичкото лице на Тео направо засия и Джулия видя каква голяма радост ѝ доставя връзката. — Искан да ти кажа, но не знаех как ще реагираш.

Джулия се изправи и я прегърна.

— Ако те прави щастлива, леля Тео, тогава и аз съм щастлива. — Като усети твърдия си издут корем до този на леля си, отново си

спомни защо бе дошла.

— О, дойдох да ти кажа, че усетих бебето да мърда. Ето — постави ръката на леля си на корема си, — да видим дали ще го направи отново.

Изминаха няколко минути и нищо не се случи.

— О — прошепна Джулия. — Наистина исках да го почувстваш с мен.

Тео я потупа по ръката.

— Има много време пред нас за това, мила моя. Само след още няколко месеца ще държим малкото съкровище на ръце. Но защо винаги говориш за бебето като за него? Може да е момиче, нали знаеш.

— Вярно. Но тъй като това ще е единственото ни дете с Колтън, надявам се да е момче. Тогава ще знам, че съм изпълнила дълга си.

— И кой дава пет пари за дълга ти? Ако Колтън искрено не иска наследник, тогава никой не трябва да се тревожи за пола на детето ти.

— Предполагам, че това е вярно, макар че може да промени мнението си някой ден. Е, каквото и да е, това дете ще бъде мое и ще го отгледам, както намеря за добре.

— Фиц казва, че Колтън е нещастен в Лондон. — Тео говореше тихо, макар че никой не можеше да ги чуе.

Джулия се наведе напред и стисна ръката ѝ.

— Така ли? О, какво друго ти каза?

— Че херцогът почти не излиза, просто си седи съвсем сам в градската си къща и е от мрачен по-мрачен.

— Съвсем сам? О, не мога да повярвам. Ник със сигурност си е намерил компания там. Няма да се изненадам, ако вече има любовница или дори две.

Тео поклати глава.

— Според Фиц херцогът не е забавлявал никакви жени. Казва, че една нощ отишъл в бордей, но излязъл само след няколко минути и изглеждал така, сякаш си е изгубил ума от страх.

Джулия не знаеше как да приеме тази информация. Радваше се, че съпругът ѝ не си е намерил любовница, но се чудеше защо предпочита да седи сам там, вместо да дойде в Сийтън Хол.

— Предпочита да ме отбягва и да бъде нещастен в Лондон, отколкото да бъдем тук заедно.

— Така мисли и Фиц. Казва, че като те избягва, Колтън наказва и себе си, и теб.

— Е, аз поне имам теб и Андже́ла да ми правите компания.

— А скоро ще имаш и бебе — напомни ѝ Тео.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжът, особено твърдоглавият, често може да те ядоса. Само от теб зависи да решиш дали си струва да му простиш.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Лятото бе прекрасно. Седмиците минаваха и Джулия ставаше все по-едра и по-едра. Правеше дълги разходки, четеше до езерото и береше свежи цветя от градината. Тео и Фиц бяха нейна постоянна компания, когато бе навън — като резултат от това, че искаха да бъдат заедно и в същото време да я наглеждат. Анджеа също бе наоколо и бърбеше неспирно, както винаги.

Когато августовската горещина най-после премина в септември, Джулия започна всеки миг да очаква пристигането на Ник. Сигурно бе осъзнал, че греши и че бебето не е копеле, а негова плът и кръв. Не трябваше ли да пълзи в краката ѝ за прошка?

Отсъствието му ѝ причиняваше болка. Бебето започна да рита и тя искаше да го сподели с него. Нощем копнееше за докосванията му, които да облекчат болките в гърба и отеclите ѝ крака. Чувстваше се сама и уплашена, докато се приготвяше за раждането на първото им дете само след няколко кратки седмици. Беше ли все още толкова ядосан, че истината да няма значение? Малката надежда, която хранеше да спаси брака им, повехна заедно с летните цветове.

Втората седмица на септември премина в третата и Джулия вече не се интересуваше от нищо друго, освен от раждането. Беше нещастна и... огромна. Вървенето, и дори дишането, се превърнаха в неудобство и едва успяваше да хапне нещо, защото непрекъснато се чувстваше сита. Вече не даваше пет пари дори за Ник. Той очевидно си бе измил ръцете от нея, а тя вече не можеше да събере достатъчно сили, че да изпита болка.

Акушерката каза, че бебето вече може да се очаква всеки ден. Заръча на Джулия да върви толкова, колкото може, и да изпрати да я повикат при първите признаци на раждането.

И точно когато Джулия бе сигурна, че няма да преживее и ден още, очакваното се случи. На обяд се бе оплакала на Тео колко много я боли гърбът. Болката бе по-силна отколкото в предишните дни и тя се питаше дали не трябва да се върне в леглото. Тео настояваше да не го прави, повтаряйки думите на акушерката да върви възможно най-много. И така, докато се разхождаше по терасата през следобеда, водите ѝ изтекоха.

Фиц, който я наблюдаваше отблизо през последните няколко дни, изтича бързо при Тео, която веднага изпрати един от слугите за акушерката, мисис Попър. Дватама помогнаха на Джулия да се изкачи до спалнята си, Тео освободи Фиц и я преоблече в чиста нощница. Болките започнаха не след дълго, отначало леки и не особено дразнещи. Но бяха станали значително по-силни, когато половин час по-късно мисис Попър пристигна.

След четири часа Джулия мислеше, че агонията не може да стане по-силна. Акушерката я беше накарала да стане и да се разхожда бавно из стаята в опит да предизвика по-бързо раждането. Болката се появяваше в гърба и я разкъсваше, като обхващаше и корема ѝ, и всеки път ѝ се струваше, че продължава цяла вечност. Тогава тя стискаше ръката на Тео и от устата ѝ се изливаха думи, недостойни за една дама.

— Колко още? — Стисна орнамента върху таблата на старинния креват, задъхвайки се за въздух.

— Ще проверя отново след трийсет минути, Ваше благородие. Последния път, когато погледнах, бебето не беше готово да излезе. — Мисис Попър беше мила възрастна жена, но Джулия не мислеше особено мили неща за нея в този момент.

На вратата се почука. Тео отиде да види кой е, а Джулия се преве на две, разкъсана от нова болка. Когато възстанови отново дишането си, леля ѝ я хвана за ръката.

— Колтън е на вратата, мила моя. Да го пусна ли да влезе?

— Колтън? Как, за Бога, е дошъл толкова бързо?

Тео се размърда от неудобство.

— Бил отседнал в странноприемницата в селото през последните три седмици.

— Три седмици! — Бил е в селото почти от месец. Защо не бе отседнал в Сийтън Хол? Или поне не беше дошъл да я види? — Защо не ми каза?

Тео закърши ръце.

— Фиц ме помоли да не го правя. Очевидно Колтън не е искал да знаеш за присъствието му.

Господи, толкова ли много я мразеше? Беше му доказала, че не му е сложила рога, а той пак не искаше да я види. Тя беше бременна с детето му, а той дори не искаше да е в една и съща къща с нея.

Болка, която нямаше нищо общо с бебето, разкъса гърдите ѝ.

— Отпрати го.

— Сигурна ли си...

— Отпрати го — изръмжа тя, разкъсвана от нова болка.

Леля ѝ кимна бавно и се обърна към вратата.

Изминаха още шест часа. Анджела поседя малко с Джулия, за да може Тео да си почине. Сега Джулия беше в леглото и си почиваше между болките. Но тези почивки ставаха все по-къси и по-къси, а болката — все по-силна. Мисис Попър я бе предупредила да не очаква бебето по-рано от час.

Джулия не знаеше дали ще може да издържи още дълго. Беше изтощена и почти изпаднала в унес от болката. Анджела и Тео бършеха потта от челото ѝ и ѝ даваха да отпива ечемичена отвара, но това не я облекчаваше, нито ѝ помагаше да не се чувства разкъсвана отвътре.

Час и половина по-късно мисис Попър заяви, че е време да напъва. В стаята закипя оживление в подготовка за бебето, макар че Джулия не забелязваше почти нищо. Беше толкова уморена, че нямаше ни най-малка представа откъде ще намери сили да напъва. Вече усещаше крайниците си като от желе и едва държеше очите си отворени.

Умът ѝ блуждаеше, което бе бягство от болката. Мислеше за Венеция, за това как прокарваше пръсти през копринената черна коса на съпруга си, чиято глава почиваше в скута ѝ. За Ник, който я държеше за ръка и я разхождаше из Торчело. Ник, който ѝ се усмихваше нежно, преди да я целуне. Искеше отново да се чувства по този начин.

— Моля ви, имам нужда от съпруга си. Някой...

Болката стисна вътрешностите ѝ и Джулия извика. Мисис Попър инструктира Тео как да я държи, за да може да напъва.

— Ник! — извика Джулия, когато си пое дъх. Вече нямаше значение, че бе отседнал в селото, далеч от нея. Имаше нужда от силата му, от увереността му, че всичко ще бъде добре. Искаше Ник от Венеция.

Бе изпаднала в агония и мяташе главата си върху възглавницата, потта се стичаше от нея.

— Имам нужда от Ник. Да е тук, с мен. Сега. — Смътно чу Анджеला да казва на Тео, че ще се погрижи за това, и да излиза от стаята.

Ник не можеше да стои неподвижен. Почти бе направил дупка в обюсонския килим. Бяха изминали почти дванайсет часа. Беше ли това нормално? Не трябваше ли бебето вече да се е родило? Беше чул виковете от стаята на Джулия. Гризеше го ужасното чувство, че нещо не е наред. Господи, ако я изгубеше.

Вратата на библиотеката се отвори и влезе лейди Ламбърт.

— Е? — запита той тихо.

Анджела поклати глава.

— Още не. Тя помоли да се върнете в странноприемницата. Ще ви повикаме, ако има нужда от вас.

Заля го вълна на разочарование.

— Въобще ли не иска да ме види?

Очите на Анджела бяха пълни със съжаление.

— Съжалявам, Ваше благородие. Ще изпратим да ви повикат, ако имаме нужда от вас, преди да настъпи сутринта. — Обърна се и излезе.

Точно от каквото се бе страхувал. Джулия нито го искаше, нито имаше нужда от него. Беше направил голяма грешка, бе проявил такава глупост, като бе сметнал, че детето е на друг мъж. Нещата, които ѝ бе казал. Тревожеше се дали въобще някога ще му прости. Господ му бе свидетел, че той самият никога нямаше да си прости.

Затова и бе стоял надалеч през тези последни няколко седмици. Като се имаше предвид времето, детето без съмнение беше негово. Как щеше да се изправи лице в лице с майка му, като знаеше какви неща бе изрекъл? Тя имаше право да го мрази и очевидно го правеше.

— Може би трябва да останем, независимо какво казва лейди Ламбърт. — Фиц седеше на стола до огъня и прелистваше биографията на Джонатан Суифт.

Ник се отпусна на един стол, постави лакти на коленете си и обхвана главата си с ръце. Беше отишъл до вратата на стаята ѝ по-рано и бе помолил да я види. Беше ужасно да стои в коридора и да слуша как тя вика от болка. Единствената му мисъл бе да предложи каквато утеха може, колкото и малка да е тя. Но Тео му каза, че Джулия не иска да го види точно в този момент. И че трябва да чака в библиотеката, защото съпругата му може да промени решението си. Очевидно не беше.

Къщата като че ли му се присмиваше. Не беше желан тук, когато родителите му бяха живи, и нищо не се бе променило сега, когато бяха мъртви. Съпругата му също не го искаше.

Не че можеше да я обвинява. Вината заради онова, което бе сторил, го изяждаше през последните няколко седмици. Нямаше желание да спи и да се храни, защото знаеше, че скоро ще дойде денят, в който ще трябва да се изправи пред Джулия. Какво въобще бе способен да ѝ каже, та да ѝ се извини?

А сега тя го бе отпратила. Гърдите го стегнаха и за стотен път се прокле какъв глупак е бил.

— Ще бъда в странноприемницата. Уведомете ме, когато.

Фиц кимна.

— Ще го направя. Внимавай, докато яздиш по обратния път.

— Нося зареден пистолет, Фиц. Ще се справя. — С натежало сърце Ник се изправи и тръгна към входната врата. Тортън се появи сякаш от нищото. — Конят ми, Тортън.

— Веднага, Ваше благородие. — Изчезна по коридора, като остави Ник отново да се оглежда.

Сигурно беше за добро. Все пак, какво знаеше той за бебетата? Като си тръгна, Покварения херцог имаше една-единствена цел: да се напие до безпаметност.

Светът се наклони и се преобърна. Нещо не беше наред. Мъглата, в която бе обвит мозъкът му, се разсея малко, но достатъчно, за да осъзнае, че краката му не са стъпили на земята. И все пак се

движеше. Чуваше звук от стъпки, обаче те не бяха неговите. Опита се да отвори очи, не можа и започна да се смее.

— Господи. — Гласът бе дълбок и му бе познат.

— Фиц? — Ник се опита и отново не можа да накара клепачите си да се отворят.

— Аз съм, Ваше благородие. И извинения за онова, което се каня да направя.

Ник не разбираше, думите безнадеждно се объркваха в главата му. Затова се отпусна.

Леденостудена вода обля тила му и рязко го извади от вцепенението му. Опита се да се отмести, но не можеше да повдигне ръце. Успя само да се разтърси, за да каже, че водата трябва да спре да го облива. Обаче тя продължи, докато накрая той бе почти неспособен да диша.

Не знаеше колко бе продължило това — струваше му се цяла вечност, но накрая успя да се отдалечи със залитане, мокър до кости, и да застави очите си да се отворят.

— По дяволите! Спри. — Отметна мократа коса от лицето си. Фиц пусна дръжката на помпата и водата спря.

— Не съм ви виждал така натряскан от доста години. Когато ви намерих, лежахте по корем на пода в стаята си.

А, спомените започнаха да се връщат. Сийтън Хол. Странноприемницата. Джулия и.

— Роди ли се... бебето?

Фиц се усмихна широко.

— Да. Момиченце. Поздравления, Ваше благородие.

Момиченце. Неговата дъщеря. Коленете на Ник се огънаха и той се свлече на земята. По дяволите, беше баща.

Макар че мозъкът му все още беше объркан, завладяха го ужас и страх. Той не знаеше как да изпълнява бащинската си роля. Бе очевидно, че не знаеше как да бъде и съпруг. Как трябваше да се държи? Какво трябваше да направи?

— Лейди Карвил каза да ви заведе. По-добре да тръгваме.

Ник седеше в мръсотията наред двора на странноприемницата. Външният му вид бе неугледен и въпреки студената баня миришеше неприятно.

— Първо трябва да се приведа в приличен вид. Помогни ми да стана, а, Фиц?

След час и половина Ник бе изтрезнял достатъчно. Беше се изкъпал, обръснал и облякъл, като през цялото време пиеше силния чай, който Фиц му бе приготвил. Чувстваше се отвратително. Главата му пулсираше на мястото точно зад очите, а стомахът му се преобръщаше само при идеята за храна. Обаче нямаше търпение да се върне в имението, затова скоро се качи на гърба на Шарон и потегли към дома на предците си.

— Ти видя ли я?

— Дъщеря ви? — запита Фиц. Ник кимна и Фиц се усмихна. — Да. Има черна коса и много здрави дробове. Прилича на баща си, бих казал.

Стомахът на Ник се сви. Трябваше да бъде там, да изчака в имението, за да види дъщеря си. Не бе минал още ден, откакто бе станал баща, а вече се беше провалил.

А съпругата му? Как щеше да реагира Джулия на присъствието му? Фиц каза, че Тео го е изпратила за него. Дали това означаваше, че Джулия иска той да е там? Или щеше отново да го отпрати?

Господи, каква каша бе забъркал.

Едно бе сигурно — ако Джулия не можеше да му прости, щеше възможно най-бързо да замине за континента. В това имаше смисъл. Джулия ясно му бе дала да разбере, че няма нужда от него, а той вече се бе погрижил финансовите дела на имението да бъдат в ред. Никога вече нямаше да ѝ липсва нищо. Така че с какво друго можеше да му е полезен престоят му в Англия?

Когато най-после почука на вратата на съпругата си, не беше сигурен какво да очаква. Дали Джулия въобще щеше да поиска да го види?

Вратата се отвори на сантиметър и се появи кръглото лице на Тео.

— Влезте, Ваше благородие — прошепна тя и сложи пръст на устните си.

Ник влезе и видя малък вързоп в ръцете на лейди Карвил. Дъхът заседна в гърлото му. Косица, подобна на черен мъх, покриваше главата на бебето. Не можеше да откъсне поглед от мъничкото

деликатно лице, дългите тъмни мигли потрепваха върху бузките в съня му.

Тео го хвана за ръката и го преведе покрай леглото на Джулия, която спеше. Под очите ѝ имаше кръгове, кожата ѝ бе призрачно бяла. Изглеждаше изтощена.

Влязоха в дневната на Джулия и Тео затвори вратата.

— Извинете, че ви питам, но къде, по дяволите, бяхте? — Тео го изгледа твърдо, макар да говореше тихо. — Тя имаше нужда от вас, Ваше благородие.

Ник се навъси.

— За какво говорите? Тя ми каза да си вървя. Снощи се върнах в странноприемницата.

Тео въздъхна тежко и подбели очи.

— Тя ви викаше. Часове наред. Беше ѝ много трудно и искаше да ви види.

Сигурно в кръвта му имаше повече алкохол, отколкото мислеше, защото не намираше смисъл във всичко това.

— Лейди Ламбърт каза... — И тогава се сети. Ощипа носа си. Защо бе предположил, че Анджеа казва истината? Той трябваше да е наясно каква измамница бе тя, въпреки уверенията ѝ, че се е променила.

— Аз съм идиот — измърмори.

— Да, такъв сте. Сега седнете, а аз ще ви дам дъщеря ви.

Ник замръзна.

— О, не. Аз...

— Глупости. — Тео го заведе до люлеещия се стол до прозореца. — Седнете.

Той се подчини, макар че едва успяваше да диша. Със сигурност щеше да нарани това малко нещо с големите си ръце. Питаше се как въобще се държи бебе.

Тео му даде няколко напътствия относно положението на ръцете, после се наведе и нежно му прехвърли вързопчето. Господи, беше толкова малка. И *bellissima*, както щяха да кажат венецианците. Дъщеря му се размърда, сгушвайки се още по-плътно в него, и емоциите го стиснаха за гърлото.

— Казва се Оливия — прошепна Тео.

Той кимна, неспособен да каже каквото и да било и да откъсне поглед от очарователното розово лице на дъщеря си. Съвършените ѝ черти, от малкото носле до деликатната извивка на горната ѝ устна, му напомняха за Джулия. Косата обаче беше неговата.

Разказанието изпълни дробовите му. Джулия бе имала нужда от него. Очевидно го беше викала с часове. Снощи трябваше да бъде тук, при нея — и при Оливия. Беше се надявал, че тя ще му прости. А трябваше да нареди да го бият с камшици. Как бе възможно да се прояви като такъв глупак?

Щеше да се разправи с лейди Ламбърт днес.

Тео го потупа по рамото.

— Ще се върна, Ваше благородие. Трябва да проверя как е племенницата ми. Просто продължете да правите каквото правите сега.

Ник продължи да люлее дъщеря си и да гледа как гърдите ѝ се повдигат и спускат. Очите му станаха подозрително влажни. Струваше му се нереално да мисли за това съвършено същество като за част от него. Какво бе направил, че да заслужи нещо толкова скъпоценно?

Ако знаеше, че предишната вечер Джулия е имала нужда от него, нищо нямаше да може да го накара да се отдалечи от имението. Имаше намерение да ѝ го каже, да се извинява всяка минута, всеки час, докато тя му прости. Възможно бе да не си върнат онова, което имаха във Венеция, но щяха да бъдат заедно цял живот, свързани с брака и детето. Щеше да я накара да разбере.

В момента обаче бе доволен да седи тук и да държи дъщеря си, докато тя спи.

Тео се върна след около двамайсет минути.

— Съпругата ви е будна, ако желаете да я видите. — Наведе се и взе Оливия от ръцете му, с което не му остави никакъв избор, освен да отиде да види Джулия.

Мина през вратата, която свързваше двете стаи, и влезе в спалнята на съпругата си. Тя изглеждаше уморена. Подпряна на възглавниците, отпиваше от чая си. Русата ѝ коса бе набързо прибрана в кок, а очите ѝ го обходиха от горе до долу, когато влезе.

— Изглеждаш така, сякаш те е влачил впряг коне, Колтън. Да не би да си имал забавна вечер навън? — Гласът ѝ бе дрезгав, а думите — хапливи.

— Не — отговори той тихо и затвори вратата след себе си, за да бъдат сами. — Не съм. Аз... Казаха ми, че не ме искаш тук, Джулия.

— Сега това едва ли има значение, нали?

— За мен има. И то голямо. — Премести тежестта на тялото си върху другия крак в очакване тя да каже нещо.

Тя замълча и той се приближи до леглото.

— Страхувам се, че ти дължа огромно извинение. Не мога да те обвинявам за гнева или възмущението ти. Очевидно е, че не трябваше да се съмнявам в думите ти.

Тя го погледна, но този поглед бе лишен от каквито и да било емоции.

— Това ли е всичко? Бих искала да нахраня Оливия, ако си свършил.

Той едва не трепна от липсата на чувства в гласа ѝ, но решително продължи:

— Красива е.

Джулия се усмихна, истинска усмивка, която омекоти чертите на лицето ѝ и му напомни за очарователната жена от Венеция.

— Благодаря.

Настана неловка тишина. Ник хвана ръце зад гърба си.

— Ще кажа да донесат нещата ми от странноприемницата.

— Ще се настаниш отново в имението? — Тя смръщи вежди. — За колко време?

Той сви рамене. Всъщност идеята току-що му бе хрумнала. Докато държеше дъщеря си на ръце, Ник бе решил да остане и да се бори. Но нямаше да каже на Джулия за планове си. Още не.

— Това е домът ми, както знаеш. А и храната тук е по-добра.

— Кое не изглежда да е било проблем през последните три седмици, докато се криеше.

Значи знаеше.

— Не се криех. Не исках да те тревожа — нито пък бебето — преди раждането. Грижата за теб ме накара да остана далеч.

Тя изсумтя.

— Грижа? Трябва да ме мислиш за глупава. Моля те, спести раздразнението на всички ни и се върни в Лондон, Колтън.

— Още не — отговори той. Размяната на реплики поне беше накарала бузите ѝ да поруменят. — Понякога дразнещите неща са

тези, които си струва да преследваш. — С тези думи той се поклони и отиде в спалнята си.

Нека съпругата му си помисли върху казаното.

Звънна за Фиц, после отиде до огледалото. Наистина изглеждаше така, сякаш го беше влачил впряг коне. Наплиска лицето си със студена вода и го подсуши с хавлия. Когато Фиц дойде след няколко минути, Ник му нареди да донесе нещата му от странноприемницата.

— Значи ще останете тук?

Ник кимна.

— Да.

— Време беше, ако нямате нищо против да го кажа.

— Кога не си казвал точно каквото искаш, Фиц? — измърмори той сухо. — Преди да тръгнеш обаче, трябва да свършиш още нещо важно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Има моменти, когато е необходимо да го избягваш, за да му дадеш урок.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Ник разгръщаше страниците на книга, когато лейди Ламбърт влезе в библиотеката.

— Седнете — каза той, като дори не си направи труда да стане.

Не, нямаше да ѝ покаже уважение или добронамереност. Всъщност искаше тя да се чувства възможно най-неудобно, затова умишлено остави мълчанието да се проточи. Накрая затвори книгата, остави я на страничната масичка и срещна погледа ѝ.

— Не мога да проумея каква игра играехте снощи, мадам. Всъщност съмнявам се, че има някакво обяснение, което да предложите и на което аз да повярвам или да приема. Все още не знам защо, но вие използвахте раждането на дъщеря ми за някакво свое малко отмъщение.

Тя се усмихна лукаво.

— Дори Джулия да е имала момент на слабост и да ви е викала, знам, че не ви иска наистина. Много пъти съм я чувала да го казва.

— Може и да е вярно, но вие нямате право да решавате. Няма да ви позволя да се бъркате в брака ми.

— В брака ви? — каза тя и се засмя. — Бракът ви е фарс, Ваше благородие. — Изправи се и тръгна бавно към него. — Елате сега — измърка и космите на тила на Ник се изправиха. — Сега нищо не стои на пътя ви. Хари е мъртъв, а съпругата ви не може да ви понася. Най-после можем да сме заедно, както винаги сме планирали.

Проклятие. Ник стана от стола си и застана зад него, за да му послужи за бариера срещу снаха му.

— Не сме планирали нищо подобно, мадам. Преди девет години ви казах, че не ви желая. Нищо не е променило това — дори смъртта на Хари.

— Не ви вярвам. Дори Хари знаеше, че между нас има нещо.

Ник сви юмруци, мускулите му се стегнаха. Чувството за вина заради смъртта на брат му хвърляше черна сянка върху душата му.

— Между нас никога не е имало нищо и ако Хари е вярвал на нещо, това са били лъжи, излезли от вашата уста.

— Не виждате ли? Не е прекалено късно за нас.

— Искам да напуснете къщата, Анджела. — Отиде до шнура за звънеца и извика Тортън. — Няма да ви позволя да разпространявате още лъжи.

Тортън влезе.

— Да, Ваше благородие?

— Нека Фиц дойде и придружи лейди Ламбърт до къщата на вдовстващата херцогиня.

Тортън затвори вратата и Анджела остана с отворена уста.

— Не говорите сериозно.

— Напротив. И ако не уважавах толкова много брат си, щях да ви изхвърля на улицата след онова, което направихте. Така че бъдете благодарна, че ви позволявам да останете в къщата на вдовстващата херцогиня. Камериерката ви ще ви приготви нещата и ще ви ги изпрати.

— Колтън, бъдете разумен.

— Много повече от разумен съм — сръза я той. — Но ако някога отново решите да се бъркате в семейството ми, ще ви оставя без грош. Ще се озовете на улицата и ще трябва сама да се грижите за себе си.

Тя стисна устни.

— Няма да посмеете.

— Дори нещо повече, мадам. Обещавам да ви съсипя, ако създадете още проблеми в тази къща.

На вратата се почука и Ник извика:

— Влез.

Влезе Фиц. Изражението на лицето му определено бе заплашително.

— Викали сте ме, Ваше благородие?

— Придружи лейди Ламбърт до къщата на вдовстващата херцогиня, Фиц.

— Много добре. — Фиц скръсти ръце на огромните си гърди и зачака.

— Ник, моля ви.

Той вдигна ръка.

— Ваше благородие. Искам да напуснете тази къща, мадам, и никога да не се връщате. — Погледна Фиц. — Ако откаже да тръгне или създаде проблеми, имаш разрешението ми да я преметнеш през рамо и да я изнесеш оттук.

— Какво е направил? — Джулия се наведе напред, нетърпелива да чуе още, докато нежно потупваше Оливия по гърба.

Тео кимна.

— Изхвърлил я е от къщата. Наредил на Фиц да я изнесе като чувал с брашно, ако е необходимо. Фиц каза, че също бил бесен. Кипял от гняв по целия път до къщата на вдовстващата херцогиня.

Джулия си помисли, че е трудно да изпита съчувствие към Анджела. Не и след като преднамерено бе излъгала. Джулия бе също толкова ядосана, колкото и Ник, от лъжата и възнамеряваше при първа възможност да получи отговори от какво е била продиктувана. Обаче това трябваше да почака, докато се възстановеше от раждането. Целуна нежно Оливия по главичката и се облегна на възглавниците.

— Колтън дойде ли да те види?

— Не. Не е идвал от вчера. — Истината бе, че не очакваше да вижда съпруга си често, независимо дали бе в къщата, или не. Беше принудена да остане в леглото поне през следващите няколко дни и щеше да се храни в стаята си.

Но един въпрос не ѝ даваше мира. Защо Колтън бе тук? Беше се спотайвал в селото седмици преди раждането, нежелаещ дори да спи под един и същи покрив със съпругата си, така че защо сега, когато дъщеря му вече се бе родила, не се върнеше в Лондон?

Джулия сведе поглед към Оливия, която спеше спокойно на гърдите ѝ. Сърцето ѝ се изпълни с любов и гордост. Не, не беше дала на Колтън наследник, а и той не искаше такъв. Но въпреки това Оливия беше скъпоценна. Дъщеря ѝ щеше винаги да ѝ напомня за онези великолепни седем дни във Венеция.

Преди всичко ужасно да се обърка.

Нямаше надежда бракът им да се поправи. Прошката никога нямаше да дойде, поне не и от нейна страна. Нещата бяха отишли прекалено далеч. В началото той бе жесток, после, когато тя имаше най-голяма нужда от него, я бе пренебрегвал. Беше груб, арогантен и напълно погълнат от себе си. Независимо колко силно копнееше сърцето ѝ за него през деня — а тялото ѝ през нощта, — тя не можеше да забрави изминалите месеци. Не, той вече бе разбил сърцето ѝ веднъж. Нямаше да рискува това да се случи отново.

На вратата се почука. В стаята надникна мисис Ларкмън.

— О, малкото агънце — каза тихо бавачката на Оливия и се приближи до леглото. — Позвовете да я взема, Ваше благородие, и да я оставя в креватчето ѝ.

— Благодаря, мисис Ларкмън — прошепна Джулия и изпрати въздушна целувка на красивото си малко момиченце.

— Тази жена изглежда много способна — каза Тео, когато мисис Ларкмън излезе от стаята.

— Наистина е способна. Страшно много я харесвам, а тя, изглежда, истински обожава малката Оливия. — Взе чашата си чай и изгледа леля си. — Кълна се, Тео, никога не съм те виждала да изглеждаш толкова добре. Определено сияеш. А и през последните няколко седмици престана да пиеш толкова много. — Леля ѝ се ококори и Джулия се усмихна. — Разбира се, че забелязах, глупаче. Предполагам, че няма нужда да питам как вървят нещата с Фиц.

Тео се усмихна широко.

— Щастлива съм. Той е добър човек. Всъщност ако нямаш нужда от мен...

— Върви — нареди ѝ Джулия с усмивка. — Аз имам намерение да си подремна малко.

— Много добре, мила моя. Почини си, а аз ще намина по-късно. — Потупа Джулия по ръката и излезе.

Скоро след това Джулия бе почти заспала, когато вратата към съседната стая, тази на съпруга ѝ, се отвори.

Тя отвори очи навреме и видя Колтън да влиза, красив и арогантен. Раменете ѝ веднага се сковаха.

— Почука ли, съпруге?

Едната му черна вежда се стрелна нагоре, а на устните му се появи намек за усмивка.

— Не.

Раздразнена, тя потъна по-дълбоко във възглавниците и затвори очи.

— Подремвам си, Колтън. Така че, ако нямаш нищо против.

— Нямам намерение да остана. Просто исках да те попитам как си и да ти донеса нещо за четене.

Джулия го погледна и видя малка книга в ръцете му. Колтън... грижлив и внимателен? Е, това си бе загуба на време. Остави клепачите си да се затворят.

— Добре съм. Остави книгата на нощното шкафче, преди да излезеш.

Стъпките му се приближиха и тя чу тихо тупване.

— Тази е една от любимите ми книги — каза той. — Намерих я в библиотеката. После тя усети голямата му длан да милва нежно челото ѝ и познатият аромат на сапуна му изпълни сетивата ѝ. Джулия трябваше да положи огромни усилия, за да остане неподвижна. Какво се канеше да направи той?

Без да каже и дума повече, той излезе и вратата се затвори след него. Тъй като сънят вече не бе възможен, тя втренчи поглед в тавана и се зачуди на действията му. Любопитството я накара да протегне ръка към книгата. Беше „Танкред“ на Волтер, пиесата, дала идеята на Росини за „Танкред“, което не бе много деликатно напомняне за първата опера, която бяха гледали заедно във Венеция.

Глупавото ѝ сърце потръпна и за миг бе завладяна от нежност. Без съмнение, Колтън можеше да бъде очарователен, когато искаше. Трябваше да положи усилия и да остане безразлична — нямаше да рискува да обича мъж, който не заслужаваше това чувство.

Макар все още да копнееше за него с всеки дъх, който поемаше.

Часовникът удари един и самотният звук отекна в мрака на стаята ѝ. Тя премигна изтощена, но неспособна да заспи. Бяха минали три седмици от раждането на Оливия. Тя обожаваше всяка скъпоценна минута от майчинството, обичаше да държи и храни дъщеря си и дори само да гледа съвършеното ѝ малко лице, докато тя спи. В моментите, когато не бе с Оливия, изпитваше болезнен копнеж да я поддържа отново.

Но не копнежът по дъщеря ѝ я държеше будна нощем. Не, някой друг бе виновен за безпокойството, което я караше да се мята през нощта. Съпругът ѝ я довеждаше до безумие.

Ник се появяваше всеки път, когато тя останеше сама. Питаше за здравето ѝ, за Оливия, носеше ѝ лакомства от кухнята и дори ѝ донесе друга книга. Днес ѝ донесе цвете, което нарече далия. Бе сравнително нова придобивка за градините на Сийтън Хол — красива и кръгла, с тъмночервени заострени венчелистчета.

Тя не знаеше как да разбира вниманието му. Той не се опита да я докосне дори, не и откакто бе прокарал длан по косата ѝ. Изглеждаше доволен да прекарва известно време с нея, сякаш я ухажваше. Каквато и да бе причината за това, тя намираше присъствието му за смущаващо.

Всъщност Джулия вече можеше да започне да вечеря в трапезарията, но продължаваше да се храни в стаята си. Това бе проява на малодушие, чисто и просто страх — и желание да прекарва възможно най-малко време със съпруга си.

Тъй като бе будна, реши да отиде до детската стая и да нагледа Оливия. Наметна се с пенъора си, взе свещ и тръгна по коридора. Къщата бе тиха, всички отдавна спяха. Тя изкачи бързо стъпалата и закрачи към стаята, която двете със Софи така внимателно бяха подредили.

От отворената врата на детската стая се процеждаше жълта светлина — знак, че мисис Ларкмън е вече там. Като се приближи, Джулия бе изненадана да чуе дълбок мъжки глас. Беше... Ник. Какво, за Бога, правеше в детската стая? Джулия бързо загаси свещта, спря се пред вратата и надникна.

Съпругът ѝ се бе отпуснал в люлеещия се стол близо до огъня и държеше спящата Оливия в големите си ръце. Дъщеря им се бе сгушила на гърдите му и той я люлееше нежно. Беше съблякъл горната си дреха и беше само по бяла ленена риза, шалче и рубиненочервена жилетка. Като видя чернокосата му глава, сведена така близо до тази на дъщеря им, Джулия бе връхлетяна от силна емоция и в очите ѝ неочаквано бликнаха сълзи. Тя се отдалечи от вратата, за да не бъде забелязана, остана неподвижна и заслуша.

— ... и от всички страни на къщата има рози, Ливи.

Ливи? Вече имаше галено име за дъщеря им?

— Различни цветове. Розови, бели, червени. Но трябва да внимаваш с тръните, ако решиш да скъсаш някоя. Майка ти обича гардении, поне такъв аромат има парфюмът ѝ. Имаме такива в оранжерията. Някой ден ще ти ги покажа.

Джулия се усмихна при споменаването на парфюма ѝ. Не беше помислила, че Ник ще забележи нещо толкова обикновено.

— И ще ти ги покажа. Ще направя всичко възможно никога да не те разочаровам — каза тихо съпругът ѝ. — Не съм твърде сигурен какъв баща ще бъда. Баща ми... той не може да ми бъде добър пример. Виждах го само няколко пъти в годината и срещите ни винаги бяха неприятни. Брат ми казваше, че съм късметлия, защото не ми се налагаше да понасям безкрайните наставления за дълга и честта. Бях свободен да тичам наоколо и да правя каквото ми харесва. Щеше да харесаш брат ми Хари. От него щеше да излезе много по-добър херцог, това е сигурно. Хари винаги постъпваше правилно.

Разказа на дъщеря им как брат му го бе спасил от удавяне в езерцето една зима. Ник бил твърдо решил да премине по леда от единия бряг до другия, макар Хари да се беше опитал да го разубеди. Ледът се пропукал и Ник паднал в леденостудената вода. Хари намерил клон и го издърпал, като през цялото време му крещял, че е безотговорен и малоумен.

Джулия се усмихна и осъзна, че бузите ѝ са мокри. Съпругът ѝ рядко позволяваше да видят тази му страна, а ето че споделяше тук, посред нощ, с Оливия. Джулия избърса сълзите си, подсуши лицето си и една ръка докосна рамото ѝ.

Стресната, тя покри устата си с ръка, за да заглуши възклицанието си. Заля я облекчение, като видя бавачката, мисис Ларкмън.

— Идва всяка вечер горе-долу по това време — прошепна мисис Ларкмън и кимна с глава по посока на детската стая. — Негово благородие остава при нея около час, за да мога да си почина — или поне така казва. — Срѣга Джулия с лакът. — Можете ли да си представите, Ваше благородие? Херцогът да иска да ми осигури почивка? Пазя това в тайна обаче. Не искам който и да е от персонала да говори.

И двете надникнаха вътре. Сега будна, Оливия бе обгърнала с миниатюрната си ръчичка един от големите пръсти на Ник, а той ѝ се

усмихваше, свел глава над нея. Сърцето на Джулия се разтопи. Тя мислеше, че той не се интересува от дъщеря им, а ето че прекарваше време с нея всяка нощ.

— Виждали ли сте някога нещо толкова прекрасно? — прошепна мисис Ларкмън.

— Не. Наистина не съм — отговори Джулия, а умът ѝ препускаше. Имаше време, за да помисли върху онова, което бе видяла и чула. Ник... я озадачаваше. Отдръпна се от вратата. — Мисля, че е най-добре да се върна в леглото. Лека нощ, мисис Ларкмън.

Запали свещта си от един от стенните свещници и тръгна към стълбите.

На следващия ден на закуска все още мислеше за промените в съпруга си. Беше заспала едва рано призори. Всеки път, като затвореше очи, си представяше Ник, който държи Оливия и ѝ се усмихва нежно. Искаше ѝ се да го мрази, но този образ не ѝ излизаше от ума и гневът, който подхранваше вече толкова време, започна да се стопява.

Можеше ли обаче да го остави да се стопи напълно? Как въобще бе способна да му вярва след всичко, което бе казал и направил?

Беше му се доверила веднъж и той бе захвърлил любовта ѝ обратно в лицето ѝ, беше я нарекъл с ужасни имена и я бе изхвърлил от живота си. Не искаше да даде на някого възможността да я наранява отново по този начин. Беше прекалено болезнено.

Господи, как ѝ се искаше той да си отиде. Щеше да бъде много по-просто, ако не се налагаше да го вижда всеки ден.

Тъй като той очевидно нямаше планове да замине, бе крайно време да открие какво прави тук.

По-късно същата сутрин Джулия извика Тортън, за да ѝ каже къде е съпругът ѝ.

— Негово благородие и мистър Фицпатрик се упражняват във фехтовка в балната зала — информира я икономът.

В ума ѝ изникна образът на потния и полугол Ник, който се фехтуваше във Венеция. Спомни си как се издуваха и играеха мускулите му, докато краката му танцуваха по пода. Споменът я накара да задиса по-учестено. Желанието отново да го види такъв бе силно — по-силно, отколкото си мислеше.

Което означаваше, че идеята е опасна.

— Тортън, моля те, помоли Негово благородие да дойде при мен в библиотеката, когато свърши.

— Много добре, Ваше благородие. Да кажа ли също да приготвят чай?

— Не — побърза да каже тя остро. Това нямаше да е светско посещение. — Благодаря ти, Тортън — добави по-меко, — но това няма да е необходимо. Не планирам да отнема прекалено много време на Негово благородие.

Джулия отиде да чака в библиотеката. Избра книга с поезия, с която да се разсейва, но така само си спомни колко много мрази поезията. Захвърли книгата и тъкмо си избра роман, когато вратата се отвори.

Влезе Ник и всяка крачка на дългите му крака бе пропита с вродена увереност. Черната му коса бе отметната назад и разкриваше лицето му със силно изразени черти, беше облечен само във фина ленена риза и бричове — всичко бе мокро от пот и залепваше за тялото му. Господи, бе възхитителен. Тя преглътна и реши, че няма да обръща внимание на това.

— Извинявам се, че дойдох, без първо да се изкъпя, но Тортън каза, че си искала да ме видиш? — Въобразяваше ли си, или наистина виждаше надежда в очите му?

Джулия се прокашля.

— Да, така е. Ще седнем ли?

Тя отново се настани на дивана, а той се отпусна на един стол.

Тя се поколеба, опитвайки се да реши как е най-добре да продължи. Мълчанието се проточи и той повдигна арогантно вежда. Обзе я раздразнение.

— Защо си все още тук?

— Защото още не си ми казала от какво имаш нужда?

Тя изви очи към тавана.

— Не проявявай преднамерена глупост. Прекрасно знаеш какво искам да кажа. Защо си в Сийтън Хол, Колтън. Защо си все още тук?

Ник като че ли бе сварен неподготвен от директния ѝ въпрос. Размърда се и потърка брадичка.

— Тук е домът ми. Нима не съм добре дошъл?

Тя устоя на изкушението да тропне с крак.

— Имаш още три имения, пръснати из цяла Англия, плюс градската къща в Лондон. Има причина да си тук и бих искала да знам каква е.

Моментът се проточи. От мускулите на брадичката му, които играеха, тя правеше заключение, че той се бори с думите, които напират на езика му.

— Не знам — отговори накрая той тихо. — Може би съм тук заради теб. Заради Оливия.

Емоцията изпълни гърдите ѝ, но тя я отблъсна. Беше закъснял със седмици. Стана и закрачи из стаята.

— Обхванат от несправедлив гняв, ти ми нареди да дойда тук и после ме пренебрегваше в продължение на седем месеца. Наистина ли вярваш, че ще те посрещна с отворени обятия, когато решиш да се върнеш? Няма да ти откажа да виждаш дъщеря си, но никога няма да ти простя за случилото се между нас.

Сивите му очи бяха мрачни и сериозни.

— Извиних се за моята роля в случилото се, Джулия. Ако можех, щях да върна времето назад и да променя нещата.

— Макар че те измамих, не съжалявам за стореното. — И как би могла, след като имаше Оливия в резултат на това?

— В такъв случай, предпочиташ ли да си тръгна?

Да, искаше ѝ се да му каже. Тръгни си, преди решимостта да ме напусне. Но си спомни за нощните му посещения при Оливия. Щеше да бъде ненужна жестокост да отнеме тези моменти и на двамата.

— Не. Но исках да знаеш как се чувствам. Ще се виждаме на вечеря, очевидно, и искам отношенията ни да бъдат... сърдечни. Заради Оливия — побърза да добави. — Но, моля те, престани с вниманието към мен през деня. Не искам да оставам насаме с теб.

Лицето му бе учтива маска и не разкриваше мислите му.

— Много добре. Както желает, мадам. Това ли е всичко?

Джулия кимна и си напомни, че е за добро. Съпругът ѝ стана, поклони се учтиво и излезе от стаята.

Ник се заизкачва тежко по главното стълбище. Изпълваха го гняв и разочарование и се обърна, за да се върне на приземния етаж. В този момент нямаше нужда от ваната, в която щеше само да продължи да

мисли. Не, задущаваха го безрадостни чувства и трябваше да бъдат прогонени, защото в противен случай щеше да полудее. Тръгна към задната част на къщата, откъдето щеше да излезе за конюшната.

По пътя си мина покрай Фиц. Приятелят му трябваше да бе видял нещо, изписано на лицето му, защото промени посоката и закрачи до него.

— Върви си! — изръмжа Ник.

— Сигурен ли си?

— Да.

Както винаги, Фиц не му обърна внимание и продължи с него чак до конюшната. Ник намери един от конярите и му нареди да оседлае Шарон.

Фиц изчезна за миг в една от клетките, а Ник крачеше в пръстта, докато чакаше да оседлаят коня му, и кръвта бучеше в ушите му. Октомврийското време бе малко студено, а той бе само по тънка риза, но не обръщаше внимание на това. Трябваше да избяга. Да почувства вятъра върху лицето си. Да стигне до изтощение.

Ник се метна на гърба на Шарон и Фиц му подаде чанта.

— Най-силното ирландско уиски, което можете да намерите, Ваше благородие. И ако не се върнете след два часа, ще дойда да ви намеря.

Прекалено вцепенен, за да отговори, Ник кимна, завърза чантата за седлото и заби пети в корема на коня. Шарон се стрелна в хълмистата местност.

Въздухът щипеше кожата му, а мощният кон разкъсваше земята с огромните си копита. Ник се наведе над врата му, стисна го здраво между бедрата си и единствената му мисъл сега бе да не падне от гърба му.

Когато Шарон стигна близо до реката и намали ход, и конят, и ездачът му бяха покрити с пот. Ник го насочи към водата, после слезе и пусна юздите на земята.

Седна с чантата в ръка на песъчливия бряг. Започна да рови в чантата, извади бутилката и издърпа тапата. Първата глътка опари гърлото му и течният огън се спусна до стомаха му. Пое си рязко въздух. По дяволите, Фиц е така сериозен като енорийски свещеник в неделя, помисли си и очите му се навлажниха леко. Това бе най-силното нещо, което бе пил от известно време насам.

И бе точно това, от което имаше нужда. Отпи още една дълга глътка.

Никога няма да ти простя за случилото се между нас.

От три седмици се опитваше да стопи леда помежду им, стараше се да бъде съвършен съпруг, да бъде мил и да показва уважение. И се бе провалил. През цялото време се бе надявал, че ще успее да я накара да разбере колко искрено съжалява.

Беше глупак, че опита. Никога през целия си живот не бе заслужил да бъде наречен съвършен, мил или проявяващ уважение. Нима родителите му не му го повтаряха отново и отново? Ник нямаше ни най-малка представа какъв трябва да бъде един съпруг. Защо тогава, по дяволите, след всичко това бе повярвал, че може да успее?

Легна на меката земя. Буцата в гърдите му се бе превърнала в тъпа болка. Гледаше сивите облаци, които плаваха по небето, и слушаше тихия ромон на реката.

Съвсем ясно разбираше гнева на Джулия. Беше се отнесъл ужасно с нея. Срамът от онова, което бе сторил във Венеция на майката на детето си, на една истинска дама, която никога не е била с друг мъж... почти му прилошаваше. Нещата, които бе казал, които я беше накарал да направи и на свой ред бе сторил, без да се споменават обвиненията и сарказмът след завръщането му в Лондон. Нищо чудно, че не го искаше около себе си. Той се мразеше толкова, колкото го мразеше и тя.

Но дори и тя да го искаше, той никога нямаше да може да бъде съпругът, от който тя има нужда — който да идва при нея под прикритието на нощта, да я докосва само колкото е необходимо, а след това, изискано и без да я обижда, да я обладава под чаршафите. Самата идея за това му се струваше смешна.

Но също така не можеше да се отнася с нея и като с мисис Лейтън. Тя бе негова съпруга, не курва — макар да бе играла за кратко ролята на такава — и той не можеше да ѝ показва низките си страсти, както бе правил във Венеция. Не можеше да я лишава от уважението си по този начин.

Най-тревожното бе, че не можеше да забрави мисис Лейтън — Джулия. Желаше я с всеки удар на сластолюбивото си сърце. Беше си доставял удоволствието на спомените за нея толкова често през

последните седем месеца, че би трябвало вече да е спрял. Но не, трябваше да стане по-силен.

Поднесе бутилката към устните си, отпи няколко пъти, а струйка уиски се плъзна по бузата му и капна на земята.

Кога, за Бога, щеше да свърши това мъчение? Кога щеше да загуби интерес, както се бе случвало с безброй жени преди нея?

Някаква необяснима сила го притегляше към нея, правеше я неустоима. Може би беше огънат, който гореше в нея, смелостта ѝ или фактът, че винаги казваше каквото мислеше, и още от самото начало му се противопоставяше. Ако той бе по-добър, щяха да са свършената двойка.

Уискито започна да киселее в стомаха му. Беше ли... влюбен в нея? Отпи още една глътка с надеждата, че мисълта ще изчезне. Но това не стана и Ник простена. Нищо чудно, че не можеше да е с друга жена след Венеция. Беше се влюбил, по дяволите. И то в жената, която никога нямаше да има.

По дяволите.

Господи, тази ирония щеше да се хареса безкрайно на баща му. Той непрекъснато повтаряше на Ник, че никоя уважавана жена няма да го иска, независимо от титлата му. Беше му казал дори преди сватбата му: *Трябваше да платя царски откуп за нея, неблагодарнико. По-добре е веднага да ѝ направиш две деца, преди да е научила каква ужасна сделка е сключила и да е затръщиала вратата на спалнята си.*

Да, той беше ужасна сделка. Груб, твърдоглав и гневен, беше прекарал почти целия си живот в самота. Хари бе единственият човек, към когото Ник се чувстваше привързан, но отношенията им бяха отровени скоро след женитбата на брат му. Въпреки разпалените отричания на Ник, Хари бе убеден, че той се опитва да съблазни Анджеа и отчаянието го бе накарало да отнеме живота си.

Вината, ужасът да намери тялото на брат си... Ник никога нямаше да може да забрави това — нито да си прости. Доближи бутилката до устните си и изля уискито в гърлото си на една дълга глътка.

А сега бе влошил нещата още повече, като се бе влюбил в уважаваната си и красива образцова съпруга, която мразеше дори съществуването му. Господи, каква каша, помисли си и очертанятията на заобикалящата го среда започнаха да се размиват. Добре. Може би

щеше да остане тук и да пие цял ден. Бог му бе свидетел, че в имението не го очакваше нищо.

През главата му мина мисълта за Оливия и сърцето му преля от чувства. Сладка и съвършена, дъщеря му бе по-скъпоценна от всичко за него. Никога не бе мислил, че ще изпитва такава любов към детето си, тя го изумяваше. От своя опит знаеше, че на децата не се обръща внимание, обаче той никога нямаше да може да постъпи така с Ливи. Тя трябваше да израсне със знанието, че баща ѝ я обича.

Може би затова не искаше да си тръгне, не още. Не искаше да повтаря греховете на родителите си. Оливия никога не трябваше да се чувства недостойна или необичана. Може и да не бе искал дете, но проклет да беше, ако някой му отнемеше Ливи в този момент.

Щеше да стои на разстояние от съпругата си и да ходи при дъщеря си през нощта, когато двамата можеха да бъдат сами. Те нямаха нужда от никого другиго. Той имаше Ливи и това бе достатъчно.

Решението трябваше да го накара да се почувства по-добре, но странно, не беше така. Може би още едно питие щеше да помогне.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Просто помни, мъжът не може да бъде
отблъскван безкрайно.*

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Измина месец, а Джулия бе видяла съпруга си само няколко пъти. Той вече не вечеряше с тях и не търсеше ничия компания през деня. Тя знаеше от мисис Ларкмън, че продължава да ходи в детската стая всяка нощ. Обаче никога не потърси Джулия. Всъщност тя се питаше къде спи той, защото не чуваше звуци от съседната спалня.

Опитваше се да не се чувства наранена. Все пак тя го беше помолила да я остави сама. Но не бе очаквала да изчезне така от живота ѝ. Беше предположила, че поне ще продължава да вечеря с тях. И какво правеше той по цял ден?

За да открие, щеше да се наложи да го проследи — нещо, което Джулия отказваше да направи. Вместо да се занимава с това, тя прекарваше следобедите с Оливия или леля Тео. Тялото ѝ се бе възстановило напълно от раждането и можеше да се отдава на дълги разходки из имението, което и правеше всяка сутрин.

Тази сутрин се бе съгласила да посети Анджела. Предишния ден лейди Ламбърт ѝ бе написала бележка, в която се бе извинила, че е отпратила Ник в нощта на раждането, и молеше Джулия да отиде да я види.

Бяха изминали два месеца, откакто Колтън бе наредил на Анджела да се изнесе в къщата на вдовстващата херцогиня, но объркването и гневът на Джулия заради случилото се в нощта на раждането не бяха намалели ни най-малко. Как можеше тази жена, която бе смятала за приятелка, да се обърне против нея в такъв важен момент? В това нямаше смисъл. Джулия никога нямаше да предположи, че Анджела е способна на подобна жестокост. И макар че

нищо, което Анджела би могла да каже, нямаше да извини поведението ѝ, тя искаше да чуе от устата ѝ защо го бе направила.

Джулия бе в кухнята и наглеждаше подготовката на кошницата с различни лакомства, когато чу подрънкването на ключове.

— Добро утро, Ваше благородие. Отивате на пикник? — Мисис Гибънс, икономката, ѝ се усмихна учтиво от другия край на стаята.

— Добро утро, мисис Гибънс. Отивам да видя лейди Ламбърт и реших, че може да се зарадва на някои от лакомствата на Кук.

Икономката се намръщи.

— Много е далеч да отидете сама дотам, Ваше благородие, ако нямате нищо против, че го казвам. Да изпратя ли някого от слугите с вас?

— Не, това няма да е необходимо. Вчера отидох почти толкова далеч. Всичко ще бъде наред.

— Щом настоявате, Ваше благородие. Доста е студено, затова облечете най-топлите си дрехи.

Джулия кимна.

— Ще го направя. Благодаря ви, мисис Гибънс.

След двацет минути тя тръгна, облечена в дебела пелерина, шапка, ръкавици и шал. Времето наистина бе студено, беше късна есен и вятърът духаше в почти напълно оголените клони на дърветата. Листа с всякакви форми, размери и цветове се въртяха във въздуха, покриваха земята като пъстър килим и скърцаха под солидните ботуши, които бе обула.

Гората я заобикаляше и тя се опитваше да не мисли за злополуката. Вярно, оттогава не се бе осмелила да се разхожда сама по пътеката, но нямаше причина за тревога. Злополуката бе странна и със сигурност резултат на липсата на равновесие вследствие на бременността.

Виждаше през гъстите дървета къщата на вдовстващата херцогиня, кацнала на билото на хълма. Тя бе здрава, тухлена двуетажна сграда, а по фасадата пълзеше зелен бръшлян. Тъй като в нея доста години не бе живял никой, Джулия не бе изненадана да види градините занемарени. Анджела бе взела със себе си един-двама слуги, но щеше да е необходимо време имотът да възвърне предишния си вид.

Закрачи по алеята и забеляза, че наблизо си почива кон. Имаше посетител при Анджела?

Преди да е стигнала до вратата, зад очите ѝ избухна остра болка, силата на удара я запрати напред и земята сякаш се повдигна да я посрещне. Студената земя под бузата ѝ бе последното, което съзнанието ѝ регистрира, преди мракът да я обгърне.

Ник стоеше гол до кръста в балната зала и чакаше Фиц да се пригответи. Приятелят му бе помолил за кратка почивка, за да си поеме дъх.

— Ако не бе толкова зает с нощни занимания, може би щеше да имаш повече сили за утринните ни упражнения — извика той.

— А ако вие си бяхте намерили малко нощни занимания, нямаше да изпитвате нужда да докарвате и двама ни до проклето изтощение всеки ден — изръмжа Фиц.

Ник призна, че това вероятно е истина. Тялото му бе разочаровано до безумие и тези всекидневни тренировки бяха единственото, което запазваше разсъдъка му трезв. Обаче нямаше да сподели това с Фиц.

— И как е прекрасната лейди Карвил?

Фиц поруменя — нещо, което Ник мислеше, че никога няма да види. Проклятие, Фиц беше влюбен.

— Прекрасна — отговори едрият мъж. — И нежна. Сладка като...

— Достатъчно — вдигна ръка Ник. — Предпочитам да задържа закуската си, ако нямаш нищо против.

Фиц се усмихна многозначително и изражението на лицето му го накара да стисне по-здраво рапирата.

— И вие можете да бъдете под магията на определена жена, ако само си го позволите.

Вече беше, но не си направи труда да поправи Фиц.

— Ставай, мързелив вол такъв. Говориш повече и от жена.

Точно тогава вратата се отвори и влезе един от слугите.

— Това току-що пристигна, Ваше благородие.

Ник захвърли рапирата, взе писмото и го разтвори. Всичкият въздух излезе от дробовете му. Кръвта забуча в ушите му и той измърмори:

— Мили Боже.

— Какво има? — Фиц се втурна към него и Ник му подаде бележката.

Колтън,

Съпругата ти е при мен. Може да бъде направена размяна за подходяща сума. Ела сам в къщичката на арендатора, която е досами гората. Ако някой дойде с теб, съпругата ти ще умре.

— От кого предполагаш, че е това? — запита Фиц.

Ник поклати глава, умът му се беше смразил от страх. Някой държеше Джулия. Беше я отвлякъл. Как, по дяволите, се бе случило това? Грабна ризата си и излезе тичешком от стаята.

— Тортън! — извика, докато обличаше ризата си и трополеше надолу по стълбите. — Тортън!

— Да, Ваше благородие? — Тортън се появи в подножието на стълбите, ококорил разтревожено очи.

— Съпругата ми. Къде е тя?

— Мисля, че Нейно благородие излезе на разходка тази сутрин. Имаше намерение да посети лейди Ламбърт.

— Сама? Никой ли не отиде с нея?

Тортън поклати глава, а гневът и вината разкъсваха Ник. Удари с юмрук по бедрото си. По дяволите. Трябваше да я наглежда по-внимателно, но проклетата му гордост му бе попречила. Тя му бе казала да стои настрани и като глупак той бе направил точно това.

Исусе. Ако нещо ѝ се случеше, никога нямаше да си го прости.

— Фиц! — извика силно.

— Тук съм, Ваше благородие. — Ник се завъртя и видя Фиц да се извисява на стълбите, а на белязаното му лице бе изписана загриженост. — Какво искате да направя?

— Още не знам. Но вземи пистолета си и ще го обсъдим по пътя.

Джулия бавно дойде в съзнание, болката в главата ѝ бе мъчителна. Всичко я болеше. Объркана, тя се обърна леко и с тревога разбра, че ръцете ѝ са завързани на гърба. Премигна на слабата

светлина и се огледа. Беше в някаква малка къщичка, която не познаваше и която, ако се съдеше по паяжините, бе необитавана от дълго време. Какво се бе случило?

Пое си няколко пъти дълбоко въздух в опит да облекчи болката в главата. Стените и подът бяха от дърво, мебелите бяха оскъдни. Малка дървена маса, няколко стола и креват. Весел огън гореше в камината и разпръскваше студения въздух. Кой живееше тук? И какво искаха от нея?

Раздвижи ръце и изпробва силата на въжето. Може би щеше да успее да се освободи. Изсумтя тихо и се отказа. Бягството нямаше да е лесно. Въжето бе прекалено стегнато и тя не можеше да го разхлаби.

Вратата се отвори и влезе мъж, натоварен с дърва. Вдигна поглед.

Темпълтън.

О, за Бога, трябваше да се досети. Джулия изглежда с присвити очи братовчеда на съпруга си. Вместо да изпита страх, заля я нажежен до бяло гняв. Този мъж я тормозеше от доста време.

— Добре. Дошли сте в съзнание. Не исках да проспите целия следобед. — Отиде с широки крачки до камината и остави дървата до стената.

— Нямаше да го проспя, ако не ме беше ударил, глупако. Развържи ме.

— Ако ми крещите, това няма да ви помогне, Ваше благородие. И не приемам заповеди от вас.

Тя въздъхна.

— Да не си си изгубил ума, Темпълтън? Защо ме доведе тук?

— Ще видите — отвърна той и съблече палтото си. — Първо трябва да се справя със съпруга ви, когато пристигне.

О, не. Тя преглътна и у нея се надигнаха паника и истерия. Защо я бе ударил по главата? Какво възнамеряваше да направи на Ник?

— Откъде знаеш, че Колтън ще дойде?

Темпълтън взе един стол и го сложи близо до стената, така че да седи с лице към нея и вратата.

— Изпратих бележка. Ще дойде.

Джулия не беше толкова сигурна. Все пак двамата с Ник не бяха точно в приятелски отношения. При последния им разговор тя му бе

казала да я остави на мира, а той с радост се бе подчинил. Тя сериозно се съмняваше, че ще се втурне да я спасява.

— А ако не дойде?

— О, ще дойде. — Темпълтън извади пистолет от джоба си. — Не говорете повече. Искam да съм готов за него.

— Имаш намерение да го убиеш. — Изведнъж всичко ѝ се изясни. Ако отстранеше Ник, който нямаше наследник, Темпълтън щеше да наследи титлата.

— Да, такъв най-общо е планът. Този дегенерат въобще не трябваше да се връща. И нямаше да го стори, ако не бяхте вие.

— Защо ме отвлече?

— Когато властите намерят пистолета в ръката ви, смъртта на Колтън ще изглежда като кавга между влюбени с лош край. Все пак всички знаят за липсата на внимание между вас двамата.

Стомахът ѝ се сви.

— Темпълтън, това е отвратително. Дори за теб.

Той се усмихна и остриите черти на мършавото му лице се изкривиха в злобно-весела гримаса.

— Благодаря.

Настани се заредено с напрежение мълчание. Съскането и пукането на огъня бе оглушително и всяка изминала секунда бе мъчение. Мускулите ѝ се напрегнаха в изпълнено с ужас предчувствие за мига, в който Ник щеше да влезе през вратата. Вероятно можеше да убеди Темпълтън да разхлаби малко въжетата. Тогава може би щеше да успее и да избяга.

— Въжетата са много стегнати, Темпълтън. Ръцете ми са доста ожулени. Имаш ли нещо против да ги разхлабиш малко?

Той ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Няма шанс. Не мога да рискувам да избягате. А сега престанете да дърдорите, харпийо, или ще ви запуша устата.

Минутите минаваха бавно. Откога беше тук? От часове? Тревогата ѝ нарастваше, тъй като нямаше представа дали Ник ще дойде за нея. И ако дойдеше, щеше ли да остане жив?

Представи си как Ник се втурва през вратата и Темпълтън го застрелва пред нея. Болката стегна гърдите ѝ и трябваше да затвори очи. Не, не. Ник не можеше да умре. Да, беше му ядосана, но мисълта да го загуби я изпълваше с отчаяние, каквото не бе очаквала.

Все още обичаше този вбесяващ я мъж и не му бе позволено да умира, преди да е имала възможност да му го каже. Само Ник можеше да преобръща така чувствата ѝ. Той можеше да я накара да полудее от гняв, а в следващата минута да гори от страст. Беше я наранил, в това нямаше съмнение, но Джулия имаше нужда от него. Оливия също.

Мисълта за дъщеря ѝ извика сълзи в очите ѝ. Дали щеше да види отново малката Оливия? Ако Темпълтън отправяше заплахата сериозно, и тя, и Ник щяха да умрат днес.

Което означаваше, че на Оливия щеше да се наложи да разчита на милостта на роднини. Джулия обичаше Тео, но леля ѝ никога не бе искала да има деца. Дали щеше да приеме Оливия? Никога не бяха говорили за това, но ако Тео не отгледаше Оливия, тогава кой?

Джулия ненавиждаше мисълта, че за дъщеря ѝ ще се грижи далечен роднина или непознат. Кой щеше да я целува и да пригладжа косата ѝ? Кой щеше да ѝ помага да избира роклите си и да я представи в двореца? Щяха ли да кажат на Оливия кои са истинските ѝ родители и колко много са я обичали? Сълзите се затъркаляха по лицето на Джулия и тя потисна риданието си.

Темпълтън я изгледа странно, после стана и хвърли и последното дърво в огъня.

— Излизам за още дърва. — С тези думи облече палтото си, сложи шапката на главата си и излезе от къщичката.

Тя едва не се усмихна. Ако знаеше, че плачът ще я отърве от Темпълтън така бързо, щеше отдавна да е проронила няколко сълзи.

Трескаво задърпа въжетата с цялата си сила и успя да ги разхлаби. С помощта на ноктите си успя да издърпа малко въжето там, където го достигна. Дори да бе само леко разхлабено, пак можеше да успее да се отскубне. Острата болка в ръцете ѝ подсказа, че пръстите ѝ ще кървят, но това едва ли имаше значение. Темпълтън нямаше да спечели.

Вратата се отвори с трясък. Тя замръзна, очаквайки Темпълтън, но вместо него видя съпруга си. Готов за битка, лицето му бе твърдо и гневно, държеше пистолет в дясната си ръка.

— Ник — прошепна тя и раменете ѝ се отпуснаха от облекчение. — Слава Богу. Ник се втурна напред и се огледа, за да се увери, че са сами.

— Наранена ли си? — Докосна нежно бузата ѝ със свободната си ръка и лицето му омекна.

Тя кимна.

— Добре съм. Темпълтън е. Иска да те убие.

— Наистина искам — каза Темпълтън зад тях с насочен към Ник пистолет. — И ако Колтън се обърне, ще предявя претенциите си над онова, което по право ще бъде мое.

Джулия срещна погледа на Ник. В сивите дълбини на очите му видя твърда решителност и зверска жестокост, но също така и страх. Страхуваше се за нея.

— Да не си посмял — каза му тя тихо. — Не се жертвай заради мен.

— Хвърли пистолета, Колтън. — Темпълтън пристъпи още по-навътре. — На пода. Веднага.

Погледът на Ник не се отдели от нейния. Тъпият звук, с който пистолетът падна на дървения под, отекува в стените.

— Не, Ник — прошепна тя, една сълза се отрони и се търкулна по бузата ѝ.

Той вдигна ръка и нежно я избърса с палец.

— Не плачи, *tesorina* — прошепна.

Джулия преглътна, нежното обръщение стопли сърцето ѝ, макар паниката да заплашваше да я задуши. Със сигурност той възнамеряваше да спре Темпълтън, нали?

— Обърни се. Бавно. — Темпълтън държеше оръжието си насочено към Ник. Стиснал мрачно устни, Ник се изправи и се обърна с лице към братовчед си.

— Не вярваш, че ще се измъкнеш от всичко това, нали? — Гласът му бе като стомана. Той скръсти ръце пред гърдите си. — А дори и да се измъкнеш, никой няма да ти повярва.

— Няма да могат нищо да докажат — присмя му се Темпълтън. — Ще намерят оръжието в ръцете на съпругата ти, а и двамата ще бъдете мъртви. Трябва само да те застрелям в лицето, за да изглежда като кавга.

— Искаш да кажеш, както никой не успя да докаже, че постави онзи корен на пътеката, за да се спъне съпругата ми?

Джулия ахна, а изразът на лицето на Темпълтън потвърди обвинението.

— Исках да изгуби копелето — изръмжа братовчедът на съпруга ѝ. — Не можех да рискувам да ти даде наследник. Но тя не умря и трябваше да измисля нещо друго. Така е много по-добре, защото ще отстраня и двама ви. А сега мърдайте!

Ник вдигна ръце.

— Темпълтън, това е лудост. Не искаш да ни убиеш.

— Напротив, искам. И ти ще си първи. Застани в средата на стаята.

Ник внимателно пристъпи в средата на стаята и остана напълно неподвижен, а Темпълтън вдигна пистолета и се прицели право в гърдите му.

Джулия не можеше да повярва, че това се случва. Наистина ли Ник щеше да позволи на Темпълтън да го застреля, без да окаже никаква съпротива?

— Ник, не! — Отново се зае трескаво с въжетата, отчаяна да достигне захвърленото на пода до краката ѝ оръжие на Ник.

Темпълтън дръпна ударника назад и...

Чу се изстрел. Времето спря, погледът ѝ бе прикован в Ник в очакване да се свие от болка. Но той остана прав и очите му бяха вперени в Темпълтън, който се свлече на земята с ужасно скимтене.

На прага застана Фиц, с димящ пистолет в ръка.

— Добра работа — извика му Ник и погледна към Джулия. — Увери се, че е мъртъв, а?

Фиц кимна и отиде да види раната на Темпълтън.

Ник ѝ се усмихна.

— Сигурна ли си, че не си наранена? Не те е докоснал, нали?

Джулия поклати глава. Облекчението, което изпитваше, бе прекалено силно, та да може да говори.

Съпругът ѝ коленичи зад стола ѝ. Само след секунди китките ѝ бяха свободни. Кръвта се втурна в ръцете ѝ, тя усети остри бодежи и изпищя от болка. Ник постави големите си длани върху раменете ѝ и започна да масажира все по-надолу и по-надолу, докато достигна китките ѝ. Когато усещането най-после се върна, тя се изправи, прегърна го през врата и го стисна здраво.

Не искаше никога да го пусне.

— Мислех, че ще те убие — прошепна с устни, долепени до врата му. Силните му ръце я обгърнаха и я притиснаха към тялото му.

— Съжалявам, че те разтревожих, но не можех да издам присъствието на Фиц. — Целуна я нежно по главата, прегърнал я все така здраво.

Нито един от двамата не забеляза смътно очертаната фигура на прага. Джулия чу вик и видя Фиц да тича към вратата, когато прозвуча друг изстрел. Ужасена, видя Фиц да пада на земята.

Анджела прекоси прага с по един малък пистолет във всяка ръка.

— По дяволите. Куршумът бе за вас, Колтън. — Хвърли празното оръжие на земята, бързо вдигна втория пистолет и дръпна ударника назад.

— Анджела, какво правите, за Бога? Оставете оръжието. — Ник застана пред Джулия, хванал я над лакътя, за да не може да мърда. Тя надникна над рамото му, за да види Анджела.

— Не и преди да ви убия. На този глупак — хвърли поглед на Темпълтън — не може да се има доверие, че ще свърши нещо както трябва.

— Вие... и Темпълтън? — Тонът на Ник издаваше недоверието му.

— Не бъдете толкова изненадан. Имахме общи интереси. Осем години подготвих този идиот да заеме мястото на херцога, подтиквах го да увеличава все повече и повече влиянието си. А той непрекъснато се проваляше.

— Оставете ме да отгатна. Той е отговорен за нападенията над мен през годините.

Анджела отметна глава назад и се засмя.

— Той? Моля ви. Не, аз бях. Отне ми цяла вечност да спестя достатъчно пари и да наема някой, който да ви открие и убие. Но вие винаги оставахте жив и трябваше отново да започна да пестя пари. Е, не и този път, Ваше благородие.

— Защо? — запита той, а гласът му бе спокоен и не трепваше. — Защо правите това?

Тя направи крачка напред, ръцете ѝ трепереха.

— Аз трябва да бъда херцогиня. Аз трябва да контролирам богатството на Колтън, а не да моля за огризки като куче. Бях принудена да се примирявам с онази зла вещица в продължение на осем години, да я слушам да ме поучава — мен и всички останали — с

часове. Единствената причина да не я убия по-рано беше, че я бях убедила да остави Темпълтън да управлява имението.

Джулия бе замаяна. Анджеела бе убила майката на Ник? Тя очевидно бе луда.

Отново надникна иззад Ник и хвърли поглед на Фиц, който още не бе помръднал. Видя огромно червено петно, но също така долови лекото повдигане и отпускане на гърдите му, което означаваше, че е все още жив, слава Богу.

Като се сети за пистолета на пода, Джулия се отпусна на стола и го придърпа с крак под полите си.

— Но Хари умря и ти ме отпрати далеч. И сега съм нищо — изсъска Анджеела. Ноздрите ѝ се бяха разширили от злоба.

— Хари не просто умря, Анджеела. Той се обеси, защото ти уреди да ни завари заедно. Невинна среща, но ти се хвърли към мен, като видя Хари да влиза. Времето бе правилно преценено. Хари ти даде възможност да обясниш, но вместо да кажеш истината, ти продължи да пълниш главата му с лъжи — каза Ник. — А той те обичаше. Сърцето му бе покрусено, когато научи, че ти не му отговаряш със същото. Отказа да ми повярва и умря с мисълта, че съм поругал честта му, като съм имал тайна връзка със съпругата му. И всичко бе твое дело.

Шокирана, Джулия изправи гръб. Брат му бе отнел живота си? О, Господи. Бедният Ник. Каква ли вина трябва да изпитва. Нищо чудно, че баща му бе успял да го изнуди да се ожени. Ник не бе искал никой да разбере истината, за да не бъде опетнена паметта на Хари.

— Хари не се самоуби, глупако. Знаех, че ще полудее, като ни открие. Той вече ревнуваше от теб, от чувствата ми към теб. Виждах как ме гледаш, Ник. Знаех колко силно ме желаеш. И обичах теб. Щяхме да сме свършената двойка. Само че ти съсипа всичко!

Джулия усети как Ник застина.

— Какво искаш да кажеш с това, че не се е самоубил? — запита.

Гласът на Анджеела омекна, стана дрезгав.

— Ела, Ник. Не се преструвай пред мен. Аз съм единствената жена, която те разбира, която можеше да ти даде онова, от което имаше нужда. И знам колко силно ме желаеш, как ме гледаш.

— Анджеела, ти ли уби Хари?

— Трябваше. Той се заключи в кабинета и пи, докато едва не припадна — обясни тя. — Лесно беше да завържа въжето на горната

грета. Трябваше само да му помогна да се качи на стола, да праметна примката през врата му и после да дръпна стола. Той не почувства нищо. Но ти съсипа всичко. Изостави ме и се ожени за нея, а аз бях нищо.

Анджела се приближи, пистолетът все още бе насочен към гърдите на Ник. Очите ѝ гледаха диво, устните ѝ бяха извити в злобна усмивка, тя наистина бе полудяла. Всяка минута можеше да изпрати Ник в небитието.

Много бавно — Ник все още я закриваше с тялото си — Джулия се наведе, за да вземе скрития под полите ѝ пистолет.

— Не искаш да направиш това, Анджела. Ще съжаляваш.

— О, определено искам да го направя. Чакам го осем години. И след като те убия, ще убия съпругата ти.

— Ние сме двама, а ти остава един изстрел. Не бъди глупава.

Джулия не можеше да разбере как Ник успява да запази спокойствие. Обзе я паника, скова я чак до пръстите на краката. Но въпреки това трябваше да направи нещо. Нямаше да позволи Ник да бъде убит. Още малко встрани и успя да докосне хладната дръжка от слонова кост на пистолета.

С оръжието в ръка, тя се изправи и застана до Ник. Прицели се в другата жена и вдигна предпазителя със свободната си ръка.

— Спусни оръжието или ще те застрелям.

— Стреляла ли си някога, глупава краво? — присмя ѝ се Анджела. — Аз съм отличен стрелец. Нямах никакъв шанс. Но може би просто ще застрелям първо теб.

Анджела, чиито очи сега блестяха със сатанински блясък, насочи пистолета си към гърдите на Джулия.

Сякаш всичко се случи изведнъж. Анджела и Джулия стреляха едновременно и звукът отекна силно в тясното пространство. Чу се вик — викът на Ник — половин секунда, преди да се хвърли пред нея.

Ник падна на пода в краката ѝ и съзнанието на Джулия едва успя да отчете, че Анджела също е паднала. Ник... беше ли прострелян? Коленичи, не смееше да диша. Не, моля те, не.

Обърна го нежно и видя червеното петно на рамото му.

— Ник! О, Господи, ранен си.

Клепачите му потрепнаха.

— Добре съм. Помогни ми да стана.

— Не, не мърдай. — Тя го побутна да легне, макар че той се опитваше да стане.

— Джулия, бъди разумна. Трябва да видя дали Анджела е мъртва и да помогна на Фиц да се върне в имението. — Той стискаше здраво челюст от болка, но тя добре познаваше този твърдоглав израз в очите му.

— Чудесно. Но ако по пътя умреш от загуба на кръв, никога няма да ти го простя.

Лека усмивка изкриви устните му.

— Не очаквам нищо друго, съпруго.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Понякога мъжът може да реши да вземе решение вместо теб. Твой дълг е да разсееш тази му илюзия.

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

— Защо си станал от леглото? — Джулия се хвана за рамката на вратата и загледа как съпругът ѝ се опитва да се облече с една ръка.

Раната на Ник не бе сериозна, но лекарят му бе наредил да си почива, за да намали риска от треска. До този момент той бе останал в леглото точно двайсет минути.

Тя затвори вратата след себе си.

— Ник, очевидно изпитваш болка. Лекарят каза, че трябва да си почиваш.

Той продължи да се бори с шалчето, опитвайки се да го завърже с една ръка.

— Трябва да видя Фиц.

Джулия го съжали и отиде да му помогне. Бутна ръцете му встрани и започна да завързва бялото ленено шалче.

— Вече ти казах. Куршумът е счупил реброто му и има сътресение на мозъка. Ще изпитва болка при дишане, но това е всичко. Той ще се оправи, защото е още в леглото, както заповяда лекарят, за разлика от други мъже в къщата с огнестрелни рани.

Опита се да не гледа кожата на голия му врат или пък копирените черни косъмчета по гърдите му, които бяха толкова близо до пръстите ѝ. Близостта караше сърцето ѝ да препуска. Ако наклонеше глава и обърнеше лице към него, дали той щеше да я целуне? Мисълта за това изведнъж я накара да почувства, че роклята я стяга.

— Мислех, че ще се радваш да се отървеш от мен — прошепна той, когато тя млъкна. Изненадана, тя срещна погледа му, но той извърна глава. Наистина ли вярваше в това? Разбира се, че вярваше. Нямахте причина да мисли, че е променила решението си. Имаше много за казване, тя имаше нужда да знае толкова много неща, но чувстваше езика си надебелял и тромав.

— Ник, аз...

На вратата се почука.

— Влез — каза рязко херцогът.

Появи се Тортън.

— Ваше благородие, полицаят е долу и иска да говори с вас. Да изпратя ли слуга да ви помогне с облеклото?

— Не, ще се справя. Кажете на полица, че ще слеза веднага.

Икономът кимна и изчезна. Ник започна да напъхва със здравата си ръка дългата си колосана ленена риза в панталоните.

— Ще ми помогнеш ли с жилетката?

Джулия му подаде синята жилетка, която бе избрала от гардероба, и той я облече бавно заради раненото си рамо. Обърна се и Джулия закопча копчетата. Опита се да не мисли за плоския му и мускулист корем под пръстите си... за това как го бе целунала там във Венеция, преди да се спусне надолу.

— Благодаря ти. — Протегна ръка към палтото си, тя му помогна да го облече и той тръгна към вратата.

— Не искам да се отърва от теб — изрече тя, преди да е стигнал до нея. Той спря, но не се обърна. Тя продължи: — Часове наред седях ужасена и мислех, че Темпълтън ще те застреля. А после, когато Анджела стреля в теб. — Гласът ѝ заглъхна и тя си пое дълбоко въздух. — Имам нужда от теб, Ник. Не знам как щях да го преживея, ако беше умрял днес.

Той не помръдна, просто гледаше стената, тялото му бе сковано.

— Ще намериш начин. Справяла си се доста добре през всичките тези години без мен. Бих казал, че ще се справиш, независимо какво ще се случи.

— Как е възможно да мислиш така? Не мога да си представя бъдещето без теб.

— Не знам защо, след като се провалих с теб по всички възможни начини.

Тя премигна. Провалил се?

— Мисля, че ти се вие свят от загубата на кръв. Говориш глупости.

Той се обърна с лице към нея, ранената му ръка беше долепена плътно до тялото.

— Днес беше отвлечена и едва не бе убита заради мен. Как би могла да живееш с мъжа, който е виновен за това?

— Вината за случилото се не бе твоя, Ник. Анджела буквално бе полудяла.

— Няма значение, страда достатъчно заради моята глупост. — Поклати глава и прокара здравата си ръка през косата си. — Знаех, че Анджела не е съвсем наред, но не направих нищо, за да предотвратя присъствието ѝ в тази къща. Позволих ѝ да се сближи с теб, а тя и Темпълтън междувременно са кроели планове как да те отърват от Оливия. Непростимо е.

— Може би, но не обвинявам теб за това, което тя...

— Това няма значение, защото аз се обвинявам! Изгубих десет години от живота си, докато бързах към тази къщичка и знаех, че някой те е наранил. И да гледам как Анджела насочи оръжието към теб и стреля. Този момент ще оживява в кошмарите ми до края на живота ми.

Никога не бе виждала Ник така обезумял, толкова блед и треперещ. Събитията от деня очевидно го бяха разтърсили. Трябваше да го накара да мисли разумно, да го накара да разбере, че вината не е изцяло негова.

— Анджела изигра и двама ни, Ник. И аз бях достатъчно глупава да тръгна към къщата на вдовстващата херцогиня сама. Ако бях взела някого със себе си, всичко това можеше да бъде избегнато.

— Или пък и някой друг можеше да пострада. — Той плъзна ръка към тила си и го притисна. — Става дума за нещо повече от Анджела, както добре си даваш сметка. Ще ми кажеш ли честно дали можеш да ми простиш, да забравиш всичко, което съм изрекъл и направил? Аз не виждам как е възможно това или как можем да изградим съвместния си живот след толкова наранявания и недоверие.

Нима тя не се бе замисляла над същите тези въпроси напоследък? Нямахше лесен отговор, но трябваше да преминат през това, защото нямахше да може да понесе алтернативата.

— Споделям вината за всичко, което се случи между нас. Дойдох във Венеция да те съблазня, да забременея дори след като научих какво е мнението ти по въпроса. А после...

— Не се опитвай да ме извиниш, Джулия. Не го заслужавам.

— В такъв случай, простил ли си ми измамата? Стореното от мен?

— Простих ти преди месеци, само че не исках да го призная. Истината е, че нямаше да се наложи да ме мамиш, ако не бях зарязал отговорностите си. Имаш най-искрените ми извинения за всичко, през което си преминала.

— Ник, моля те.

— Не, остави ме да се доизкажа. Когато те погледна, виждам такава красива невинност, и то само за да си спомня как съм я опетнил. Господи, отнех девствеността ти на стол! — Ник поклати глава и стисна носа си. — Никога няма да успея да поправам това, да почувствам, че съм изкупил вината си за причинената болка. Бях най-лошият съпруг и Господ ми е свидетел, че ще бъдеш по-добре с всеки друг мъж, отколкото с мен. Пренебрегнах те, отнасях се безсрамно с теб, казах и направих непростими неща.

Джулия знаеше, че не ставаше въпрос само за девствеността ѝ.

— Не си ме опетнил. Нашата седмица във Венеция... Никога няма да съжаля за нея. Как бих могла, когато тя бе най-чудното, най-удивителното и най-прекрасно нещо в живота ми?

Той затвори очи за миг, после се обърна.

— Аз не съм това, от което имаш нужда, Джулия. Не мога да бъда образцов съпруг. Всъщност дори не знам откъде да започна. Това е повече от ясно след днешния ден.

Тя осъзна, че всъщност е точно обратното. Днес той бе доказал точно какъв съпруг щеше да бъде — смел, внимателен и готов да я предпази от всичко. Прекоси стаята, застана пред него и погали брадичката му, по която бяха наболи косми.

— Но ти ме спаси. Не забравяй това, съпруге.

Той се отдаде на докосването ѝ за миг, после се отдръпна.

— Факт, който нищо не променя, не променя и мен. Не мога да бъда това, от което имаш нужда — учтив светски съпруг, който иска разрешение, преди да влезе в спалнята на съпругата си, за да я докосва в тъмното. Титлата, тази къща... никога не са означавали нещо за мен.

Никога не съм ги искал. Ако се опитвам да стана съпругът, когото заслужаваш, само ще направя и двама ни нещастни, Джулия.

Умът ѝ препускаше. Беше много по-лошо, отколкото се бе страхувала в началото. Той искрено вярваше, че не заслужава нещо от това, което му бе дадено, включително и нея самата.

— Заслужавам съпруг тук, до мен. И този съпруг си ти, Ник. Не искам никого другия.

Той я заобиколи и влезе навътре в стаята.

— Не знаеш какво говориш. Бях съсипан много отдавна и съм изгубил отдавна всяка надежда за нормален живот. Уинчестър много пъти ме е обвинявал, че съм егоист, че мисля само за себе си. Е, научих се да бъда егоист, защото никога не е имало за кого другия да се грижа. Не мога да се променя и е по-добре да не оставам тук.

— Можеш да се промениш. Променил си се. Нима един егоист щеше да се втурне да спасява съпругата си? Щеше ли един егоист да се хвърли пред куршум, предназначен за някого другия? Щеше ли един егоист да прекарва нощите си, люлеейки дъщеря си в прегръдките си и разказвайки ѝ истории, вместо да спи?

Той ококори очи.

— Знаела си?

— Знаех. Мъж, който прави такива неща, е повече от добър за мен.

Той не каза нищо, а изражението на лицето му, по-мрачно от всякога, стана дори още по-неутешимо. Как бе възможно това? Най-после бе осъзнала, че го обича, а той ѝ се изплъзваше и не искаше да се бори за общото им бъдеще. Нима не чувстваше нищо към нея, въобще нищо?

Тя не искаше никого другия. Ник със сигурност не беше съвършен, но тя също не беше. А и дълбоко в себе си той бе добър човек. Знаеше го със сигурност, беше виждала много примери за това, включително и по-рано днес. Нямах да има друг мъж за нея. Никога.

Стомахът ѝ се сви и за втори път в този ден тя изпита истински страх. Наистина ли той се мразеше толкова много, наистина ли се чувстваше толкова недостоеен за истинската любов и привързаност, че отказваше дори да опита? Беше изоставил живота си преди осем години, неспособен да се примири със себе си и с миналото си. Сега изглеждаше твърдо решен отново да избяга.

— Моля те, Ник. Можем да оставим това зад гърба си и да продължим напред. Нашият брак няма да е първият, започнал така трудно.

Той стисна устни и на лицето му се изписа добре познатата ѝ твърдоглавост.

— Не виждам как е възможно.

— Защо не? — У нея се събираха едновременно гняв и тъга, неудовлетвореност и разочарование. Не можеше да реши кое от тях да изрази първо. — Не можеш ли да приемеш, че те искам? — На върха на езика ѝ бе да каже, че го обича, но нещо я накара да се въздържи. Може би страхът, предизвикан от думите му, страхът, че няма да бъде отговорено на чувствата ѝ.

Той отиде до прозореца, облегна се на рамката със здравата си ръка и погледна градината за миг.

— Ти така и не отговори на въпроса ми — каза той тихо, а гласът му бе пълен с емоции. — Което само по себе си е отговор, не мислиш ли? Никога няма да мога да забравя какво съм направил и ти никога няма да можеш да ми простиш.

Джулия отвори уста да отрече, но думите не излязоха. Беше ли му простила? Не искаше да го изгуби, това бе сигурно, но можеше ли честно да каже, че е простила ужасните му думи и дела след завръщането му от Венеция?

Когато тя се поколеба, той се отдели от прозореца и отиде до вратата.

— И какво ще стане сега? — запита тя задавено.

Той се спря с ръка на бравата.

— Ще замина. — После отвори вратата и изчезна.

На следващата сутрин Джулия лежеше в леглото изтощена. Цяла нощ се бе въртяла неспокойно, чак до първите пурпурни лъчи на зората. Ник си тръгваше.

Беше взел решение, ненавистта му към самия него и страхът му бяха прекалено силни и Джулия не можеше да ги победи.

След като Мег ѝ донесе утринния шоколад, мисис Ларкмън ѝ доведе за малко Оливия. Докато държеше дъщеря си на ръце, Джулия се сети за решението на Колтън да не бъде част от нейния живот. Това

отнасяше ли се и за Оливия? Идеята дъщеря им да израсне без баща я съкруши. Да, когато мисълта да роди детето на Колтън се зароди, тя предвиждаше да е единствен родител. Но Колтън бе видял дъщеря им, беше я държал в ръцете си. Как бе възможно да не иска да я гледа как расте?

Тео дойде и завари Джулия готова да избухне в сълзи.

— О, Господи, какво има? — Отиде до шнура за звънеца и решително го дръпна. Изпратиха за мисис Ларкмън и Оливия се върна в детската стая. Тео седна на ръба на леглото и стисна ръката на Джулия.

— Кажи сега, мила моя, какво не е наред?

Джулия потръпна и си пое дълбоко дъх.

— Извинявай. Изглежда, не мога да спра да плача.

— Колтън ли е причината? — Джулия кимна и Тео въздъхна. — Подозирах. Според думите на Фиц, той стои заключен в кабинета от снощи насам. Е, какво се е случило?

— Казах му, че имам нужда от него, че искам да имаме общо бъдеще. Вчера едва не го изгубих и това ме изплаши до смърт. Обичам го, Тео. — Сълзите, които се опитваше да сдържи, се затъркаляха по бузите ѝ.

— И какво отговори Колтън на това откровение, макар че се страхувам да запитам?

Джулия предаде разговора на Тео, каза ѝ за твърдението на Ник, че никога няма да е съпругът, от когото тя има нужда. Тео възкликна и поклати глава.

— Ако майка му бе още жива, щях добре да я смърдя как е отгледала момчето си. Няма причина една майка да е толкова жестока дори детето да не е заченато при идеални обстоятелства.

— Какво искаш да кажеш?

— Нима Анджела не ти каза? Тя подозираше на базата на разговорите ѝ с вдовстващата херцогиня, че бащата на Колтън се е натрапил на съпругата си, макар тя да не го е искала. В резултат на това се появил съпругът ти и херцогинята така и не успяла да прости и да забрави. И целият ѝ гняв се изливал върху момчето.

Джулия ахна.

— Ужасно! Чудя се дали Колтън знае.

— Ако не знае, трябва да му бъде казано. Може би ще са нужни много усилия, но трябва да му се помогне да разбере, че липсата на загриженост от страна на майка му не е по негова вина.

Джулия реши на всяка цена да го сподели с Ник, ако има възможност.

— Какво да правя, Тео? Знам, че има чувства към мен. Как мога да му докажа колко много го обичам? Искам да върна онова, което имахме във Венеция.

— Докъде си готова да стигнеш, за да убедиш съпруга си да остане?

— Ще направя каквото е необходимо. Искам да се боря за него, но не знам как.

Тео се усмихна.

— В такъв случай остави на мен. Аз знам съвсем точно какво трябва да направиш.

Ник наблюдаваше как гърдите на Фиц се повдигат и спускат. Дишането му бе равномерно и дълбоко и докторът бе уверил Ник, че приятелят му ще се възстанови.

Въпреки това чувството за вина заплашваше да го задуши. Фиц и Джулия едва не загинаха заради глупостта му. Как бе възможно да не забележи лудостта на Анджеа? Още преди осем години бе научил, че тя е готова да лъже и заговорничи, за да получи каквото иска. Защо още тогава не бе направил нищо, за да я спре?

Откакто се бе върнал в Англия, нищо не вървеше по план. Бе забъркал истинска каша, не мислеше трезво. Първо бе погълнат от гнева си към Уинчестър и Джулия, а после бе заслепен от непобедимата страст към съпругата си. И дори сега — след раждането на Оливия, спокойствието и щастието продължаваха да му се изплъзват.

Може би те винаги щяха да му убягват тук, където спомените и болката бяха прекалено силни. Колкото по-далеч от Англия беше, толкова по-добре. Джулия заслужаваше повече от живота, който ѝ бе наложен, и от съпруга, който никога нямаше да е този, от когото тя имаше нужда. Разводът не бе възможност, но можеше поне като се върнеше към живота си в чужбина, да ѝ даде определена свобода.

Господи, обичаше я толкова много, та чак изпитваше болка. Копнееше за съпругата си така, както за никоя друга. Да бъде близо до нея и да не може да я има, бе невъобразимо мъчение. По негово мнение, разстоянието между тях щеше да е в полза на двамата.

Фиц изхърка в съня си и се размърда, с което отново привлече вниманието на Ник. Той щеше да поднови пътуванията си, но този път Фиц нямаше да тръгне с него. Приятелят му бе влюбен в лейди Карвил и Ник не се осмеляваше да му откаже и минута щастие с нея. Освен това сега, когато Анджела бе поела вината за нападенията над него през годините, Ник едва ли имаше нужда от бодигард. Не, щеше да тръгне сам. Утре, преди Фиц да се е възстановил напълно. Преди да се е опитал да го разубеди.

Ник въздъхна и потърка очите си със здравата си ръка. Господи, беше уморен. Изминалата нощ бе ужасна. Събитията от деня и откровението на Джулия, че го обича, не му бяха дали да мигне. Бе отишъл при Оливия в ранни зори, но дори това не бе повдигнало духа му. Само го бе потиснало още повече, защото пожелаваше неща, които не можеше да има.

Вратата се отвори със скърцане и влезе лейди Карвил.

— Събуди ли се вече?

Ник се изправи.

— Още спи, страхувам се. Това обичайно ли е? Трябва ли да спи толкова дълго?

— Сънят е най-доброто за него, Ваше благородие — увери го тя. — Снощи го събуждах на всеки няколко часа заради нараняването на главата. Твърде вероятно е да спи до края на деня.

Лейди Карвил се усмихна на Фиц и в очите ѝ се четеше откровена любов. Усетил нужда да остане сам, Ник тръгна към вратата.

— Ще изпратиш ли да ме извикат, ако се събуди? Трябва да му благодаря.

— Той знае, Ваше благородие. Така е с тези, които обичаме, нали? Искаме да ги предпазим от злини, независимо дали имат нужда от нас, или не. — Ясни и спокойни, очите ѝ гледаха многозначително и Ник разбра, че вече не говорят за Фиц.

— Все пак, ако нямаш нищо против, изпрати някого от слугите да ме повика, ако се събуди днес.

Часове по-късно, след дълга езда и баня, Ник се настани в кабинета. Трябваше да свърши още много неща, преди да замине — да напише писма до адвоката си и до управителя на имението, както и да довърши завещанието си.

А оставаше и Оливия. Тя заслужаваше писмено обяснение защо е отпътувал, за да не се чувства изоставена, когато порасне. Не искаше дъщеря му да вярва, че не е обичана, защото това не беше така. Няколкото часа, които прекарваше с нея всяка нощ, щяха да са най-добрите му спомени за цял живот.

Както и Венеция, помисли си с горчивина.

Нямаше ни най-малка представа как да се сбогува със съпругата си. Сантименталността бе качество, което Ник не притежаваше, а ако разкриеше чувствата си, само щеше да направи и двамата по-нещастни. Но все пак трябваше да каже нещо и един дявол знаеше какво ще е то.

Докато привърши с инструкциите за адвоката и управителя на имението, сивият следобед отдавна бе преминал в тъмнината на нощта. Разтри тила си, протегна се леко, за да облекчи болката в раненото рамо, и продължи да пише.

На вратата се почука. Най-вероятно бе Тортън, който щеше да настоява да хапне нещо.

— Влез — извика, без дори да си направи труда да вдигне поглед. Чу тежката дървена врата да се отваря.

— Тортън, помолих да не ме безпокоят. Какво е толкова важно този път? Изведнъж до него достигна ароматът на гардении, нахлу в сетивата му и Ник вдигна рязко глава. Джулия.

Съпругата му стоеше там, толкова красива и недосегаема, че му се искаше да вие от болката от несправедливостта. Беше по халат, стъпалата ѝ бяха боси и дори тази малка част гола плът караше сърцето му да бие по-тежко. По дяволите, тази жена непрекъснато го изкушаваше.

Лицето ѝ не издаваше нищо, когато затвори вратата след себе си. Щом щракването на ключалката отекна в стаята, той скочи на крака и едва не прекатури стола.

— Какво има? — чу се да пита с дрезгав глас, а тя тръгна към него.

Вместо да отговори, тя вдигна ръце и извади фиба от косата си. Още шест фиби и завеса от руси къдрици се спусна по гърба ѝ. Той замръзна омагьосан, изгубил дар слово. Част от него нямаше търпение да види какво ще направи тя после. А друга част искаше да избяга, и то по-бързо.

Тя тръгна бавно към него, полюшвайки бедра, а върховете на гърдите ѝ се подаваха през реверите на халата. Той едва успяваше да повярва, че не сънува. Като срещна знойния поглед на сините ѝ очи — а не го бе виждал от Венеция, — се хвана за ръба на бюрото, за да не ѝ се нахвърли.

— Какво се каниш да правиш, Джулия?

Ръцете ѝ хванаха колана на халата и бавно го развързаха.

— Да ти покажа какво ще изпуснеш, ако заминеш. Искаш ли да видиш? — Разтвори халата и той започна да се плъзга по раменете ѝ.

Устата му пресъхна.

Разкри се млечнобялата кожа на врата и раменете ѝ, последвана от грациозната издатина на ключицата ѝ. После халатът падна на пода и челюстта на Ник увисна. Исусе Христе... Видя червената камизола от Венеция.

Изработена от сатен и дантела, дрехата не скриваше прелестите на съпругата му. Горната част бе от черна дантела и обгръщаше плътно тялото ѝ, а гърдите ѝ бяха повдигнати нагоре и навън и бяха сладко изкушение. Долната част на тялото ѝ бе напълно разкрита. Прозрачната червена материя свършваше точно над бедрата ѝ отпред и галеше нежно дупето ѝ отзад. Тялото му веднага отговори, втвърди се и стоманеният му член болезнено изду панталоните му.

Тя се плъзгаше към него, а той не можеше да накара краката си да помръднат. Нито ръцете си всъщност. Не можеше да направи нищо, освен да гледа, неспособен да спре онова, което тя се канеше да направи.

— Джулия — каза тихо. Поне гласа си можеше да контролира все още.

Съпругата му поклати глава и устните ѝ се извиха в потайна усмивка.

— Не и тази вечер, мили. Тази вечер можеш да ме наричаш Джулиет.

Никога нямаше да забрави изражението на съпруга си. Колебанието, надеждата и горещата страст. Очите му блестяха, докато я обхождаха от главата до петите, изглеждаше, сякаш всеки момент ще скочи върху нея. У нея не съществуваше никакво чувство, нищо, освен женската сила, която не бе усещала, откакто мисис Лейтън бе опаковала пудрите и женствените си фусты.

— Защо? — запита той.

Тя прокара пръст по гърдите си.

— Твърдиш, че знаеш от какъв мъж имам нужда. Но никога не си ме питал какъв мъж искам. — Когато бяха на ръка разстояние, тя каза: — Не желая съпруг, който иска разрешение, преди да дойде в леглото ми и да ме опипва в тъмното, сякаш съм девствено момиче. Не, искам порочен мъж, който да се наслаждава на моята порочност.

Наведе се напред, постави ръце на гърдите му, повдигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Защото ми харесваше да бъда порочна с теб, Никълъс. — Гърдата ѝ докосна твърдите му гърди и бе доволна да чуе стона му.

Той дишаше бързо и рязко и тялото му бе съвсем сковано. Толкова упорито се опитваше да ѝ устои, бедният. Добре че още не бе използвала всичките си номера.

Ръката ѝ се плъзна по корема му и достигна до огромната издупчина в панталоните му. Тя проследи очертанията ѝ с пръсти, видя го да затваря очи и черните му мигли се отпуснаха върху бузите.

— Искаш ли да ти кажа всичките греховни неща, които искам да извърша с ръцете си? — прошепна тя и се приближи още, устните им почти се докосваха. — И с устата си?

Това бе достатъчно. Той я притисна към себе си със здравата си ръка и устата му погълна нейната. Целувката бе безмилостна. Неумолима. Отчаяна. Не можеха да си поемат въздух, зъбите им опряха едни в други, езиците им се галеха. Беше всичко, което помнеше от Венеция. И дори повече.

Устните му се спускаха върху нейните отново и отново и тя му отговаряше със същото, прегръщаше го през врата и го целуваше трескаво. После ръцете ѝ започнаха да го докосват навсякъде, спомняха си твърдината на раменете и гърдите му. Тя се опита да се доближи още, почти гърчеше тяло в опит да облекчи безумния копнеж, който гореше дълбоко в нея. Той я целуна по врата и прошепна:

— Позволи ме да те отнеса в леглото.

Джулия поклати глава.

— Не. Тук. — Седна на ръба на бюрото, голите ѝ крака се спуснаха към пода. — Искам да ме вземеш тук.

— Не трябва.

Тя го сграбчи за смачканото шалче и го дръпна към себе си. Той пристъпи между коленете ѝ и горещината му се притисна в голата ѝ цепка. Тя ахна от бурното усещане, но пак имаше нужда от още.

— Ник, моля те.

Ръката му бе между телата им, той намери входа ѝ и пръстите му се плъзнаха лесно вътре заради събралата се там влага. Възбуждаше я, галеше я и я милваше и тя трябваше да прехапе долната си устна, за да не извика.

— Господи, жено — задъхваше се той. — Имаш силата да ме побъркваш. Ако не вляза в теб...

Пръстите ѝ се спуснаха към копчетата на панталоните му и бързо ги освободиха. Толкова бързо, че няколко се скъсаха и паднаха на килима.

— Сега, Ник. Имам нужда от теб сега.

Членът му се освободи и той, без да губи време, влезе дълбоко. И двамата изстенаха. Твърдината му я разпъваше, изпълваше и тя обгърна кръста му с крака, за да не мърда. Той се отдръпна мъчително бавно и после отново се гмурна, зарови се в нея.

— Сънувам това всяка нощ от Венеция насам — каза той, преди да се тласне с достатъчно сила, та тя да се плъзне назад. Мушна здравата си ръка под дупето ѝ, за да не мърда. — Смущаващо, но мисля, че няма да издържа дълго.

Джулия не можеше да отговори заради невероятната наситеност на преживяването. Той ѝ прилягаше съвършено, сгушваше се в люлката на бедрата ѝ и я извисяваше все по-високо и по-високо. Харесваше ѝ, че бе така жаден за нея, и двамата бяха почти обезумели от страст.

Той отново я целуна, задъха се леко, без да откъсва устни от нейните, докато навлизаше по-дълбоко, после ухапа долната ѝ устна. Заби зъби в нея. Остра болка и удоволствие се спуснаха по гръбнака ѝ, през слабините ѝ, право към влагалището ѝ, което се сви около пениса му в истинско блаженство.

— О, по дяволите — прошепна Ник. Тласъците му ставаха все по-силни, той отметна глава назад, телата им се срещаха в трескавия ритъм.

Чувствените ленти на възбудата стягаха здраво крайниците ѝ. Ръцете ѝ го стискаха, ноктите ѝ се забиваха в плътта му.

— Да, по-бързо. О, Господи, Ник. — Пръстите му намериха снопчето от нерви между краката ѝ и той започна майсторски да го гали. Тя се изкачваше все по-високо и по-високо и тялото ѝ избухна и се разпадна на хиляди малки парченца. Зад клепачите ѝ проблесна светлина и дълъг стон се откъсна дълбоко от гърлото ѝ, оргазмът обхвана цялото ѝ тяло, достигна до всяка негова част и го разтърси с мощта си. Тя трепереше и само смътно долавяше, че Ник също е разтърсен от тръпки, че бедрата му се тресат и всичките му мускули са стегнати в хватката на екстаза.

Отдадена на сладна премала, тя се притискаше в него и дишаше дълбоко. Нямаше думи, с които да опише колко прекрасно беше. Ник също не каза нищо, просто се отпусна напред и опря чело в нейното. Останаха дълго така, членът му все още беше в нея.

Когато възстанови дишането си, той се отдръпна и непохватно го прибра с една ръка в панталоните си, като избягваше да срещне погледа ѝ.

— Моите извинения — измърмори.

Тя го стисна за ръката.

— Не се извинявай. И двамата го искахме, Ник.

— Не, ти не разбираш. Това е...

Джулия си пое дълбоко дъх за кураж.

— Обичам те. — Погледът му, в който се четеше изненада, срещна нейния и тя повтори: — Обичам те. Влюбих се в теб във Венеция и не искам никого друго. Със сигурност не искам съпруг, който да идва при мен само в тъмното и да ме докосва под завивките. Искам съпруг, който да ме опустошава на бюрото в кабинета си.

Той сбърчи чело.

— Обичаш ме?

— Обичам те — заяви тя и кимна. — И ако ме напуснеш, ще те последвам, Никълъс. Кълна се. Ако не искаш да живееш в Англия, двете с Оливия ще дойдем с теб, където и да отидеш.

Той издиша.

— Не знаеш какво говориш.

— Погледни ме. — Когато неспокойните му сиви очи срещнаха нейните, тя продължи: — Никога няма да се освободиш от мен, съпруге, точно както аз никога няма да се освободя от теб. Преследвах те веднъж и съм готова да го направя отново. Знам съвсем точно какво искам и то стои тук пред мен.

— Аз... — Извърна поглед и гласът му заглъхна.

— Ти какво?

Той прочисти гърлото си.

— Не знам дали мога да бъда каквото искаш.

— Ти си точно каквото искам. — Взе лицето му в дланите си. — Обичаш ли ме?

Той кимна.

— Обичам те. Господи, мисля, че се влюбих в теб в минутата, в която те срещнах. Нещастен съм без теб.

Тя се усмихна щастливо.

— Кажй го отново, съпруге.

Ник се наведе напред, устата му бе само на шепот от нейната.

— Обичам те, съпруго. Но какво ще стане, ако грешиш? Какво, ако те направя нещастна?

— Няма съмнение, че в някои дни ще ме правиш нещастна, както и аз теб. В брака ни ще има възходи и падения. Но не можеш повече да бягаш, Ник. Остани с мен и да сложим начало на живота, който и двамата искаме. Живота, който и двамата заслужаваме.

Той, изглежда, се опитваше да осмисли думите ѝ и в изражението му се появи сянка на надежда.

— Не под завивките в тъмното?

— Абсолютно не. Ако се опиташ, ще те ударя. — Той вдигна ръка и я погали по бузата. — Влюбих се в Покварения херцог във Венеция, все пак. Не можеш да се отдръпнеш сега.

Очите му се проясниха и на лицето му бавно се разля лукава усмивка. И тази усмивка стопли всички кътчета на душата ѝ.

— Е, ако можеш понякога да си мисис Лейтън, предполагам, че ще е справедливо и аз да съм Покварения херцог.

— Наистина ще бъде справедливо — каза тя с присмехулна сериозност.

— Ако наистина ме искаш, *tesorina*, твой съм. Не съм сигурен, че мога да бъда добър съпруг и баща, но ще умра, опитвайки се, защото липсата ви ще ме убие. — Той я целуна и целувката му беше дълга и дълбока. — Колко още такива тоалети има мисис Лейтън? — запита, когато устните им се разделиха. Ръката му се плъзна по дантелата, която покриваше гърдите ѝ, и тя потръпна.

— Няколко. Защо?

— Защото порочният съпруг иска да разкъса тази и да те опустоши още веднъж, този път на пода на кабинета.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Рядко се случва и е щастлива жената,
познала истинската любов.*

Мис Пърл Кели към
херцогиня Колтън

Един месец по-късно

Ник нежно подрусваше Оливия в скута си и сърцето му се разтапяше, когато тя му се усмихваше. Дъщеря му имаше способността да го кара да се чувства най-силният човек на земята. С готовност му даваше безусловната си любов и доверие и той се закле никога да не пропилява този подарък.

А после и съпругата му, която си имаше свой начин да го кара да се чувства силен. В началото не беше сигурен как да приема настояването ѝ, че го иска точно такъв, какъвто е, с всичките му недостатъци. Изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. Но през изминалия месец тя му бе доказала по стотици начини, че свършено си подходат. Всъщност имаше няколко нощи, в които нейната порочност надминаваше дори неговата. Помисли си, че трябва да направи щедър жест на благодарност към Пърл Кели.

Решиха да живеят в Сийтън Хол. Съпругата му бе сметнала за своя задача да боядиса и обзаведе наново стаите и дори в момента в имението имаше работници. Повечето от портретите на семейство Сийтън бяха откачени и прибрани на тавана. Сега Ник разбираше причината за омразата на майка си и можеше да мине и без всекидневно да му напомнят за семейството му.

С изключение на Джулия и Оливия, разбира се.

— Ливи, татко ти обещава да те разглези. Независимо какво казва майка ти, *bellissima*.

Дъщеря му се усмихна, като че ли разбираше всяка дума. А ако бе наполовина толкова умна, колкото бе майка ѝ, най-вероятно

наистина разбираше.

— Отново ли я глезиш, Никълъс?

Той се обърна и видя съпругата си да влиза в стаята. Толкова красива, със силна воля. И му принадлежеше. Дори го обичаше. В някои дни все още не можеше да повярва.

— Шшш — наведе се напред и прошепна на дъщеря си, — не казвай на майка си.

Джулия се засмя. Смя се дълго и силно, радостта ѝ изпълни стаята, както ставаше навсякъде, където отидеше. Протегна ръце към Оливия.

— Аз ще я взема. Имаш посетител.

— Посетител? Кой?

— Скоро ще разбереш. Отивай, Ник. — Джулия взе дъщеря им и не му даде никакъв избор, освен да стане.

Той излезе, но не и преди да дари съпругата си със страстна целувка. Когато най-после влезе в кабинета, русокос мъж се обърна с лице към него, мъж, когото Ник щеше да познае навсякъде.

— Уинчестър! — поздрави го той. — Не те очаквах. — Ник затвори вратата. — Получи ли писмото ми?

Уинчестър кимна, на лицето му бе изписано самодоволство.

— Да, но дойдох да го чуя лично.

Ник изви очи нагоре.

— Вече се унижих. Какво повече искаш от мен?

— Да го чуя още веднъж. И искам да го чувам всеки ден до края на живота си.

Ник се засмя.

— Чудесно. Беше прав. Бях егоистично копеле, което се отнасяше несправедливо с нея. Благодарен съм, че си ѝ помогнал, когато те е помолила, както и за това, че я доведе във Венеция при мен. Извинявам се, че те ударих и че подложих на съмнение чистите ти неегоистични мотиви. Това ли е всичко, или забравих нещо?

— Мисля, че това е всичко. И двамата сте щастливи?

— Ужасно щастливи, да.

— Отлично — каза Уинчестър и потупа Ник по здравото рамо. — Тогава да изпием по едно питие и можеш да ми кажеш какво те накара да промениш решението си.

След няколко минути и двамата седяха в креслата с по чаша бренди в ръка.

— И така — подхвана Уинчестър, положил глезена на единия си крак върху коляното на другия, — трудно е да откажеш на съпругата си, нали?

— Наистина. Осмелявам се да кажа, че тя е най-твърдоглавият човек, когото съм срещал. Видя ли я вече?

— За няколко минути при пристигането си. Казах ѝ, че съм дошъл при теб. За секунда помислих, че няма да ни остави сами, защото се страхува да не се сбием отново. Наложил се да ѝ кажа, че си ми писал и че си ме помолил за вечна прошка, и тя едва тогава се съгласи да те извика.

— Вечна прошка? И казваш, че аз обичам драмите.

— О, и ти имаш своите мигове. Тълпата в „Уайт“ все още говори за деня, в който дойде и ме просна пред масата за хазарт.

Ник отпи от брендите си и се въздържа да коментира.

— Как е Куинт?

— Все още с разбито сърце, макар и да твърди обратното. Непрекъснато му повтарям, че щом Покварения херцог може да бъде щастлив с жена, той също може.

— Като говорим за щастие, ти откъде знаеше? Откъде знаеше, че двамата с Джулия свършено си подходдаме? — Ник остави чашата си. — Съществуваше вероятността да ѝ откажа във Венеция и така пътуването ви щеше да бъде напразно.

Уинчестър сви рамене.

— Познавах и двама ви от доста време и беше очевидно, че ще има искра. Как е възможно да няма при двама толкова страстни люде? Помниш ли какво ти казах, когато се ожени за нея?

Ник затърси в ума си спомен от онова време, отпреди повече от девет години. Обаче бе прекалено пьян след смъртта на брат си и не помнеше много.

— Не.

— Казах ти, че тя е също така огнена и твърдоглава като теб и че имаш късмет с нея. Ако въобще някой можеше да те накара да паднеш на колене, това бе Джулия и аз го знаех. — Остави внимателно чашата на бюрото. — Помниш ли какво друго ти казах в онзи ден?

Ник поклати глава и загледа как приятелят му става и съблича палтото си. Сега само по риза и жилетка, Уинчестър отиде в средата на стаята.

— Казах ти, че ако някога я нараниш, ще ти счупя челюстта. — Направи знак на Ник да стане. — Хайде сега, Колтън. Стани и поemi удара като мъж.

Ник едва не се задави от смях.

— Не мислиш, че ще стоя и ще ти позволя да ме бхтиш с юмруци, нали?

— Не е нещо повече от това, което ти позволих, когато се върна от Англия. Позволих ти да ме удариш и не си направих труда да отвърна, защото знаех, че си го заслужавам. Ставай, Колт. Давай. — Уинчестър стисна юмруци, вдигна ги и зае стойка за бой.

Ник си заслужаваше удар в лицето, затова се изправи.

— Нямам търпение да се влюбиш, Уинчестър. Заклевам се да превърна живота ти в истински ад.

— Спри да грачиш, старецо, и ела по-близо. — Уинчестър вдигна юмрук, дръпна ръка назад и...

— Саймън!

Обърнаха глави към вратата, а там стоеше Джулия — ужасена. Уинчестър бързо спусна ръце и на лицето му се изписа глуповато изражение, а херцогинята влезе в стаята с маршова стъпка.

— Щеше да го удариш ли, Саймън? Обеща ми, че няма!

Уинчестър скръсти ръце пред гърдите си, самата невинност. Ник едва не изсумтя.

— Не, разбира се, че не. Просто исках да му покажа някои движения от боксов мач, на който наскоро присъствах в Лондон. Защо, за Бога, ще искам да ударя Колтън?

Този път Ник наистина изсумтя. Съпругата му изгледа и двамата с присвити очи.

— Не знам какво става между вас — каза рязко, — но трябва да се сдобрите. Сега. Стореното — сторено. И двамата. Държете се като деца.

Ник вдигна ръце в знак, че се предава.

— Извинявайте.

И двамата гледаха Уинчестър, който въздъхна и поклати глава.

— Чудесно. Но ако отново имаш проблеми с него, обещавай, че ще ми се обадиш, госпожо херцогиньо.

Тя му се усмихна с обич.

— Ще го направя, Саймън. А сега, ако искаш да се качиш горе и да видиш кръщелницата си.

— Бих искал. — Уинчестър понечи да я последва, но спря, когато Ник постави длан на ръката му.

— Ще дойдем след няколко минути. Искам да си поговоря малко с Уинчестър.

— Да си поговорите, а не да се биете? — запита тя.

Той кимна.

— Да. Ще дойдем в детската стая след малко.

Джулия ги изгледа предупредително, преди да излезе. Ник направи знак на Уинчестър да седне.

— Кажи ми как двамата с Джулия станяхте толкова близки. Не разбрах защо си така решен да я защитаваш.

— А... — Уинчестър се размърда на стола и вратът му порумения. Реакцията му озадачи Ник дори още повече. — Попита ли Джулия?

— Да — отговори Ник. — Каза ми да питам теб.

— Това не е история, която искам да си спомням, затова нека просто кажем, че някога съпругата ти ме спря да не извърша нещо невероятно глупаво.

Уинчестър не продължи и Ник подпита:

— И? Не мислиш, че можеш да спреш сега, нали?

Приятелят му се засмя тихо.

— И да ми се присмиваш до края на живота ми? Трябва наистина да ме мислиш за малоумен, Колт. Не, казах ти всичко, което имаш нужда да знаеш.

— Приятели сме вече повече от двайсет години и няма да ми кажеш?

— Не е нещо, което с радост споделям. Но мога да кажа това: когато се ожения, няма да е защото си въобразявам, че съм влюбен.

— Не знам, Уинчестър. Любовта си има своите облаги.

Уинчестър стана.

— Цялото това щастие щеше да бъде ужасно отблъскващо, ако не бях така отвратително привързан и към двама ви. Да отидем да видим дъщеря ти, Колтън. Казаха ми, че има характера на баща си.

Отидоха в детската стая и завариха Оливия в ръцете на Джулия, която ѝ пееше тихо. Ник не помнеше да е виждал по-красива гледка. Подпря рамо на рамката на вратата, напълно щастлив да гледа двете жени, които обичаше най-много на света.

Уинчестър го потупа по гърба.

— Имаш невероятен късмет за дегенерат.

Усмивката на Ник едва не раздели лицето му на две.

— Знам.

Джулия ги видя и се усмихна лъчезарно на Ник, а лицето ѝ грееше от щастие и любов. И сърцето му сякаш спря. По дяволите, тя можеше да го има по всяко време, трябваше само да го погледне.

— Оливия, ела да се запознаеш с чичо Саймън — каза напевно Джулия и Уинчестър взе детето на ръце. Държеше я сигурно, но внимателно. Завъртя я и тя се усмихна широко.

Джулия отиде до Ник и го хвана за ръката. Гледаха Уинчестър и Оливия.

— На лицето ти е изписано най-странното изражение — прошепна тя. — За какво мислиш?

Той я притисна към себе си и я целуна нежно по слепоочието.

— Знам, че Уинчестър току-що пристигна, но имам планове за този следобед. Може би ще успеем да си откраднем малко време?

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ блестяха.

— Надяваш се да се видиш с мисис Лейтън, нали?

Той се наведе към нея и прошепна:

— Имам нужда само от теб, любима. За предпочитане без дрехи и в леглото ми.

— О, Ник. Възможно най-скупното — подкачи го тя. — Никога няма да задържиш прякора си с навици като тези.

— Нищо никога не е скучно с теб, съпруго. Осмелявам се да кажа, че ще ме водиш на каишка до деня на смъртта ми.

— Такъв е планът, съпруге. Такъв е планът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.